

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



TEACH ME TO FLY

TANISHA HEADLEY



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Bana Uçmayı

Öğret TANISHA

HEADLEY

Copyright © 2025 by Tanisha Headley

Kapak Tasarımı: Books and Moods

Tanisha Headley tarafından iç tasarım

Düzenleyen Tanisha Headley & Chelsea Braga

Baskı: 978-1-0691595-1-9

Ebook: 978-1-0691595-4-0

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.

aksi takdirde - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç - yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitabın kopyalanması, bir internet sitesine gönderilmesi web sitesinde yayınlayabilir veya izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtabilirsiniz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari markalar. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari adları, hizmet markaları, ticari markaları veya tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

bu kitapta bahsedilen. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbir kitabı desteklememiştir.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Çalma Listesi

Panik Odası - Au/Ra
Hi-Lo (Hollow) - Bishop Briggs
Nehir - Bishop Briggs Altının
Gözyaşları - Faouzia
Trambolin - SHAED
Joke's On You - Charlotte Lawrence Walls
Could Talk - Halsey
Savage - Bahari
Karanlık Taraf - Bishop Briggs
Kabus - Halsey Canavarlar -
Ruelle
Beyaz Bayrak - Bishop Briggs
Soldier - Tommee Profitt, Fleurie
Bunalmış - Kraliyet ve Yılan Kraliçe - Loren
Gray
I'm a Mess - Bebe Rexha Born
Without a Heart - Faouzia
Tatlı Küçük Yalanlar - bülöw
Good in Goodbye - Madison Beer
Assassin - Au/Ra
Devil Devil - MILCK
Black Sea - Natasha Blume
Dance in the Dark - Au/Ra
Devil I Know - Allie X
Princesses Don't Cry - CARYS
Afterlife - Hailee Steinfeld Yes
& No - XYLØ
911 - Ellise

Bu Dağ - Faouzia Orta
Parmak - Bohnes

İçerik Uyarıları

Bu kitap bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek hassas konular içermektedir. Temalar şunları içerir: cinsel saldırı, rıza dışı ve şüpheli rıza senaryoları, kendine zarar verme, intihar düşüncesi, intihar girişimleri, depresyon, duygusal travma ve ebeveyn ihmali.

Bu hikâye acı, hayatta kalma, yakınlık ve iyileşme üzerine kurgusal bir keşiftir. Benim kişisel yorumumu ve ruh sağlığı, travma ve ihmal ile ilgili yaşanmış deneyimlerimi yansıtmaktadır. Her yolculuk benzersizdir - bu yolculuk ham, kusurlu ve nasıl anlatacağımı bildiğim şekilde dürüştür.

Lütfen okurken duraklamanın, uzaklaşmanın veya devam etmemeyi seçmenin sorun olmadığını unutmayın. Zihinsel ve duygusal güvenliğiniz her zaman önce gelir.

Siz veya tanıdığınız biri mücadele ediyorsa, yalnız değilsiniz ve önemlisiniz.

Kanada: Talk Suicide Canada - 988'i arayın veya mesaj atın (7/24 ulaşılabilir) <https://talksuicide.ca>

ABD: İntihar ve Kriz Yaşam Hattı - 988'i arayın veya mesaj atın (7/24 ulaşılabilir) <https://988lifeline.org>

Samaritans (Birleşik Krallık ve İrlanda) - 116 123'ü arayın (Ücretsiz, 7/24) Web sitesi: <https://www.samaritans.org>

Kanada, ABD veya Birleşik Krallık dışındaysanız, yerel kriz hatlarını şu yollarla bulabilirsiniz

Bir Yardım Hattı Bulun (Lifeline International tarafından): <https://findahelpline.com>

Profesyonel bale dünyasının bazı detayları, okuma keyfiniz için
değiştirilmiştir.

*Dokunmaktan çekinenlere, Olanları
hak etmediniz.
Buna siz sebep olmadınız.
Bu suçu asla taşımamalıydınız.
O zaman
taşımadınız.
Ne de şimdi.
Hiçbir
zaman.*

"Ben başıma gelen şey değilim, ben olmayı seçtiğim şeyim."

-Carl Jung

Bölüm 1

Angelique

New York güneşi ufukta erirken, altın sarısı turuncu ışınlar Big Apple Ballet Company'deki Studio Three'nin uzun pencerelerinden içeri süzülüyor. Ben pistin ortasında dururken toz zerrecikleri ışıktaki dans ediyor, siyah mayomun altında ter omurgama yapışıyor.

Bu işi saatler önce bitirmeliydik ama dans partnerim Alec mesaiden sonra da kalmamız için ısrar etti. Asansörleri tekrar çalıştırmamız gerektiğini söyledi ve haksız da sayılmazdı. Bugünkü grup provasında neredeyse her birini berbat ettik. Senkronize değildik ve her fırsatta çarpışıyorduk ki bu bizim için oldukça sıra dışı bir durum. Ve açılış gecesi yaklaşırken, bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil.

Alec çekici biri; koyu renk, dağınık saçları, açık kahverengi gözleri ve Hollywood için şekillendirilmiş bir çene hattı var. Ama kibirli ve tatsız bir şekilde ukala. Yeteneğinin ve ailesinin parasının onu dokunulmaz kıldığını düşünen bir tip ve bu yüzden onu hiç sevmedim.

"Tamam Alec," diyorum nefes nefese, ellerimi kalçalarımdayayarak. "Hadi toparlanalım ve bu işi temiz halledelim. Eve gitmek istiyorum."

O da aynı şekilde başını sallıyor, ama bana bakarken gözlerinde bir şeyin titrediğini fark ediyorum. Bir kayma ya da daha çok maskesindeki bir çatlak gibi, ama bilinçaltıma sızan ihtiyatı bir kenara bırakıyorum ve bu benim ilk hatam oluyor.

Tekrar pozisyon alıyoruz ve beni kaldırıyor; ben yükselirken elleri belimi buluyor, omzunun üzerinden geriye doğru eğiliyor, kollarım mükemmel bir kuğu formunda uzanıyor. İnişe hazırlanıyorum, vücudunun kontrollü bir şekilde yere doğru kaymasına ama eli hareket ediyor. Hızlı ve sert bir şekilde kırımın kıvrımından aşağı kayıyor ve

kalçalarımın arasında. Taytımın üzerinden beni kavıyor, cesur ve müstehcen.

Vücudum havada kilitlenirken irkilerek nefes alıyorum. Alec sonunda beni serbest bırakana kadar omurgam geri çekilmeye çalışarak kendi içinde sarsılıyor ve düşüyorum, yere sertçe çarptığımda darbe ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor, kalçam tahtaya çarpıyor, darbenin etkisiyle acı patlıyor.

"Bu da neydi böyle?" Kızgın ve aşağılanmış bir halde ona bakarak çığlık atıyorum.

İki hızlı adımla bana doğru geliyor, sonra üstüme çıkıyor, beni yüzüstü yere yatırıyor ve yüzümü yere bastırıyor. Tahta yanağıma soğuk geliyor ve avucunun kafatasıma yaptığı baskı neredeyse dayanılmaz. Kollarım bacaklarım çırpınıyor, kaldıraç için çırpınıyorum ama o çok güçlü.

"Alec, dur. Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek ve çaresiz bir şekilde soruyorum.

"Kapa çeneni," diye tükürüyor. "Sanki her şeyi sen yönetiyormuşsun gibi herkesin önünde emir yağdırmandan bıktım."

Eli sırtımda geziniyor, parmakları omurgamın kavisini sıyırıp aşağı iniyor.

Sesim çatlarken ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken "Hayır," diye yalvarıyorum. "Lütfen bunu yapma."

Ama o çoktan mayomu çekiştirmeye başlamıştı bile, parmakları kumaşla taytım arasındaki dikişe kıvrılıyordu. Sertçe çekip yırtıyor ve yırtığın sesi stüdyoda yankılanıyor.

"Annenin yönetmen olması seni dokunulmaz mı kılıyor sanıyorsun?" diye alay ediyor, parmaklarını mayomun yırtık aralığında gezdirerek. "Sen sadece haddinin bildirilmesi gereken şımarık bir veletsin."

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, tırtıklı ve boğuk, ama artık benim sesim bile değil. Ardından taytımı ve iç çamaşırimi sert bir çekişle yırtıyor, yırtılan kumaşın sesi sadece kendi kıyafetlerinin karışmasıyla boğuluyor. Bir saniye sonra, plastik bir ambalajın kusursuz hışırtısını duyuyorum ve bunun bir prezervatif olduğunu hemen anlıyorum.

Ondan sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kalbim göğsümde güm güm atıyor, ama bileklerimi sıkarken çok güçlü ve dizleri

sikinin başını girişime doğru bastırırken uyluk.

"Hayır-lütfen-" diye soluk soluğa kalıyorum, ama o kendini içime sokmadan önce sözcük dudaklarımdan zorlukla dökülüyor.

İçimden ateş gibi, ikiye bölünmek gibi beyaz bir acı geçiyor. Tekrar çığlık atıyorum ama ağzımı kapatan avucu tarafından yutuluyor. Gözlerim önümüzdeki aynaya kilitleniyor, nefes alamıyorum, yüzümün dehşet içinde büküldüğünü görüyorum.

Bu gerçek mi? Bu gerçekten benim başıma mı geliyor?

Sert ve hızlı bir şekilde itiyor, her seferinde bir öncekinden daha kötü, sanki içimdeki bir şeyi yok etmeye çalışıyor. Sürtünme dayanılmaz ve dişlerimi sıkıp kendimi sabitlemeye çalışırken görüşüm dalgalanıyor, dağılmamaya çalışırken parmaklarım ahşap zemini tırmalıyor. Kaybolmak istiyorum, havada, aynada, pencerelerin dışındaki ışıktaki kaybolmak istiyorum. Buradan başka bir yerde olmak istiyorum.

Çok uzun sürmüyor ve bitirdiğinde, prezervatifi hızla çekip çıkarıyor ve bükülmüş bir kupa gibi tutuyor.

"Birine anlatmaya çalışırsan benim yaptığımı asla kanıtlayamazsın." Nefesi kesilmiş bir halde dudak büküyor ve aynı mide bulandırıcı rahatlıkla taytının içine geri sokuyor.

Bana bakıyor, bitkin ve paramparça. "Yarın görüşürüz, güvercin," diye mırıldanıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor.

Sonra dönüyor, prezervatif hâlâ elinde sallanıyor ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak stüdyodan çıkıyor.

Birkaç dakika boyunca hareket etmedim. Hareket edemiyorum. Bu yüzden yüzüstü yatıyorum, açıkta ve titriyorum, yanağım hala birkaç dakika önce dans ettiğim zemine basılı. Vücudumun acıyabileceğini bile bilmediğim yerleri ağrıyor ve uzanıp bacaklarımın arasına dokunduğumda parmaklarımın kırmızıya boyandığını görmek beni hiç şaşırtmıyor.

Kana bakıyorum, içim parçalanıyor. Bekaretimi *bu* şekilde kaybedeceğimi düşünmemiştim - soğuk bir stüdyo zemininde, başka seçeneğim, sevgim, şefkatim olmadan. Sadece korku ve acı. Her zaman ilk seferimin başka bir şey olacağını düşünmüştüm. Belki mükemmel değil ama gerçek. Seçilmiş. İstedğim için hatırlayacağım bir şey. Onun yerine, elime geçen bu. Kan, sessizlik ve utanç.

Yavaşça kendi içime kıvrılıyorum, kollarım vücuduma sıkıca sarılıyor, eskiden olduğum kişinin parçalarını tutmaya çalışıyorum. Ve içimde uyuşmuş, boş bir sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar ağlıyorum.

Sonunda ayağa kalkabildiğimde, her adımda kaslarım çığlık atarak spor çantama doğru topallıyorum. Tek parça streç pantolonumdan ve taytımdan geriye kalanları titreyerek çıkarıyorum ve eşofman altımı çekiştirmeden önce kalçalarımıdaki kanı silmek için kullanıyorum. Kumaşın yumuşaklığı yırtık tenimle alay ediyormuşum gibi hissettiriyor.

Ayrılmadan önce aynadaki yansımamı tekrar yakalıyorum ama bana bakan kız birkaç saat önceki kız değil. Suçluluk duygusu üzerime bir kamyon gibi çarpıyor, utanç kan dolaşıma sızıyor.

"Bunun olmasına ben izin verdim," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Kendime tecavüz edilmesine izin verdim."

Tekrar ağlıyorum, sadece benim duyduğum sessiz, kırık hıçkırıklar.



Ertesi gün ya da daha sonraki gün provalara gitmiyorum. Bunun yerine yatakta kıvrılıp kalıyorum, kollarım bacaklarım ağrıyor, gözlerimi her kapattığımda ve onun yüzünü her gördüğümde midem bulanıyor. Yokluğumun annem olan kumpanya müdürüne bildirilmesi dört gün sürüyor. Beni kırılmış bir e-posta ile şirkete çağırıyor. Ne bir sıcaklık ne de bir endişe, sadece öğleden sonra saat üçte ofisinde buluşmamı istiyor.

Binaya adım attığımda, sahip olduğum en bol eşofman altı ve üzerimden bir perde gibi sarkan, artık benimmiş gibi hissettirmeyen vücudumun her kıvrımını yutan büyük boy bir tişörtün içinde boğuluyorum. Siyah bir beyzbol şapkası yüzümün büyük bir kısmını gölgeliyor ve gözlerimin altındaki çukurları, uykusuzluk morluklarını gizliyor.

Başımı eğip kimsenin çok yakından bakmaması için dua ediyorum. Ama herkesin beni izlediğine dair boğucu paranoyadan kurtulamıyorum. Bir şekilde hepsi ne olduğunu biliyor ve sessizce yargılıyorlar.

Koridorda yürürken nefesimi tutuyorum, arkamdan gelen ayak seslerini her duyduğumda irkiliyorum, gelen Alec diye korkuyorum. Beni yine köşeye sıkıştırarak, bana yine dokunacak, sanki zaten kırdığımdan daha fazlasını kırmak mümkünmüş gibi beni yeniden kırarak diye.

Annemin ofisine ulaştığımda kapıyı usulca çalıyorum, parmak eklemlerim zar zor ses çıkarıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor dikkati dağılmış bir şekilde.

Annem Analise Sinclair, büyük meşe masasının arkasında oturuyor, manikürlü parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, ritmik tıklamalar odadaki tek ses. Uzun sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, o kadar sıkı ki zaten botokslu olan yüzünün kenarlarını çekiştiriyor, tek bir teli bile yerinde değil. Teni soluk, porselen gibi, benim bronzlaşmış kahverengi tenimle tam bir tezat oluşturuyor - ondan çok babama ait olduğumu hatırlatan pek çok şeyden biri.

Ofisine girdiğimde yeşil gözlerini kaldırıp beni tarıyor; beyzbol şapkamı, bol kıyafetlerimi, kambur duruşumu görüyor. Ama sonra bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi yazmaya devam ediyor.

"Oturun," diyor, çenesini karşılarındaki sandalyeye doğru uzatıyor, sanki ben de uğraşmak için fazla meşgul ve sinirli olduğu başka bir personelmişim gibi.

Titreyen bacaklarımın üzerinde sertçe odanın içinde ilerliyorum ve kendimi koltuğa bırakıyorum, vücudum hala hassas olan mindere değdiğinde irkiliyorum. Dik oturuyorum, kaskatı kesiliyorum, ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturup acıya rağmen nefes almaya çalışıyorum. Enter tuşuna agresif bir şekilde dokunarak yazmayı bitiriyor, sonra da kaşlarını çatarak bana dönüyor.

"Baş dansçımızın provalara neden gelmediğini açıklamak ister misiniz?" *Merhaba yok mu yoksa her şey yolunda mı?*

"Bu prodüksiyon çok önemli Angelique," diye devam ediyor ben daha cevap vermeden. "Yedek dansçınız sizin yerinizi doldurmak zorunda kaldı ve açıkçası onunla kıyaslanamaz bile. Yönetim kurulu her şeyin kusursuz ilerlediğinden emin olmak için başımın etini yiyor. Ortadan kaybolman mı? Bu beni zor bir duruma soktu."

Ona bakıyorum. Bir zamanlar dizlerimdeki çürükleri öpen ve bana dans etmek için doğduğumu söyleyen kadın. Çocukken, onu korumak için dünyayı yakıp kül edeceğine inandığım kadın.

Ben. Ama şimdi tek gördüğüm yönetmen. Marka. On yıl önce babamdan boşanıp buraya taşındığından beri onu tüketen şirket için taktığı maske. O zamanlar gözlerinde var olan sıcaklık çoktan yok oldu.

"Bir şey oldu," diyorum, sesim kısık ve cılız. O gecedan beri ilk kez konuşuyormuşum gibi geliyor.

Çünkü öyle.

Kaskatı kesiliyor, kaydırmanın ortasında duraklıyor. "Detaylandır."

"Alec." Adının ağzımdan çıktığını duyunca neredeyse kusacaktım.

Gözleri kısılıyor ve tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Siz ikiniz seviştiniz mi?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ne?"

"Hamile misin?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi sıkılı, sesi buz gibi.

Nefesim bir hışımla ciğerlerimi terk ediyor. "Hayır, anne... Bana tecavüz etti," diye fısıldadım. "O... beni yere yatırdı ve-" Kelimeler dilimde ölüyor, utanç ve acının dikenli tellerine takılıyor. Boğazım yanıyor ve kelimelerle boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Sessizlik aramızda uzanıyor, kalın ve boğucu. Patlamasını beklerken parmaklarımla oynuyorum. Yüzünün benim adıma öfkeyle buruşmasını ve sesi dehşetle titrerken kollarını açmasını. Tanıdığımı sandığım annemi bekliyorum, ama sonunda konuştuğunda, sanki kelimelerini bir kriz halkla ilişkiler el kitabından seçmiş gibi.

"Angelique... ne dediğini anlıyor musun?" diye soruyor, sanki hayal görüyormuşum gibi. "Alec kıdemli dansçılarımızdan biri. Ailesi her yıl şirkete yüz binlerce bağış yapıyor. Eğer bu hikaye ortaya çıkarsa -eğer basın bunu öğrenirse- sadece onun için gelmeyecekler. Şirket için de gelirler. Siz olursunuz. Dünyanın tecavüze uğradığını bilmesini istiyor musun?"

Keskin bir sızı göğsümü yarıyor, ani ve derin, sanki içimde bir şey ikiye bölünmüş gibi.

Bu benim kalbim olmalı.

"Basın umurumda değil," diyorum, sesim yükseliyor. "Ya da dünyanın ne düşündüğü."

Burnundan sertçe nefes veriyor, tiksinti içinde bile sakın. "Bu konuda umursamaz olamayız, tamam mı? İnşa ettiğimiz şeyi korumalıyız. Geleceğinizi ve isminizi düşünün. Bunun gibi utanç verici bir şeyin hayatının geri kalanında peşini bırakmamasına ihtiyacın yok."

Ona şaşkınlıkla bakarken boğazımdaki safra ağzımın arkasını yakarak yükseliyor.

"Utanç verici mi?" Tekrar ediyorum. "Yanlış bir şey yapan ben miyim?"

Cevap vermiyor ama yüz ifadesinden sinirlerini bozmaya başladığını anlayabiliyorum.

"Sen... benden bunu gizli tutmamı mı istiyorsun?" Sesim bu fikir karşısında kırılıyor. "Benden... onu korumamı mı istiyorsun? Bir çeşit şirket imajını korumamı mı?"

"Akıllı olmanı istiyorum," diye tersliyor. "Büyük resmi düşün. Sen bir dansçısın, Angelique. Hayatın boyunca bu kadar prestijli bir şirkete girebilmek ve baş dansçı olabilmek için çalıştın. Bir yanlış anlaşılma yüzünden tüm bunları bir kenara atmaya hazır mısın?"

"Yanlış anlama mı?" Fısıldıyorum.

Bir an duraksıyor, sonra dönüyor, gözleri programına kayıyor. "Biraz uzaklaş. Belki de bir süreliğine İngiltere'ye dönmen en iyisi olur. Harrington'larla kal. Her zaman orayı sevdiğini söyledin," diyor ve daktilosuna geri dönüyor. "Şirketten saygın bir şekilde ayrılman için bir yol bulacağım."

Sözleri göğsüne bir darbe gibi iner. İşte bu kadar. Öfke yok, gözyaşı yok, *sana inanıyorum* yok. İşte o anda -onun soğuk, steril ofisinde otururken, vücudumun her yeri ağrırken- bana inanmadığını anlıyorum. Ya da daha kötüsü... inanıyor ve umursamıyor.

"Gitmeme izin mi veriyorsun? Peki ya prodüksiyon ne olacak?" Oksijensizlikten ellerimin soğuduğunu hissederek soruyorum. Kalbiniz göğsünüzden çıkacakmış gibi hissederken nefes almak zor.

"Senin yedeğinle idare ederiz," diyor omuz silkerek.

Ona bakmaya devam ediyorum, bir şeylerin değişmesini bekliyorum. Eskiden saçlarımı ören ve provalardan önce bana gizlice sıcak çikolata veren kadından bir işaret bekliyorum. Ama gözlerinin ardında soğuk hesaplar ve hırstan başka bir şey yok.

Ve işte o an her şey kırılıyor. Her şeyin. İnancım, güvenim ve ona karşı beslediğim sevginin son küçük parçası. Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve ofisinden çıktım, ayak seslerim sessiz koridorlarda yankılanıyordu ve ön kapıdan çıkarken arkama bakmadım.

Bir taksiye binip küçük daireme doğru yola çıktığımda, içimdeki uyuşukluk çatlıyor. Kalbim paramparça, bedenim yaralı ve ruhum? Çiğ kazanmış gibi hissediyorum. O anda kendime bir daha asla profesyonel olarak dans etmeyeceğime dair sessiz bir söz veriyorum.

Bölüm 2
Angelique
BİR AY SONRA

Heathrow'daki gelen yolcu terminalinden çıktığımda, güneş pist boyunca uzanan uzun gölgeler oluşturacak kadar alçalmıştı. Lavanta rengi bulutlar yanık turuncuya çalan bir renkle gökyüzünü boyuyor ve hava belli belirsiz jet yakıtı ve yaklaşan yağmur gibi kokuyor.

Hemen en iyi arkadaşım Lando'yu fark ettim. Şık siyah Audi'sine bir kapak modeli gibi yaslanmış. Altın çerçeveli güneş gözlüğü solan ışığa rağmen kafasında tünüyor ve gevşek düğümlü tasarımcı eşarbi kasıtlı gibi görünecek kadar dalgalanıyor.

Özel dikim keten pantolon ve bir şekilde hem inanılmaz derecede rahat hem de inkar edilemez derecede moda uygun görünen bej bir kazak giyiyor. Sarı bukleleri yarım topuz şeklinde arkadan bağlanmış ve tüm duruşu benim asla beceremediğim rahat bir cazibeyi yansıtıyor.

Beni görür görmez heyecanla el sallıyor, sonra koşmaya başlıyor, ama bana iyice bakacak kadar yaklaştığı anda gülümsemesi bozuluyor ve tamamen duruyor.

"Tanrım, kanka," diye fısıldıyor, öne doğru adım atıyor, sesi endişeyle çatlıyor. "Yolda ölmüş gibi görünüyorsun. Güzel, biraz trajik bir yol kurbanı ama yine de yol kurbanı."

Gülmeye çalışıyorum ama sesim kırık çıkıyor. Neyse ki gerçek bir gülümseme için zorlamıyorum. Sadece uzanıp beni kollarıyla sarıyor ama bana dokunduğu anda irkiliyorum ve o da donup kalıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, dokunuşundan uzaklaşıyorum.

"Ben... Ben sadece..." "Sorun değil," diyor sessizce, geri çekiliyor ve bavulumu alıyor elimden. "Seni takip edeceğim."

O anda parçalanmamak için kendimi zor tutuyorum. Sesindeki yumuşaklık beni neredeyse çözüyordu ama başımı sallıyorum, yanağımın içini kan tadı alana kadar ısıyorum ve onu arabasına kadar takip ediyorum.

Arabaya binerken "Buraya gelmem için biletimi aldığın için tekrar teşekkürler," diyorum. "Kendim alırdım ama birkaç haftadır çalışmıyorum ve sanırım New York'un yılların birikimini bir ay içinde tüketeceğini hiç beklemiyordum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Söz veriyorum, kendimi toparlar toparlamaz kendi evime çıkacağım ve sana para ödeyeceğim-"

"Saçmalama, Angelique," diye araya girerek bana bir bakış attı. "İstedığın kadar kalabilirsin, ailemin seni çok sevdiğini biliyorsun. Ve sen bana borcunu ödemiyorsun."

Bir süre durakladıktan sonra nazikçe ekliyor: "Ama umarım bir noktada bana gerçekte ne olduğunu anlattırır. Şirketin 'yıllarca süren katkılarınız' için size teşekkür ettiği yazısını görene kadar Büyük Elma Balesi'nden ayrıldığınızı bile bilmiyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor? Sen onların yıldızıydın."

Boğazım yine sıkılıyor ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Pencereden dışarı bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Daha fazla üstelemeyip yumuşak bir iç çekiş yaptığında minnettar oluyorum.

Penceremin önünden dünya bulanık bir şekilde geçerken, radyoda çalan yumuşak indie müzik dışında sessizlik içinde yola çıkıyoruz. Londra'dan uzaklaştıkça omuzlarım daha da düşüyor, sanki şehrin havası doğru düzgün nefes alamayacak kadar ağırmış gibi, sanki New York'tan uzaklaştığımız her santim güvenlik hissini geri getiriyormuş gibi.

Kırsal bölgeleri her zaman şehre tercih etmişimdir. Burada, Marlow'a giden açık arazide, yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Lando arada bir bana bakıyor, parmak eklemleri direksiyona sıkıca yapışmış. Ne olduğunu sormak istediğini biliyorum ve soruların dışlarını zorladığını hissedebiliyorum ama bekliyor.

"Bu yolu hatırlıyor musun?" diye soruyor, sanki dinliyormuş gibi eğilmiş uzun çınarların sıralandığı yoldaki bir virajı geçerken.

Başımı sallıyorum. "Evet, babam şehirden döndüğümüzde beni ön koltuğa oturturdu. Her zaman virajların daha eğlenceli olduğunu söylerdi."

Lando mırıldanıyor. "Hatırlıyorum. Onlara 'balerin virajları' derdi ve her zaman ona seni hatırlattığını söylerdi."

Boğazıma hücum eden ağrı keskin ve ani. Gözlerimi hızla kırpiştirarak karşıya bakıyorum, anısının ağırlığı göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Ön koltukta oturduğumu, kolçağın kenarında dengede durduğumu, kollarımı kanat gibi açtığımı hatırlıyorum. Babam güler ve bana tutunmamı yoksa camdan dışarı uçacağımı söylerdi. Bir kere bile düzgün oturmamı ya da dikkatli olmamı söylemedi. Her zaman özgür hissetmemi isterdi.

Bale hayatımı tüketmeye başladığında, bana ceza veren oydu ve provalardan sonra, başarılı olup olmadığımı bakmaksızın, beni Main'deki küçük dondurmacıya götürür ve sahip oldukları en büyük külahı almama izin verirdi. Her zaman dondurmanın özel güçleri olduğu ve yeterince yersem belki kanatlarımın çıkacağı şakasını yapardı. Babam en iyi olup olmadığımı hiç umursamadı, annem gibi değil. O sadece benim mutlu olmamı önemserdi.

Hep daha fazla zamanım, daha fazla gezintim, daha fazla kahkaham, daha fazla dondurma gezim olacağını düşündüm. Bir sabah orada olacağını bilseydim belki de tüm bu anların değerini daha çok bilirdim - mutfakta durup kahve yaparken nefesini tutarak mırıldanırdı - ve sonra akşam olduğunda gitmiş olurdu.

Doktorlar *büyük bir kalp krizi geçirdiğini* söylemişti. *Hızlı ve çoğunlukla ağrısız.* Sanki bunun bir çeşit merhamet olması gerekiyordu. Ama merhametli hissettirmemişti. Onun yerine, sanki yer yarılmış ve beni bütünüyle yutmuş gibi hissettirdi. Sanki tüm dünya kalbimin kırılma sesine sağır olmuştu.

O öldükten sonra dans etmeyi bıraktım, çünkü aylarca kendimi sahtekâr gibi hissetmeden pointe ayakkabılarıma bile bakamadım. İlerlemek bana ihanet gibi geliyordu ve o beni desteklemeden, ben kendime inanmazken bile o bana inanmadan nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Buna rağmen hayat devam etti ve mevsimler değişti. Annem cenazesinden kısa bir süre sonra beni New York'a uçurdu ve aylar sonra

Büyük Elma Balesi'ne katılmam için bana baskı yapınca tekrar dans etmeye başladım. Ama her pli   ve her pirouette, d  zeltmeyeceğim bir şekilde boş geliyordu.

Ben onun   l  m  n  n yasını tutarken annem beni teselli etmedi, onun yerine kendini kariyerinin derinliklerine attı. Bazen merak ediyorum, boşandıktan sonra dünyada onu yava  slatacak yumu  sak bir şey kalmadığı için rahatlamıştı ve ben de yumu  saklı  ım la onun yeni hayatını kökünden sıkıyordum. Duygularımla.

Marlow'un kenarına varana kadar sessizce yolumuza devam ederken alnımı hafifçe serin pencere camına bastırıyorum. Kasaba pek değişmemiş; sarmaşık kaplı cepheleri olan kırmızı tu  lalı binalar, el boyaması tabelaları olan küçük dükkanlar, zamanda asılı kalmış gibi görünen bir yerin sessiz, kartpostal cazibesi. Çocukluğum bu sokaklarda, her ağaçlı yolda ve her arnavut kaldırımı çatlağında ya  ıyor.

Harrington malik  nesinin uzun çakıllı araba yoluna girdiğimizde gökyüzü lacivert renge bürünmüş ve hava ak  şam serinli  ine b  r  nm    tı. Önümüzde ana ev beliriyor, beyaz ta  şların üzerinde sarmaşıklar sürünüyor. Sağda, alçak bir çitin ve bir küme   akayık   alısinin arkasına sıkışmış misafirhane var. Daha küçük, evet, ama yine de rahat ve güzel.

Lando park ediyor ve beni aldığından beri takındığı o sessiz, endişeli bakışla bana dönüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi kısık. "Bana k a r    çok sessizsin."

Yalan gibi gelse de başımı sallamayı başarıyorum. "Ben iyiyim."

  stelemedi. Bunun yerine, bagajı açıp benim için bavulumu alıyor.

Misafirhane neredeyse tam olarak hatırladığım gibi. Yumu  sak, yıpranmış kanepeler ve esintiyle hafifçe dalgalanan beyaz perdelerle aynı a  ık konsept oturma odası. Lando'nun annesinin ailesini terk etmeden önce asmakta ısrar ettiği çerçeveli bale fotoğraflarıyla dolu aynı galeri duvarı.

Bunlardan biri benim ve onun, on     yaşındayken, bir yaz resitali sırasında asansörün ortasında çekilmiş fotoğrafımız. G  l  msemem geniş ve parlaktı, bu halimi görünce içimi yoğun bir h  z  n kapladı ve gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Lando fark etti ve çerçeveleri sessizce çevirdi.

"Burada daha fazla mahremiyetiniz olduğu için ana ev yerine misafirhanede kalmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Ona sessizlikte yalnız kalmaktan korktuğumu ama böyle bir seçeneğim olmamasından daha çok korktuğumu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Biz gelmeden önce personele biraz papatya çayı hazırlattım," diyor, rahat görünmeye çalışarak. "Tezgâhta balla birlikte duruyor, çünkü sen ballı bir kızsın, şekerli bir bebek değil."

Gülümsemek istiyorum, çabalıyorum ama tam olarak yerine oturmuyor. Neyse ki aldırıyor gibi görünüyor. Çantamı girişteki bavulun yanına bırakıyorum. Vücudum sıcak bir banyo ya da duş için, dinlenmek için, olan her şeyi geri sarmak ve geri almak için zaman için çığlık atıyor. Kendimi mutfaka sürüklüyorum, ellerim titreyerek benim için hazırlanan fincana sarılıyorum.

Bana hiçbir şey sormuyor, hemen sormuyor, sadece ikimiz de buraya aitmişiz gibi mutfakta ilerliyor.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyor sonunda, mutfak adasına yaslanarak. Sesi yumuşak ve dikkatli. "Çünkü ben *'konuşarak halledelim'* kankası da olabilirim, *'pijamalarımızla şarap içip çöp televizyon izleyelim'* kankası da. Uyum sağlayabilirim."

Başımı sallıyorum, bardağı indiriyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor ama kaşlarındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Pekâlâ, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben buradayım. Tamam mı? Yalnız değilsin."

Bu kelimelerin ağırlığı neredeyse dizlerimi büküyor. Göğsümden bir nefes titriyor ve boğazımda yükselen yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"Teşekkürler, Lando."

"Bana henüz teşekkür etme. Tam bir anne-kuzusu moduna geçiyorum. Kileri senin rahatlatıcı yiyeceklerinle doldurdum bile ve evet, üç farklı çeşit çikolata ve altı çeşit çay aldım çünkü çöküş sonrası kişiliğinin hangi versiyonunun ortaya çıkacağını bilmiyordum."

Her şeye rağmen içimden hafif bir kahkaha kaçıyor. Küçük, zar zor var, ama gerçek. Bu sesle aydınlanıyor, fincanı nazikçe alıyor

ellerimden.

"Ayrıca buzdolabını senin en sevdiğin şeylerle doldurdum ve banyoda banyo tuzları var. Çocukken takıntı haline getirdiğin o iğrenç jelibonlardan bile aldım."

Tekrar gülüyorum, ikimizi de şaşırtan boğuk bir sesle. "Kusmuk aromalı olanlardan mı bahsediyorsun?" Yarı gülerek, yarı ağlayarak inliyorum.

"Gerçekten de iğrenç bir çocuktun." Sırıttıyor ve bir an için geçmiş, hâlâ ziyaret edebileceğim bir yermiş gibi geliyor. "Gel hadi. Seni yerleştirelim. Odan hazır, yastıkları bile kabarttım."

"Eskiden yaptığın gibi lavanta kokusu sıktın mı?" "Tabii ki sıktım."

Beni kısa koridordan ana yatak odasına götürmesine izin veriyorum; burada kraliçe boy bir yatak, sıcak bir aydınlatma ve absürt sayıda yastık beni bekliyor. Çayı komodinin üzerine koyuyor ve ışıkları söndürüyor.

"Git banyo yap, ben beklerken çayımı içerim. Ağlamak, çığlık atmak ya da kırılğan bir şey fırlatmak istersen, burası için mükemmel bir sigortamız var." Bunu göz kırparak söylüyor ama şakanın altında bir şefkat var.

Dakikalar sonra koridorun karşısındaki banyoya girerken aynada kendimi görüyorum ve yansıma beni ürkütüyor. Perili görüyorum; kıyafetlerim incelmış bedenimden sarkıyor ve gözlerim gölgelerle çevrili. Kendimi zar zor tanıyorum.

Ama belki de mesele budur. Belki de New York'tan ayrılan kız o stüdyoda bir yerlerde ölmüştür ve geriye kalan tek şey Marlow'a gelen kızdır. Ve eğer bu doğruysa... Onun kim olduğu hakkında henüz hiçbir fikrim yok.



BANYO, içine girdiğimde canımı yakacak kadar sıcak, eskiden çok daha yıkıcı bir şeyden gelen keskin bir ısırık. Artık kendimi çakmakla yakmıyorum, ama bazen hala ağrının peşinden koşuyorum. Okaliptüs banyo tuzlarının kokusu havayı doldururken, suyun cildimi haşlamasına izin veriyorum, yüzeyin her seferinde dalgalanmasını izliyorum

titreyen nefes. Bacaklarım yukarıya doğru süzülüyor, altın sarısı ve gergin, kaslarım dumanla çalışmaktan tel tel olmuş.

Küvetin kenarında, Lando'nun benim için hazırlamış olması gereken el değmemiş şampuan ve vücut yıkama şişelerinin yanında, hala sarılı ve temiz bir tıraş bıçağı duruyor. Bakışlarım ona takılıyor ve bir daha bırakmıyor.

Babam öldükten sonra keserdim. Anlamlı bir şeyler hissedebilmemin tek yolu buydu ve en azından acı benimdi. Öngörülebilir ve kontrol edebileceğim bir şeydi, ancak Büyük Elma Balesi'ne katıldığımda, dans bana tekrar acı çekecek başka bir şey verdiğinde bıraktım.

Ama şimdi, geçirdiğim son birkaç haftadan sonra, dürtü geri geldi. Bu tür bir acıyı hissetme, bunu kendi şartlarımla seçme fikri beni korkutuyor. Ama beni daha çok korkutan şey, bunu ne kadar çok istediğim. Sadece durmasını sağlamak, ciğerlerim alev almadan bir nefes almak, kendime hala burada olduğumu hatırlatmak için. *Her şeyi* almadığını.



BANYODAN SONRA başımı yastığa koyup uyumuş olmalıyım, çünkü bir saat sonra çığlık atarak uyandım. İçimden şiddetli ve gırtlaktan gelen bir çığlık kopuyor, sanki beynim daha işleyemeden ciğerlerim anıyı reddediyor. Vücudum sarsılarak dikleşiyor, terden sıırılsıklam olmuşum, çarşaf lar bacaklarıma kelepçe gibi dolanmış. Kısmen hıçkırık, kısmen çığlık olan bu ses boğazımı yakıyor.

Kapı saniyeler sonra çarparak açılıyor ve ben şiddetle irkiliyorum, omurgam yatak başlığına çarpana kadar geriye doğru çabalıyorum. Lando gözleri fal taşı gibi açılmış, yalınayak, elinde televizyon kumandasını bir silah gibi tutarak sendeleyerek içeri giriyor. Kazağı bir omzundan sıyrılmış, saçları kanepede sızmış gibi havaya kalkmış. Panikten yarı deli görünüyor.

"Angelique!" diye bağılıyor, gözleri odayı tarıyor. "Ne oldu böyle? Sen iyi misin?"

Gözleri perdelerin arkasından biri çıkacakmış gibi etrafta geziniyor ama yalnız olduğumuzu ve sadece benim olduğumu görünce,

Yorganın içinde hıçkırarak ağlıyor ve kontrolsüzce titriyor, kumandayı bir gümbürtüyle düşürüyor ve içgüdüsel olarak bana doğru koşuyor.

"Hey, hey. Sorun yok, güvendesin. Sadece-"

"Hayır!" Çığlık atıyorum, sesim gözyaşlarımdan kalınlaşıyor.

Kendime doğru kıvrıldım, ne yaptığımı bile fark edemedim kollarım savunmaya geçti. Geriye doğru sendeliyor ve adımının ortasında donup kalıyor, sanki ona bıçak çekmişim gibi ellerini kaldırıyor.

"Sana dokunmayacağım, aşkım." diyor nazikçe, sesini alçaltarak. "Benimle güvendesin. Söz veriyorum."

Nefesim ciğerlerimin nasıl çalıştığını unutmuş gibi hırıltılı bir şekilde içime girip çıkarken, bunu takip eden sessizlik kalın ve düzensiz. Yorganı daha yukarı çekip yüzümü gömüyorum, zihnimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum, Alec'ten kilometrelerce uzakta bir yatak odasında olduğumu ve her şeyin bittiğini hatırlamaya çalışıyorum; hayatta kaldım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum uzun, titrek bir aradan sonra. "Tanrım, Lando, çok üzgünüm."

Lando yatağın yanına çömeliyor, gözleri benimkileri ararken yavaş ve dikkatli, endişeyle yumuşak.

"Kabus gördüğün için özür dileme," diyor.

Bornozumun koluyla yüzümü siliyorum, pamuk tenime yumuşak geliyor ama Alec'in ellerinin hayaletini çoktan gitmiş olmalarına rağmen hâlâ hissedebiliyorum. Lando derin bir nefes alıyor, sonra yatağın kenarına oturup ellerini birbirine kenetliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor. Yorgunluktan ağırlaşmış bir nefes çekiyor.

"Pekâlâ," diyor. "Sen kendini hazır hissedene kadar bunu ertelemek istedim ama konuşmamız gerek. Tam olarak neyle uğraştığımı bilmem gerekiyor."

Tereddüt ediyorum, ama bunu söyleme şeklindeki bir şey, yargılamadan ve gerçek bir endişeyle, bunun mümkün olduğunu hissettiriyor. Böylece ona her şeyi anlattım.

Dinliyor, ben konuştukça çenesi geriliyor, elleri yumruk oluyor ama hiç sözümü kesmiyor. Annemle ilgili kısma geldiğimde, benim adıma kusacakmış gibi görünüyor.

"Annen," diye mırıldanıyor, sesi öfkeyle titriyor. "Taş kalpli olduğunu hep biliyordum ama bu..." Başını sallıyor, gözleri vahşi. "Biliyor ve tek yaptığı sanki bayrammış gibi buraya gelmeni söylemek mi?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım şirketi korumak istiyor. Ve ailesinin başışladığı parayı."

"Seni korumak istemeli," diye hırılıyor.

Lando ayağa fırlıyor, yatak ağırlığındaki değişimden dolayı sallanıyor ve dar daireler çizerek yürümeye başlıyor. Parmakları, öfkesini kafa derisinden söküp atmak istercesine buklelerine dolanıyor.

"New York'a uçuyorum," diyor kararlı bir şekilde. "O piçi ve anneni de boğacağım."

Biraz dengesiz, Lando, ama haklı, diye düşünüyorum kendi kendime.

Ani bir vızıltı havayı yararak onu irkiliyor. Cebinden telefonunu çıkarıp parlayan ekrana bakarken inliyor.

"Kahretsin, partiyi unutmuşum."

Cevap verir, sesi kısıktır. "Öyle mi? Ne oldu? Hayır, henüz giyinmedim, çünkü-" gözleri tekrar benimkilere kayıyor, biraz yumuşuyor. "Bak, atlayabilirim. Sadece şampanyayı fazla kaçırmamalarını ve hiçbir şeyi kırmamalarını söyle."

İç çekerek telefonu kapatıyor ve tekrar yanıma oturuyor, duruşundaki mücadele azalıyor, ağzının kenarlarında suçluluk duygusu beliriyor.

"Bir şey planlamıştım," diye itiraf ediyor. "Bir ev partisi. Senin geleceğini bilmeden önce. İptal etmeyi tamamen unuttum."

"Tanıdığım biri orada olacak mı?"

"Max, Willow ve Alfie." Duraksıyor. "Onları hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzümü tekrar yorgana gömerek usulca inliyorum. "Onlara öldüğümü söyle."

"Olmuş bil," diyor dramatik bir şekilde. "Ya da ağır bir şekilde sakatlandığımı."

Ya da gizemli bir şekilde Thames Nehri'nde kayboldu."

İşte şimdi aklıma bir fikir geldi.

"Kalmak zorunda değilsin," diyorum bir süre sonra. "Ciddiyim. Git. Partini yap. Ben sadece uyumak istiyorum. Haftalardır tek istediğim bu."

Lando tereddüt eder. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Benim için endişelenme. Kapıyı kilitleyeceğim ve iyi olacağım."

Ayağa kalkıyor, eğiliyor ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. Bu yıllardır hissettiğim en nazik şeydi.

"O zaman sabaha dönerim," diyor, sesi özenle ısınmış. "Kruvasanlarla ve Alfie'nin beni ne kadar sarhoş ettiğine bağlı olarak muhtemelen düşmanlarımla kaniyla."

"Önce kruvasan," diye fısıldıyorum. "İkinci olarak kan."

Sırıttıyor, tüm yüzünü aydınlatan o gerçek Lando gülümsemelerinden biriyle. "Anlaştık."

Ve sonra gitti, ön kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. Karanlıkta öylece yatıyorum, kâbusumun yankısı hâlâ derimin altında uğulduyor ama en iyi arkadaşım bildiği için artık o kadar boğucu gelmiyor. Olaydan bu yana ilk kez, etrafımı saran bir güvenlik ipliği hissediyorum - ince ve geçici ama gerçek. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey.

Bölüm 3

Angelique

T 30 dakika.

Yatakta o kadar uzun süre yatıyorum, gözlerim fal taşı gibi açık, sanki uykunun sırrı ondaymış gibi tavana bakıyorum.

Flaş haber, yok.

Zihnim bir yıkım topu gibi, düşünmemeye çalıştığım her şeye tekrar tekrar çarpıyor. Kendimi bayıltmam gerekiyor ve bunu yapmanın sosyal pilimi tüketmekten daha iyi bir yolu var mı? Yorgunluk benim için her zaman huzur ve sessizlikten daha iyi bir ninni olmuştur.

Bir iniltiyle yorganı itip bavulumu yatağa sürüklüyorum ve yarı düzgün bir şey bulana kadar karıştırıyorum - siyah erkek kotu, kesilmiş gri bir atlet, eski siyah deri ceketim ve spor ayakkabılar.

Tamamen bol değil -son birkaç haftadır giydiklerimden daha fit- ama pantolon ve ceket vücudumu yeterince gizleyecek ve kendimi açıkta hissetmeyeceğim. Küçük adımlar. Şu anda yapabileceğim tek şey bu.

Atleti başımdan geçiriyorum, sonra ceketime uzanıyorum ve işte o zaman onları görüyorum. Bilek kemiğimin hemen altındaki yumuşak kahverengi deriyi kesen iki ince, çığ çizgi. Derin değiller - tıraş bıçağıyla derin kesmek çok zordu - sadece kumaş üzerlerine sürtündüğünde acıtacak kadar taze. Utanç göğsümde keskin bir şekilde bükülüyor, uyuşukluğu oyuyor.

Bunu yapmayı planlamamıştım, bir anda oluverdi. Banyo çok sessizdi, sessizlik çok ağırdı ve zihnim çok gürültülüydü. Beni aşağıya doğru bastıran boğucu ağırlığı kesecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bu biraz işe yaramıştı. En azından uyuyacak kadar uzun bir süre, ta ki o kabus beni tekrar dibe çekene kadar.

Suçluluk duygusu safra gibi boğazıma doğru ilerliyor, ben de ceketimin kollarını bileklerimden aşağı çekip aynaya sırtımı dönüyorum. Yansımamın bana baktığı şekle dayanamıyorum, içi boşalmış ve kenarları yıpranmış.

Makyaj masasında hızlıca kapatıcı sürüp ardından allık sürüyorum, kendime uzun süre bakmadan yüzüme biraz canlılık katmaya çalışıyorum. Mükemmel değil, göz altlarımdaki gölgeler hâlâ akıyor ama kimse çok yakından bakmazsa idare eder, zaten artık kimsenin o kadar yaklaşmasına da izin vermiyorum.

Dışarıda, gece havası şaşırtıcı derecede serin. Islak toprak ve yeni açmış çiçekler gibi kokuyor, taze ve nemli. Patikadan ana eve doğru ilerlerken çakıllar spor ayakkabılarımda altında çıtırdıyor. Karanlıkta her ses çok yüksek geliyor ve gölgelerin her kayması enseme diken diken ediyor. Karanlıktan ve beni gergin hissettirmesinden nefret ediyorum ama yürümeye devam ediyorum.

Partiden gelen müziğin sesi yeri sarsacak kadar yüksek, basların alçak gümbürtüsü havayı yumrukluyor. Ön kapının dışında kırmızı solo bardaklarını tutan bir grup adamın yanından geçerken sigara dumanı ve kahkaha bulutunun içine giriyorum. İçlerinden biri bana yavaşça, tembelce bir bakış atıyor ve ben de kalbim küt küt atarak hızla başımı çeviriyorum.

İçeride kaos var. Bedenler bir araya toplanmış, kıvranıyor, gülüyor ve şarkı söylüyorlar. Bir ses ve hareket denizi ve içim daralıyor. Buraya gelmek bir hataydı, korkunç bir hataydı. Başımı eğiyorum, kalabalığın arasından sıyrılıyorum, dirseklerden ve kıyafetlerime tehlikeli bir şekilde yaklaşan içeceklerden kaçıyorum. Bir yabancıнын elinin her dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor, boğazıma bir gerginlik yerleşiyor.

Neden bununla başa çıkabileceğimi düşündüm ki?

Neyse ki Lando'yu birkaç dakika sonra fark ettim. Mutfak tezgahına yaslanmış, iç çamaşırı modeline benzeyen bir adamla flört ediyor. Güldükçe bukleleri sallanıyor, tüm yüzü her zaman sahip olduğu o zahmetsiz, yaramaz enerjiyle aydınlanıyor.

Beni fark ettiğinde gözleri açılıyor ve hiç düşünmeden Ateşli İç Çamaşırı Modeli Adamı kenara itiyor.

"Gelmişsin!" diye bağıyor, bana doğru hızla geliyor ve bileğimden tutup beni mutfaka sürüklüyor.

Ben daha tek kelime edemedim, kırmızı bir bardağa gazlı bir şeyler doldurmaya başlamıştı bile.

"Ben gerçekten-" diye başlıyorum.

"Şşşt," diye sırtıyor. "Bu şampanya. Kutlama yapıyoruz!"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyi kutluyoruz?"

"Marlow'a dönüşünü, bebeğim," diyor, fincanını benimkiyle tokuşturarak.

İçten bir kahkaha atıyorum, biraz titrek ama gerçek. Kabarcıklar dilimin üzerinde köpürüyor, tatlı ve keskin. Bir süre beni kalabalığın içinde dolaştırmasına, yıllardır görmediğim yüzlerle tanıştırmasına izin veriyorum. İçim her azaldığında, Lando tek kelime etmeden dolduruyor, o altın rengi, tehlikeli efervesanla doldurmaya devam ediyor. Sarhoş değilim - sadece kenarları bulanıklaşacak, göğsümdeki sıcaklık yanaklarıma yayılacak kadar gevşemiş durumdayım.

"Sinclair," diyor tanıdık bir ses arkamdan. "Bu gerçekten sen misin?"

Dönüyorum ve Max, Willow ve Alfie ile yüz yüze geliyorum - eskiden tanıdığım insanlar. Bir zamanlar onlar benim en yakın arkadaşlarımdı ama babam öldükten sonra yavaş yavaş uzaklaştılar. Kederin insanları rahatsız ettiğini çabucak öğrendim, her zaman yanlarında olacaklarına yemin edenleri bile. Bunun için onlara kızmadım, anlıyordum ama bir daha asla onlara ulaşmadım da.

Garip gülümsemeleri ve belirsiz bakışlarıyla sarılmak için hamle yapıyorlar ama bedenim kaskatı kesiliyor, panik her kasımı sıkıyor. Lando hiç vakit kaybetmeden onlarla benim arama giriyor ve onları kendi kucağına çekiyor. Ben teşekkür ediyorum, o da sanki beni korumak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi bana göz kırpmıyor.

Bir süre sonra gürültü daha da artıyor ve bedenlerin ezilmesi fazla geldiği için duvarlar daha yakın gelmeye başlıyor. Şampanya damarlarıma ılık ılık yerleşti ve bir zamanlar idare edilebilir gelen hafif vızıltı şimdi başımı biraz fazla döndürüyor. Çok kolay gülümsüyorum, ayaklarımin üzerinde sallanıyorum ve içerideki hava aniden nefes alamayacak kadar yoğun, neredeyse güvensiz geliyor.

Kimseye bir şey söylemeden sıvışıp evin içinde dolaşıyorum ve Lando'yla birlikte koltuk minderlerinden ve battaniyelerden kaleler yaptığımız güneşlenme odasının önünden geçiyorum. Uyuyakaldığım kütüphane

Uğultulu Tepeler'i yüzüncü kez okumak, bütün öğleden sonraları yıpranmış kitapların içinde kaybetmek ve çoraplarımızla yarıştığımız, duvarlara çarptığımız, nefes alamayana kadar güldüğümüz arka koridor. Babalarımız en iyi arkadaşlardı, bu yüzden neredeyse her uzun hafta sonunu ve yaz tatilini burada geçirerek büyüdüm.

Bahçelere açılan yan kapıyı bulana kadar yürümeye devam ediyorum ve dışarıya bir adım atıyorum, serin hava şimdi hoş bir rahatlama. Bahçeler hatırladığımdan çok daha güzel; ay ışığının aydınlattığı çiçek sıraları, özenle kesilmiş çitlerin arasından dolanan yumuşak patikalar, havada yoğun lavanta, hanımeli ve ıslak çimen kokusu. Burada müzik boğuk, yıldızların altında sadece donuk bir gümbürtü.

Lando'yla uğruna kavga ettiğimiz bankın yanından geçip dolambaçlı yolların derinliklerine doğru yönsüzce yürüyorum. Yürürken bir esinti koyu renk buklelerimi omuzlarımdan kaldırıyor ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp durgunluğu içime çekiyorum ve sert bir şeye çarpıyorum.

Sendeleyerek geri çekiliyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, içgüdüsel olarak kendimi sabitlemek için kollarımı sallıyorum, tam o sırada birinin eli dışarı fırlıyor, üst kolumu kavıyor, tüm sinir uçlarım temastan patlıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor alçak bir ses ve tüylerimi diken diken eden bu ses çok tanıdık geliyor.

Başımı kaldırıp donup kalıyorum, gözlerim Lando'nun ağabeyi Reign'e takılıyor. Üzerimde yükseliyor ve sanki dünya bir saniyeliğine duruyor, kanımda vızıldayan şampanya ve evden gelen müzik gümbür gümbür bir vakumun içine çekilmiş gibi hissediyorum. Gitmiş. Yerini kulaklarımı sağır eden nabzımın sesi aldı.

Hatırladığımdan birkaç santim daha uzun, güçlü bir dansçı gibi zayıf ve biçimli ama aynı zamanda gençliğimizde olduğundan daha güçlü ve tehlikeli.

Ay, yüz hatlarını gümüş keskinliğinde elmacık kemikleri, köşeli bir çene ve nadiren gülümsüyormuş gibi görünen bir ağızla oyuyor. Saçları o kadar soluk ki neredeyse beyaz, sanki ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi dağınık. Ve gözleri, Tanrım, gözleri. Buzlu, elektrik mavisi, beni yerime mıhlıyor, okunmuyor ama etrafımızdaki havayı değiştirecek kadar yoğun.

Babamın vefatından önceki yaz, ben on yedi, Reign on sekiz yaşına girdiğinde, dile getirmediğimiz duygularımızı gizlice keşfetmiştik. Lando'nun önünde, sırf benden hoşlanmıyormuş gibi görünmek için at kuyruğumu çekiştirir ya da beni havuzlarına iterdi. Ama öğleden sonraları, birlikte bahçeye kaçar ve şakayıkların yanında öpüşürdük, elleri vücudumun kıvrımlarını öğrenir, nefeslerimiz birbirine karışırdı.

Şimdi bana kim olduğumu hatırlamıyormuş gibi bakıyor. Ama neden hatırlasın ki? Ben gittikten sonra bir daha hiç konuşmadık.

"Kayıp mı oldun?" diye sordu, başımın üstünü işaret etmeden önce. "Parti şu tarafta."

Sesi hatırladığımdan daha derin, daha sert. Etrafımı kadife ve duman gibi sarıyor ve hiç düşünmeden kolumu kavrayışından çekiyorum. Dokunuşu içimde Marlow'dan ayrıldığımdan beri hissetmediğim bir şeyi ateşlemişti. Tek bir kalp atışında, şu anda sahip olduğum korku ve farkındalıkla birbirine karışan bir sıcaklık kıvılcımı.

Ne büyük bir paradoks.

"Özür dilerim," diyorum nefes nefese. "Seni orada görmedim."

"Bakmıyordun." Beni izlerken sesi mesafeli ve soğuk.

"Değişmişsin," diye geveliyorum, sonra aptal gibi konuştuğum için hemen kendime lanet ediyorum, bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Tanrı'ya şükür hava karanlık, çünkü karanlık olmasaydı bu on kat daha utanç verici olurdu. Her nasılsa, aradan geçen yıllara, mesafeye ve hayatımda olan her şeye rağmen, bir parçam hâlâ

Reign'in benim hakkımda ne düşündüğünü çok fazla önemsiyor.

Ağzı bir gülümseme hayaletine dönüşüyor. "Sen de öyle, Angel." Gözleri vücudumda bir yol açıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, elektrikli mavileri bir kez daha gözlerimi buluyor.

Demek beni hatırlıyor.

Bana hiç Angelique demedi, sanki bir azizmişim gibi adımları hep Angel diye kısalttı. Bahçede duruyoruz, aramızda sessizlik uzanıyor ama hava yüklü gibi. Reign'e bu kadar yakın olmak, ateşe çok yakın durmaya benziyor, yanabileceğinizi bilerseniz bile sığağın çekimini hissediyorsunuz.

"Çarpmak istememiştım-"

Ben sözümü bitiremeden başını sallıyor. "Sorun değil."

Bir an durup ona gerçekten bakıyorum ve standart prova kıyafetlerini giydiğini fark ediyorum -siyah joggers, gömleği ve omzuna asılı spor çantası.

"Gece provasını mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturup ayaklarımın üzerinde kayarak soruyorum. Kendimi garip ve aptalca açıkta hissediyorum.

Başını sallıyor ama detay vermiyor.

Pekâlâ, çıkış zamanı.

"Şey... seni tekrar görmek güzeldi-"

"Misafirhanede mi kalıyorsun?"

Duraksadım, şaşkırdım. "Evet," diyorum. "Sadece bir süreliğine." "Sonra New York'a mı döneceksin?"

Sanırım Lando gelişimi ona hiç haber vermemişti.

"Hayır, aslında," diyorum yavaşça, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Marlow'a geri döndüm. Temelli olarak."

Kaşları hafifçe kalktı. "Şirketinin sana ihtiyacı olmayacak mı?"

Başımı sallıyorum ve garip bir kıkırdama çıkarıyorum. "Hayır, ben..." Yutkunuyorum. "Sanırım bıraktım."

Ellerini yavaşça ceplerine sokarken kaşları çatılıyor. Sanki içimi görüyormuş gibi yüzümü inceliyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve aklımdan geçenleri söylemesini bekliyorum.

Ama tek söylediği, "Evine hoş geldin, Angel."

Etrafımda dolanıyor; omzunun hafifçe sürtünmesi kolumda elektrik akımlarının patlamasına neden oluyor. Yıldızların altında duruyorum, kolonyasının kokusu, misk ve nane, gece havasına yapışıyor. Ve ellerim titremeye devam ediyor.



ERTESİ SABAH, güneş ışığına ve boynumdaki sert bir ağrıya uyanıyorum. Kafam karışmış bir şekilde tavana göz kırpiyorum, sonra etrafıma bakıyorum ve donup kalıyorum. Kanepedeyim, battaniye bacaklarıma dolanmış, televizyon açık ama sesi kapalı.

Kendimi yavaşça ayağa kaldırıyorum, kalbim güm güm atıyor, olanları anlamaya çalışıyorum. Buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Misafirhaneye dönmeden önce Lando'ya iyi geceler dediğimi, dişlerimi fırçaladığımı, uyurken giydiğim büyük boy gömleği çıkardığımı ve yorganın altına girdiğimi hatırlıyorum. Hatta yatağın altına nasıl girdiğini ve hala hafif çakırkeyif bir halde yastığa nasıl kıvrıldığımı bile hatırlıyorum.

Hafızamdaki boşluğu bir araya getirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum, ama yeterince geriye gidemedim kapı çalınıyor, daha doğrusu birinin eli yerine alınını kullanıyormuş gibi gelen ritmik, teatral bir vuruş. İçimi çekip kendimi yukarı sürüklüyorum, battaniye hâlâ bir bileğime yarım yamalak tutunuyor, aklım hâlâ buraya nasıl geldiğime takılmış durumda.

Kapıyı aralıyorum ve Lando'yu büyük boy kapüşonlu kazağı, ekose pijama pantolonu ve yüzüne komik derecede büyük tasarım güneş gözlükleriyle tam bir cehennem gibi görünürken buluyorum. Akşamdan kalma bir aziz gibi bir elinde kese kâğıdı, diğer elinde de içinde iki kahve olan bir paket servis tepsi tutuyordu.

"Kruvasan getirdim," diye mırıldanarak dramatik bir şekilde içeri süzülüyor. "Ayrıca pişmanlık ve potansiyel karaciğer yetmezliği."

Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum ve gülümsememi bastırıyorum. "Kendi partin tarafından ezilmiş gibi görünüyorsun."

"Ben ezdim." Elindeki çantayı mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. "İki kere."

Bar taburesine çöküyor, inleyerek kahveleri bırakıyor. Tepsideki fincanlardan birini alıp ona uzatıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hiç uyudun mu?"

"Uykuyu tanımla," diyor, güneş gözlüklerini çıkarırken ışıktan irkilerek.

Onun gözler vardırKan çanağı, ve onun
MASKARA o lekeli Ona içkinin ortasındaki bir rock

yıldızının trajik havasını vermeye yetecek kadar.

"Daha çok yastık niyetine boş bir su ısıtıcısı cipsi torbasıyla kanepede yüzüstü sızmak gibi."

"Ve henüz sen hala hatırlandı ve
kruvasanlar," I takdirle çantayı
karıştırıyor.

"Ben bir karmaşayım sevgilim, canavar değil."

Aramıza rahat bir sessizlik yerleşirken kahvesinden uzun bir yudum alıyor. Kruvasanımı ayırıyorum, düşüncelerim dün gece Reign'le yaşadığım olaya geri dönüyor.

"O bakışı biliyorum," diyor Lando, beni şimdiki zamana geri sürükleyerek. "Dökül bakalım aşkım. Aklında ne var?"

Omuz silkiyorum, gözlerimi önümdeki lapa lapa karmaşadan ayırmıyorum. "Dün gece kardeşine rastladım," diyorum, bir ısırık almadan önce sıradan görünmeye çalışarak.

Dramatik bir şekilde inliyorum. "Tam bir oyunbozan mıydı?"

Başımı sallamadan önce küçük bir kahkaha atıyorum. "Tam olarak değil. Sanırım gece geç saatlere kadar süren bir provadan dönüyordu."

Arkasına saklanabileceğim bir şey bulduğuma şükrederek kahveme uzanıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Geceleri emlak stüdyosunu kullanmayı seviyor," diyor Lando, sonra başını yana eğiyor. "Ama asıl gizem şu anda neden bu kadar çekingen davrandığın."

Başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum, gözleri bilmiş, alaycı bir gülümsemeye kısılmış. Boyalı tırnakları tezgâha yavaş bir ritimle vuruyor ve yakalandığımı anlıyorum. Denemeden bile içimi görmek Lando'ya kalmış.

"Nazlanmıyorum," diyorum savunmaya geçerek, sesim niyet ettiğimden daha tiz çıkıyor.

Lando dudağını ısırtıyor, kendini tutmaya çalışıyor ama yine de bir kahkaha atıyor. "Sakın bana hâlâ kardeşimin pantolonuna girmek istediğini söyleme."

"Lando!" Kolunu iterken skandala uğramış ama bir yandan da gülerek çılgılık atıyorum.

"Biliyordum!" diye bağırtıyor ve hemen ardından bir iniltiyle başını tutarken yüzünü buruşturuyor. Dramatik bir şekilde öne doğru yığıldığında bir gülümsemeyi ısırtıyorum.

"Angelique Sinclair," diye mırıldanıyor ve akşamdan kalma bir kahinin ciddiyetiyle bana doğru işaret ediyor. "Yemin ederim, eğer hâlâ duygusal olarak eksik kardeşimin peşinden koşuyorsan, bir müdahale düzenleyeceğim. Gözlerin bağlıyken daha iyisini yapabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sakin ol, onu sadece beni gördüğüne şaşırmış göründüğü için gündeme getirdim. Ona geleceğimi söylemedin mi?"

Lando başını kaldırmadan tembelce bir el sallıyor. "Adamı zar zor görüyorum. Eğer babam ona geleceğini söylemediyse, evet, muhtemelen şaşırmıştır."

"Hâlâ senden kaçıyor mu?"

"Veba gibi," diye mırıldanıyor, sonunda yanağını tezgâhtan sıyrıyor. "Ama ben özel biri değilim. Bugünlerde neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor."

Kahve fincanımın kenarını parmak ucumla çiziyorum, bir an sessiz kalıyorum. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Oh hayır. O konuya girme bile," diyor bana ters ters bakarak. "Nereye gideyim?"

Suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor. "Sende hep bir kurtarıcı kompleksi vardı. Ama o kurtarabileceğin üzgün, terk edilmiş bir köpek yavrusu değil. Düşünceli bir sorunu ve mükemmel işleyen bir telefonu olan yetişkin bir adam. Kendi yalnızlığıyla baş edebilir."

Lando'nun haklı olduğunu biliyorum ama bir zamanlar Reign farklıydı. Daha çok gülerdi ve insanları içine alırdı. Ama anneleri gittiğinden beri, içinde bir şeyler değişti. Sanki kimseye ihtiyaç duymamanın daha güvenli olduğuna karar vermiş gibi. Ve sanırım hep merak etmişimdir, onu bu durumdan kurtarmaya çalışan biri oldu mu diye.

"Lütfen," diye alay ettim zayıfça. "Düzeltemem gereken yeterince pisliğim var."

Lando ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Ben ciddiylim," diye ısrar ediyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor, sonra başını dramatik bir gümbürtüyle tezgâha bırakıyor.

Sessizliğin birkaç dakika sürmesine izin veriyorum, parmaklarım kahve fincanımın sıcaklığının etrafında kıvrılıyor. Sözcükler dilimde ağırlaşıyor, sonra onları zorla çıkarıyorum. "Bana stüdyonun yolunu gösterebilir misin? Oraya nasıl gideceğimi hatırlayamıyorum."

Lando bana bakıyor, satır aralarını okumaya çalışıyormuş gibi kaşları kalkık. "Şimdiden emekliye ayrılmayı mı düşünüyorsun?" diye yavaşça soruyor.

Hemen başımı sallıyorum, bu düşünce bile tek başına çok ağır geliyor. "Hayır," diyorum, çok hızlı bir şekilde. "Düşünüyordum da belki de

tekrar dans etmek için. Sadece benim için."

Gözlerimi fincanımın kenarından ayırmıyor, parmağımın ucuyla izini sürüyorum. "Prova yok, düzeltme yok. Sadece hareket, beklenti olmadan ve kimse bana bunun ne anlama gelmesi ya da nasıl görünmesi gerektiğini söylemeden."

Bir duraksama oluyor ve sonunda başımı kaldırıp Lando'nun derin ve uygunsuz bir şey söylemek üzereyken attığı o bakışla beni izlediğini görüyorum. Ama bunun yerine başını sallıyor ve bir iniltiyle tabureden kayıyor, sanki akşamdan kalmalığını yeniden hatırlıyormuş gibi elini yüzüne sürüyor. Mutfağa geçiyor ve omzumu kendi omzuyla hafifçe dürtüyor.

"Hadi o zaman," diye mırıldanıyor. "Sana göstereceğim."

Onu takip ediyorum, kalbim bir daha asla dönmeyeceğime yemin ettiğim bir yere geri adım atma düşüncesiyle çarpmaya başladı bile. Ama bu sefer farklı olacak. Bu sefer kendimden başka kimse için dans etmeyeceğim.

Bölüm 4
Reign
İKİ HAFTA SONRA

Babam ve ben batı bahçelerindeki dolambaçlı patikada yürürken yapraklar ayakkabılarımızın altında gürültüyle çıtırdıyor. Malikâne bu sabah sessiz, dün geceki yağmurdan dolayı hâlâ nemli. Güneş ışığı ağır bulutların arasından süzülerek, kırılmış çitlerin ve taş duvarlara tırmanan yabani güllerin üzerinde soluk bir parıltı oluşturuyor.

Yine yenilemelerden bahsediyor - bütçeler, topluma erişim, Sonbahar için genişleme planları. Bir zamanlar hayatımda yol gösterici bir güç olan sesi, şimdi düşüncelerimin hemen üzerinde bir yerlerde geziniyor, yüzeyi sıyrıyor ama asla tam olarak içine işlemiyor.

"Stüdyo B'de yeni döşemeye ihtiyacımız var," diyor. "Ve doğu kanadının ısıtması hala güvenilir değil. Konuk sanatçıların kış boyunca burada kalmasını istiyorsak, onları atkılarla dans ettiremeyiz."

Karmakarışık gül sıralarını tarayarak dalgınca başımı sallıyorum. "Anlaşıldı." Ama benim aklım başka yerde.

Son birkaç yıldır meşaleyi yavaş yavaş bana devrediyor - aile bale şirketi Imperium'un kontrolünü parça parça bana devrediyor, sanki istemeyi asla kabul etmediğim bir şey için eğitiliyormuşum gibi. Hepsi vasiyetinde yazıyor tabii ki. O öldüğünde, şirket benim olacak ve Imperium'un sadece onun için değil, ailemiz için, orada çalışan dansçılar için, sanat için ne anlama geldiğine kör değilim. Ailemizin ismini inşa eden şirket. Mükemmelleştirmek için bir ömür harcadığı mirası. İngiliz balesinin baş tacı.

Ve elbette, bunu yapabilirim. Şirketi yönetebilir, koreografilere yardım edebilir ve yönetim kurulunu yönetebilirim. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Her başrolde dans ettim, politikaya katlandım, sesimi hiç yükseltmeden bir odayı nasıl bükeceğimi öğrendim. Ama

Gerçek şu ki, istediğimin bu olup olmadığını bilmiyorum çünkü bu şirket sadece ve sadece tek bir şey için var. Dans etmek.

Dans etmek gereklilik, beklenti ve zorunluluktan dolayı ustalaştığım bir şey olsa da, müzik benimmiş gibi hissettiğim tek şey. Gece geç saatlere kadar piyanonun başında, stüdyoda tek başıma, dünyanın ağırlığının parmaklarımdan akıp gitmesine izin vererek - işte orada canlanıyorum. Olmam gereken kişinin gölgeleri tarafından rahatsız edilmediğim tek yer orası.

Ama balenin kemikleri üzerine inşa edilmiş bir yerde müziğe yer yok. Bana da yer yok, en azından gerçek bana. Sadece herkesin sahnede gördüğü versiyonum. Maske ve efsane. Ve eğer kalırsam, hepsini üstlenirsem, yardım edemem ama kendimin en önemli parçasını kesip atacakmışım gibi hissediyorum. Beklentilerin altına gömmek. Görev sunağında kurban edeceğim.

Çitlerle kaplı patikanın köşesini dönerken babam bana bakıyor, hâlâ bahar gösterisi için yeni yetenekler getirmekten bahsediyor. Ne kadar sessizleştiğimi fark etti mi? Muhtemelen fark etmemiştir. Ya da belki de fark ediyor ve fark etmiyormuş gibi yapıyor - tıpkı benim tüm bunların ağırlığını omurgamda her zaman hissetmiyormuş gibi yaptığım gibi.

"Reign, Imperium durağanlıkta kalamaz. Uyum sağlamalıyız." Haklı olduğunu biliyorum. Sadece buna liderlik edecek doğru kişi olduğumu sanmıyorum. "Yeni stüdyolar inşa edebilir, daha iyi eğitmenler işe alabilir, daha fazla uluslararası yetenek getirebiliriz ama özel bir şey -unutulmaz bir şey- olmadan sadece sıradan bir şirket oluruz."

Yürümeyi bırakıyorum ve o da bırakıyor, bendeki değişimi hissediyor. "Hayatları değiştiren bir performans istiyorsun," diyorum.

O da başını sallıyor. "İnsanlara baleye ilk başta neden aşık olduklarını hatırlatan bir gösteri."

Babam konuşmaya devam ediyor ama stüdyonun açık penceresinden süzülen yumuşak piyano notalarının sesiyle sesi aniden kesiliyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve kaşlarımı çatarak sese doğru dönüyorum.

"Stüdyoda biri var," diye mırıldanıyorum.

Tek kelime etmeden beni takip ediyor, ikimiz de duymak için zorlanıyoruz. Müzik kreşendos yapıyor ve ben bunun Çaykovski olduğunu açıkça anlıyorum. I

patikadan ayrılır, yarı kapalı kapıya doğru yürür, ses çıkarmamaya dikkat eder.

İçeride, Angelique yerde akıcı bir şekilde ilerliyor. Uzun saçları gevşek, dağınık bir topuzla geriye toplanmış, koyu bukleler nemli boynuna ve yanaklarına yapışmak için kaçıyor. Siyah bir mayo ve kül renginde şeffaf bir şal etek giymiş, kumaş her hareketinde kalçalarının etrafında dalgalanıyor. Pointe ayakkabılarının ucunda zahmetsizce yükseliyor, çizgileri kusursuz, kontrolü yıkıcı.

Her uzanışı ve başını her eğişi, neredeyse tanık olunamayacak kadar samimi bir keder taşıyor. Onu izlememeliyim, bu şekilde değil. Paylaşmak istemediği bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissettiğimde değil. Ama başka tarafa bakamıyorum.

Dans etme şekli her zaman nefesimi kesmiştir. O taşındıktan sonra en çok özlediğim şeylerden biri onun dansını izlemek oldu. Piyano çalarken hep onu hayal etmişimdir, bestelerime eşlik ederken pistte hareket edişini. Kalbimin bir parçasıyla giden kızı hatırlama şeklim.

Babam sonunda eşikte bana katılıyor, onu gördüğü anda nefesi kesiliyor ve sonra saygıyla nefes veriyor.

"Kuğu Gölü'nde dans ediyor," diyor sessizce, sanki inanmak için yüksek sesle söylemesi gerekiyormuş gibi.

Onaylarcasına başımı sallarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Odette," diye fısıldıyorum, ikimizin de zaten bildiği şeyi onaylayarak.

Benden çok kendi kendine mırıldanmadan önce uzun bir sessizlik oluyor: "Sanırım aradığımız cevap o olabilir."

Cevap vermiyorum, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Onun dansını izlemek bana bir şey yapıyor, tam olarak adlandıramadığım bir şey. Onun dansı teknik dehadan, fiziksel kontrolden ya da sanattan çok daha fazlası. Hareket edişinde ham ve dürüst bir şey var, sanki tek kelime etmeden bir hikaye anlatıyor ve bir şekilde hepsini anlıyorum.

Bu öyle bir performans ki, bir saniyesini bile kaçırmamak için nefes almayı bırakıyorsunuz. Ve bu bir performans bile değil çünkü kimseyi etkilemeye çalışmıyor. İzlendiğini bilmiyor ve bu da onu daha da gerçek hissettiriyor.

İçimde, bu kariyer, bu şirket ve dansın ne olabileceği hakkında bildiğimi sandığım şeylerin değiştiğini hissediyorum. Bu, o, her şeye yeniden değiştiğini hissettiriyor. Miras değil, iş değil, sahne ışıkları ya da övgüler değil. Sadece birileri hayatta kalmanın tek yolu buymuş gibi dans ediyor ve aniden ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Şirket için değil, babam için değil, kendim için.

Ben onu durduramadan babam bir adım öne çıkıyor ve stüdyonun kapılarını iterek açıyor. Menteshelerin gürültülü gıcirtısı sessizliği bozuyor.

"Aferin!" diyor ve ellerini çırparak ilerliyor.

Angelique irkiliyor ve yanakları kızarak ayağa kalkıyor. İsteksizce arkasından gidiyorum, içeri girerken nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum, yüz ifademi tekrar nötr ve tarafsız maskeme sürüklüyorum.

"Harikaydı hayatım," diye gülümsüyor babam, ondan birkaç adım ötede duruyor, kollarını bir mucizeye tanık olmuş gibi iki yana açıyor.

Angelique rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına fırçalıyor. Gözleri hızlı ve temkinli bir şekilde yüzümü tarıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Sen kesinlikle babanın kızıydın," diyor ve ben

Babasından söz edildiğinde yüzünde beliren o hızlı, kusursuz acı. Duruşu gerginleşiyor, omuzlarının çizgisi sessizce kapanan bir kapı gibi içe doğru kapanıyor. "Çok gurur duyardı," diye ekliyor babam, şimdi daha yumuşak bir sesle.

Babası Elijah Sinclair benim için ikinci bir baba gibiydi. Babamın en iyi arkadaşıydı ve Angelique'i bu kadar sık görebilmemin sebebiydi. O ölene kadar her yaz misafirhanede kalırlardı.

Başını sallıyor ama yüzündeki gülümsemenin kenarları gergin. "Seni tekrar görmek güzel, Charlie." Sesinin tanıdık gelmesiyle yüzü ısınıyor.

"Lando misafirhanemizde kaldığınızdan bahsetti," diyor, sanki düzgün bir sohbet için yerleşiyormuş gibi kollarını kavuşturarak. "Uğrayıp bir merhaba diyemediğim için üzgünüm."

"Hayır, lütfen," diyor Angelique hemen. "Özür dilemen için bir neden yok. Kendime saklıyordum."

Sessiz kalıyorum, garip bir yerinden edilmişlik duygusuyla ikisini izliyorum. Sanki bu konuşmada üçüncü teker benmişim gibi.

Babam, eşofmanının parmaklığın üzerinden sarktığı bara dönüp bakıyor. "Şu parça," diye başlıyor, cevabını zaten bildiği bir şeyi düşünüyormuş gibi başını eğerek. "Kuğu Gölü müydü o?"

Angelique'in dudakları hafifçe seğiriyor. "Öyleydi," diyor avuç içlerini bacaklarının kenarlarına sürterek. "İstifa etmeden önce The Big Apple Ballet Company'de prova ettiğim solo parça."

Durduğum yerde kayıyorum, aniden sesinin bu isim etrafında nasıl titrediğinin aşırı farkına varıyorum. The Big Apple Ballet hepimizin saygı duyduğu bir şirketti, görünüşe göre o da tantanasız bir şekilde ayrılmıştı.

"Ah, evet. Büyük Elma." Babam başını sallıyor, değerlendiren gözlerle onu süzüyor. "Neden ayrıldınız?"

Bakışları yere düşer ve bir an için içine kapanır gibi olur. Gerçi gözle görülür bir şekilde değil. Bunu çoğu insanın fark etmeyeceği bir şekilde yapıyor, ama ben görüyorum ve bu beni meraklandırıyor.

Şu anda aklından neler geçiyor? Az önce hangi anının içine düştü?

"Benim... farklı değerlerim vardı," diyor sonunda, kelimeler kaçamak ama yüklü.

Babam bir süre daha onu izlerken aramızda bir vuruş geçiyor. Asla yapmayacağını düşündüğüm bir şeyi yaparak beni şaşırtıyor.

"Pekâlâ," diyor doğrulurken. "Imperium'a katılmaya ne dersin?"

Başı irkilerek yukarı kalktı.

"Reign ile Kuğu Gölü dansı yapmak için," diye ekliyor. Göğsüm sıkışıyor.

Ne oluyor lan?

Göz kırpıyor. "Affedersiniz?"

"Özel bir şey arıyorduk. Dönüştürücü bir şey." Gülümsüyor. "Bugün onu sende gördüm, Angelique. Zarafeti, açlığı, acıyı. Sen mükemmel bir Kuğu Kraliçesi olurdun."

Sonra bana bakıyor, kısa bir süre, sanki öneri ona fiziksel olarak dokunmuş ve nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi. Gözleri parlıyor

umut, korku ve belki de inançsızlık. Ve onu maliyetini hesapladığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Angelique yavaş ve sabit bir şekilde nefes veriyor. "Bu... teklifin çok nazikçe Charlie," diyor dikkatle. "Ama artık dans etmiyorum. Büyük Elma'dan ayrıldığımda bıraktım."

Babam kıkırdıyor, sanki onun sözleri bir şakaymış gibi havayı fırçalıyor. "Öyle mi? Çünkü benim durduğum yerden bakınca az önce dans ediyordun, hem de çok güzel dans ediyordun. İnsanların görmek için iyi para ödeyeceği bir performanstı."

Birden kaskatı kesiliyor, kollarını vücuduna yaklaştırıyor, çenesi sanki kaybolmaya çalışıyormuş gibi aşağı eğiliyor. Yine de devam ediyor.

"Biliyor musun," diyor hafifçe, odanın içine doğru birkaç adım daha atarak. "Misafirhanemizde kaldığınıza göre, bunu düşünürseniz şirkete, Marlow kasabasına ve ailemize gerçek bir hediye olur. Sadece kısa bir koşu, çok büyük bir şey değil."

Çenem gerildi. Tabii ki böyle çarpıtacaktı - teklifi kulağa cömertçe gelen bir şeye saracaktı ama sanki bir borç gibi inecekti. Bu beni şaşırtmamalı. Tam Charlie Harrington'a göre -kibar, ikna edici ve hayır demenin bencillik olacağını hissettirmek için mükemmel zamanlanmış. Ve Angelique... karşı koyamayacak kadar kibar ve Charlie de bunu biliyor.

Gözleri zar zor parlıyor ve sonra panik başlıyor. Belli belirsiz, yer yarılardan önce topraktaki bir sarsıntı gibi.

"Ben... sanırım bunu düşünebilirim," diye mırıldanıyor.

Bu bir evet değil, gerçekten değil, ama onun için yeterli.

"Harika," diye ışıldıyor, sanki her şey onaylanmış gibi kapıdan çıkarken yolu yarılarmış bile. "Reign ayrıntıları sizinle birlikte halledecek. Bu prodüksiyonun olağanüstü olmasını istiyorum ve ikiniz birlikte..." Geçerken bir elini omzuma vuruyor. "Harika." Ve sonra gitti.

Arkasında bıraktığı sessizlik boşucu. Angelique yere bakıyor, dudakları sanki az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi aralanmış.

"Hayır demeliydin," diye mırıldanıyorum, sonra o cevap vermeden dönüp dışarı çıkıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, onunla dans etmekten başka bir şey istemiyorum. Onun hareketlerinde kendimi kaybetmek ve bedenlerimizin sahnede oluşturduğu şekillerde bir anlam bulmak. Ama sadece ona verirse. Sadece kendisi için dans ediyorsa. Ve az önce gördüğüm şey bir seçim değildi. Bu, uçamayacak kadar kırılmış bir kuşu köşeye sıkıştırmaktı. Ve onu kafese kapatan ben olmayacağım.

Bölüm 5

Angelique

"**Y** ne dedin sen?!"

Lando'nun sesi konukevinde yankılanıyor, elindeki Fransız presini neredeyse sallıyor. Koltuğa kıvrılmış otururken kazağımın kollarını avuçlarımın üzerine çekiştirerek irkiliyorum, kendimi tam bir aptal gibi hissetmemeye çalışıyorum ve başaramıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye mırıldanıyorum, sanki bir cevabı varmış gibi kahveme bakarak. "Panikledim."

"Angelique." Lando iki elini mutfak tezgâhının üzerine koyup öne doğru eğiliyor. "Babam seni stüdyoda pusuya düşürüp Kuğu Gölü'nde oynamanı istedi ve sen de... kabul mü ettin? Hiç soru sormadan?"

İnliyorum ve parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "*Kabul etmedim.*

Katılıyorum."

Gözlerini kırıştırıyor. "'Aynı fikirde değildim' ne demek?"

"Yani evet demek *istememedim* ama tam olarak hayır da demedim. Her şey çok hızlı gelişti ve Tanrım, sırf misafirhanesinde kaldığım için ona borçluymuşum gibi konuştun."

Lando gözlerini deviriyor. "Klasik Charlie Harrington. Duygusal manipülasyon ama şık olsun."

"Hayır demeliydim."

"Tabii ki hayır demeliydin."

"Donup kaldım, tamam mı?" Ona baktım, sesim çatlıyordu. "Reign bile şaşırmış görünüyordu."

Lando yumuşadı, iç çekerek bana doğru ilerledi. "Özür dilerim aşkım. Bu adil değildi. Ne sana ne de Reign'e."

Boğazım düğümleniyor. "Evet, şey... Reign kabul ettiğim için pek heyecanlanmadı."

"Olamaz. Ne dedi?"

Acı bir kahkaha attım. "*Hayır demeliydin' dedi ve sonra gitti.*"

"Oof." Lando yüzünü buruşturdu. "Bu... tam Reign'e göre."

Yavaşça başımı sallıyorum, sandalyeye geri gömülüyorum. Bacaklarım ağırlaşıyor, sanki konuşulmayan tüm o gerginlik beni aşağı çekiyor. "Şimdi bunu yapmak bile istemeyen bir partnerle dans ediyor olacağım."

"Peki," diye iç geçiriyor Lando, yanımdaki kolçağa oturuyor ve omzumu kendi omzuyla dürtüyor. "Belki de ne istediğini anlamamanın zamanı gelmiştir. Babamın planlarını ve Reign'in kara kara düşünen dramatikliğini boş ver. *Sen* ne istiyorsun?"

Sustum çünkü Marlow'a geri döndüğümde beri anlamaya çalıştığım şey bu, değil mi? Eskiden her şeyi isterdim. Sahne ışığı, bir gelecek... sihir yapmak için bir sahne. Ama şimdi? Tek istediğim yeniden bütün hissetmek, suçluluk duymadan nefes almak ve kendim için dans etmek.

"Henüz bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama sanırım... belki de böyle öğreneceğim?"

Lando yanımda kayıyor, dizi hafifçe zıplıyor, bu sadece bir şey sakladığında olur.

"Ne?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor, sonra burnundan nefes veriyor. "Eğer bunu yapacaksan... yani bunu *gerçekten* yapacaksan -Swan Lake, Reign ile tüm ruhunu ortaya koymalısın."

Ona göz kırpıyorum. "Gee, moral konuşması için teşekkürler?"

"Ben ciddiğim." Sesi keskinleşiyor. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Reign'le dans etmek kolay değil. İş söz konusu olduğunda yoğun, talepkâr ve acımasızdır. Sahnede nasıl biri olduğunu gördünüz; her şeyini verir. Karşılığında da aynısını bekler."

"Onun nasıl dans ettiğini biliyorum," diyorum sinirlenerek. "Birbirimizi dans ederken izleyerek büyüdük."

"Birbirimizi izlemek, onunla partner olmaktan farklıdır." Sesi yumuşuyor ama uyarısı devam ediyor. "Pas de deux yaptığı neredeyse her seferinde dansçıları kırdı. Çok zorlar ve eğer yarı hazır olursan, kendini korumaya çalışırsan ya da çok fazla hissetmemeye çalışırsan seni de kırar."

Göğsüm sıkışıyor. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence yapabilirsin." Bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama sadece bunu istediğin için yapıyorsan. Charlie seni köşeye sıkıştırdığı için değil ve kimseye bir şey borçlu olduğunu düşündüğün için de değil. Zaten bir başkasının mükemmellik anlayışıyla yıkılmayacak kadar çok şey atlattın."

Ellerimize bakıyorum, yüzükleri tenime karşı soğuk. "Ya herkesin önünde dağılırsam?" Fısıldıyorum.

Lando elimi sıkıyor. "O zaman düşersin ve ben de orada olurum, kışını yerden kaldırır ve tekrar insan olana kadar sana çikolatalı dondurma yediririm."

Gülüyorum, sulu ve zayıf.

"Ama elinden geleni yaparsan," diye devam ediyor. "Düşmeyebilirsin; uçabilirsin."

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüm sıkışırken sözlerinin ağırlığını içime çekiyorum. Sadece ne söylediği değil, nasıl söylediği de önemli. Aynı tempo, aynı yumuşaklık bu sözleri bir risk yerine bir vaat gibi hissettiriyor. Babam bunu bana her büyük performanstan, her korkutucu ve yeni bir şeye sıçramadan önce söylerdi. '*Düşmeyebilirsin; uçabilirsin*'. Bu onun bana inandığımdan daha cesur, hissettiğimden daha güçlü olduğumu söyleme şekliydi.

Lando'nun bunu şimdi söylediğini duymak, geride bıraktığım hayatımla aramdaki her şey tamamen açılmışken, beni biraz çözüyor. Koparılmış bir iplik gibi. Eskiden kim olduğumu, her şeyden çok sevdiğim adamı ve o öldüğünden beri ne kadar uzağa düştüğümü hatırlatıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi açıyorum, arkalarındaki yanığı kovalamak için hızlıca kırıştıyorum.

"Böyle şeyler söyleme," diye fısıldıyorum, sesime güvenmeden. "Her şeyi unutmuşum gibi davranmamı zorlaştırıyor."

Lando'nun ifadesi yumuşuyor ve uzanıp elimi nazikçe sıkıyor. "Belki de unutmak zorunda değilsin. Belki de ona geri dönmenin yolunu kendin bulmalısın."

Her ne kadar onunla bu konuda mücadele etmek ve bir ayağım içeride bir ayağım dışarıdaymış gibi davranmak istesem de - tekrar gerçekten bağlanmadan dans etmeye devam etsem de - içten içe onun haklı olduğunu biliyorum. Bu tür

gerçek bir sahnede hayatta kalamaz, özellikle de Reign gibi biriyle ortak olduğunda.

Eğer bunu yapacaksam, dansın beni içine almasına izin vermeliyim. Sonuna kadar, beni ne kadar korkutursa korkutsun. Çünkü daha azı olursa... ve gerçekten düşeceğim. Ve en kötü kısmı? Bu sefer tekrar ayağa kalkabileceğimden emin değilim.

"Ben sadece..." İç çekiyorum, sandalyeye daha da gömülüyorum. "Keşke onun yerine seninle dans edebilseydim."

Lando önce cevap vermiyor. Parmakları kupasının kenarında kırırdamadan duruyor ve çenesi sanki aklından geçenleri söylemeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi çalışıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ben de."

Ona bakıyorum, sesindeki sessiz sızıyla irkiliyorum. Bana yumuşak, çarpık bir gülümseme veriyor ama gözlerine ulaşmıyor.

"Sen her zaman benim en sevdiğim partnerim oldun," diye itiraf ediyorum. "Her şeyi kolay ve güvenli hissettirdin."

Lando kuru bir kahkaha atar. "Evet, şey..." Arkasına yaslanıp iç çekerek bacaklarını uzatıyor. "Öz baban, eşcinselliğinin bir kadınla bağ kurmanı imkânsız hale getirdiğini düşündüğü için sana başrol vermeyi bile düşünmezken bunun pek bir önemi yok."

Midem bulandı. "Ne? Onun..." Kelimelerim tükeniyor. "Bunu asla açıkça söylemez." Lando bir el sallıyor. "O sadece Prens Whatever'ı hangi klasikte oynatacaklarsa benim varlığımı rahatlıkla unutuyor ve '*Sen güçlü bir dansçısın Lando*' ya da '*Başrolleri hikâyeden anlayanlara bırak*' gibi şeyler söylüyor."

Uzanıp tekrar elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"Ama sen hikâyeyi anlıyorsun," diyorum, şimdi daha sert. "Dans ettiğim tayt giyen heteroseksüel erkeklerin yarısından fazlası anladı."

Kıkırdıyor ama içinde hiç neşe yok. "Kimi sevdiğime yardım edemem, sevgilim. Ama ona göre bu beni değersiz kılıyor. Sanki bir erkeğe yönelik olmadığı sürece arzuyu, özlemi ya da kalp kırıklığını tasvir etmekten acizmişim gibi. Sanki sanatın gerçek olabilmesi için gerçek hayatla birebir örtüşmesi gerekiyormuş gibi."

"Bu saçmalık."

Bana bakıyor, bakışları ağır. "Bunu ona söylemeyi dene."

"Söyleyeceğim."

Bir süre öyle oturduk, ellerimiz kenetlenmişti. Sonra yine omzuma hafifçe vuruyor. "Hey."

"Evet?"

"Eğer gerçekten benim duygusal açıdan beceriksiz kardeşimle dans etmek zorunda kalırsan," diye sırtıyor, "sana mükemmel bir arabeski kimin öğrettiğini unutma."

Gülümsüyorum, bu sefer gerçekten. "Sen."

"Aynen öyle." Sırtıyor. "Şimdi git ve çok zeki ol, eğer Reign sana zorluk çıkarırsa bana söyle ki arabasını anahtarlayabileyim."

Gülüyorum, başımı omzuna yaslıyorum. Bir anlığına, dünya neredeyse yeniden doğru gibi geliyor.



EMLAK STÜDYOSU bu sabah altın sarısı ışıkla dolu ve pencereler yoğun nefes alışverişimden dolayı buğulu. Bacaklarımı uzatarak yere oturuyorum, derin bir esneme hareketine giriyorum, diz arkası kırımlerimin tatmin edici çekişiyle nefes alıyorum. Kalp atışlarım ısınmanın etkisiyle yeni yeni durulmaya başlıyor, kulaklarımda sessiz bir nabız var, o sırada arkamda bir ses duyuyorum. Sarsılarak doğruluyorum, pürüzsüz zeminde neredeyse kayıyordum, başım sese doğru dönüyor.

Reign kapının girişinde duruyor, kollarını kavuşturmuş çerçeveye yaslanmış. Koyu renk gömleği sabahın bu erken saatinde rahatsız edici bir şekilde vücuduna yapışıyor ve hafif nemli sarı saçları ensesinde kıvrılıyor. Günahın kişileşmiş hali gibi görünüyor ve bu düşüncenin aklıma bu kadar kolay gelmesinden nefret ediyorum.

Tanrım, neden bu kadar çekici?

Sertçe yutkunuyorum, pervasızca bir şey yapmadan önce gözlerimi kaçırıyorum. Daha uzun süre bakmak gibi. Ya da ağzımın sulanması gibi.

"İş konuşmaya hazır mısınız?" diye soruyor, sesi alçak ve sabit.

Hissettiğim kadar telaşlı görünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Kendini duvardan aşağı itiyor ve köşedeki piyanoya doğru yürüyüp kendini bankın üzerine bırakıyor.

"Hem Odette hem de Odile ile dans edeceksin," diyor kesin bir ifadeyle.

Kaşları çatılıyor. "Odile için neden başka bir dansçı yok?"

Cevabı çok açıkmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Çünkü ikisini de senin yapmanı istiyorum."

Hava değişiyor ve aniden stüdyo az önceki kadar sıcak gelmiyor. Nabzım tekliyor ve saçımı omzumun üzerinden rahatça atarak bunu örtmeye çalışıyorum.

Demek Lando'nun kastettiği buydu.

Gözlerimi kısıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, dans etmemi istediğini hiç düşünmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün," diyorum dikkatle. "Bana babana hayır demem gerektiğini söyledin."

Kaşları yukarı kalkıyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Dedim." "Peki, nedir bu? Sana da mı suçluluk duygusu aşıladı?"

"Hayır," diyor basitçe. "Seninle dans etmek istiyorum."

Kelimeler nefesimi kesiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bir yanıma ona hâlâ bu şekilde tepki verirken sessizce lanet okurken boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık süzülüyor.

"Ama" diye ekliyor, "bunu istediğin için yaptığından da emin olmak istiyorum. Babam sana cazibesini gösterip baskı yaptığı için değil."

Gözlerimi kaçırıyorum, yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum ama artık çok geç.

"Hayır diyebilirdin," diyor sessizce. "Bunu sana karşı kullanmazdım."

"Demeliydim," diye itiraf ediyorum, sesim şimdi daha alçak. "Dans etmeyi bıraktım." "Yine de buradasın," diye mırıldanıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor tekrar.

Yavaşça nefes veriyorum, üstümün eteğiyle oynarken gözlerimi ellerime indiriyorum. "Buranın farklı olup olmadığını görmek istiyorum," diyorum. "Eğer Imperium, Büyük Elma'nın asla olamadığı bir şey olabilirse."

Kaşları çatılıyor ama sözümü kesmiyor.

"Hayat bu kadar karmaşıklaşmadan önce olmayı hayal ettiğim türden bir dansçı olup olamayacağımı bilmek istiyorum."

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda kafamı kaldırdığımda gözleri
Yum
uşak"Şaşılabilirsiniz," diyor. "Imperium'un bir yolu var

İnsanlara gerçekte oldukları kişi olmaları için yer vermek."

"Ama Reign..." Sözlerimi dikkatle seçerek başlıyorum. "Odile'le dans edebileceğimi sanmıyorum. Bu rol-" Çok fazla şey söylemeden önce kendimi durduruyorum. "Bu benim içimde yok."

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Sadece henüz farkına varmadın."

Gururum mu okşandı yoksa dehşete mi kapıldım bilemiyorum.

Öne doğru eğiliyor, kollarını dizlerine dayıyor. "Diğer şirketler gibi gün boyunca Imperium'da provalar yapacağız. Ve Odile versiyonunda ustalaştığını hissedene kadar mesai saatleri dışında ekstra zaman ayırabiliriz."

Midem bulanıyor. "Mesaiden sonra mı?" Diye soruyorum ve sesimin titremesinden nefret ediyorum.

Başını hafifçe eğiyor, gözleri sessiz bir odaklanmayla yüzümü tarıyor.

"Yani, sadece ikimiz mi?" Tekrar soruyorum.

"Eğer yanında başka birinin olmasını tercih edersen," diyor yavaşça, "bunu gerçekleştirebiliriz. Eğer bu seni daha rahat ettirecekse."

"Bu harika olur," diyorum, ama kelimeler aceleyle çıkarken kendi kendilerine takılıp düşüyorlar ve kulağa ne kadar çaresiz geldiklerine anında pişman oluyorum.

Bir kez başını sallıyor ama gözleri beni incelemeye devam ederken hiçbir şey söylemiyor, sanki saklamak için çok uğraştığım her gömülü korkuyu katalogluyormuş gibi. Yer değiştiriyorum, esneme hareketimi bitiriyorum ve bacaklarımı önümde katlıyorum, avuç içlerim beni yere bastıracak bir şey olsun diye düz duruyor.

"Yedek öğrencilerimiz ne olacak?" Çoğunlukla sessizliği doldurmak için soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bacağını falan mı kırmayı planlıyorsun?"

Gülümsemiyorum. "Lando'nun senin olmasını istiyorum."

Reign durgunlaşıyor, gözlerini bir kez kırptıştırırken kaşları çatılıyor. "Lando mu?" Başımı sallıyorum.

"Rolünü oynamak istiyor mu?" "Öyle,"
diyorum kararlılıkla, gözlerine bakarak.

O çalışır a el aracılığıyla onun Sa, görünür bir Şekilde atılmıştarafından öneriyi. "Başrollerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek için ona hiç şans verilmedi."

Reign uzun bir süre beni inceledikten sonra başını salladı. "Pekâlâ. Benim yedeğim olabilir."

Rahatlama ani bir esinti gibi iime doluyor, anlık ama Gerçek.

"Ama Imperium'da senin yedeğin için seçmeler yapacağız." ekler.

Tekrar başımı sallıyorum, sonra kollarımı dizlerime dolayıp göğsüme doğru çekiyorum. Oda şimdi daha soğuk geliyor ve az önce kabul ettiğim Şeyin ağırlığı kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

"Pazartesi başlıyoruz," diyor, ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle," diye sesleniyorum.

Duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakacak kadar dönüyor.

Ben.

Daha dik oturuyorum. "Ne kadar para alacağımı konuşmadık. dendi."

Ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçiyor - ileden çıkarıcı ve inkar edilemez derecede çekici. "Ne zaman soracağını merak ediyordum," diyor. "Gecenin sonuna kadar bir işe alım sözleşmesini e-postayla göndereceğim."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum. "E-postam sende var mı ki?"

Tekrar yürümeye başlıyor, sesi bana doğru szlrken rahat. "Sana sonra mesaj atarım."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Numaram sende var mı?"

Cevap vermiyor ve ben tekrar soramadan, arkasında parfümünün hafif kokusundan başka bir Şey bırakmadan çekip gidiyor. Boş kapı aralığına bakıyorum, kalbim göğsümde sinir bozucu bir gürültüyle çarpıyor.



BİLİNMEYEN NUMARA:



E-posta adresiniz nedir?

BENİM:

Kimsiniz?

BİLİNMEYEN NUMARA:

Uzun boylu.

Sarışın.

Yakışıklı.

Muhtemelen fouettés hakkında fikirleri vardır.

BEN:

Reign?

BİLİNMEYEN NUMARA:

Yakışıklı olduğumu düşündüğünü hep biliyordum.

Numarasını telefonuma eklerken çenem yanıyor.

BEN:

Kendini övme, Harrington. Ne istiyorsun?

TERÖR REİGN'I:

E-postanızı... Tabii sözleşmeyi şahsen bırakmamı tercih etmezseniz.

Gecenin bu saatinde kapımda belirdiğini hayal ettiğimde kalbim şiddetle çarpıyor, ama *bu* beni korkutmak yerine tahrik ediyor ve *bu* da beni *korkutuyor*.

DEHŞET REİGNİ:



BEN:

Saçmalıyorsun.

TERÖR REİGNİ:

Bu bir hayır değil.

Gözlerimi deviriyorum ve ona e-posta adresimi gönderiyorum.

BEN:

Numaramı nereden buldun?

DEHŞET REİGNİ:

Bu bir sır.

BEN:

Her zaman 'gizlice' mi toplanırsın?

sayılar?

TERÖR REİGNİ:

Sadece senin.

Dünyanın en aptal gülümsemesiyle telefonumu yüzümün üzerinde tutarak yatağıma geri düşüyorum. Reign Harrington, bir tehdit gibi mesaj atıyor ve bunu bir şekilde... sevimli mi yapıyor? Hâlâ böyle bir yönü olduğunu kim bilebilirdi ki?

TERÖR REİGNİ:

Anlaşma yolda.

Gelen kutunuzu kontrol edin.

Gelen kutuma geçiyorum ve onun e-postasını en üstte buluyorum.

Teklif - Imperium Balesi

E-postaya tıklıyorum, ekli sözleşmede geziniyorum ve ödemeyi gördüğümde telefonumu doğrudan yüzüme düşürüyorum.

"Ah," diye inliyorum, gözlerimin arasındaki acı yayılırken burnumu tutuyorum.

Körlemesine yatağın etrafında dolanıyorum, telefonumu arıyorum ve bir şeyler görmediğimden emin olmak için ekranı tekrar yukarı çekiyorum. Çok fazla sıfır var. Sözleşme başlığını tekrar okudum. Sonra kaydırıyorum. Ve tekrar kaydırıyorum.

BEN:



Bu tazminat miktarı yasal mı?

DEHŞET REİGN:



Tatlı rüyalar.



Bölüm 6

Angelique

Hafta sonu beklediğimden daha hızlı geçiyor ve ben zamanımın çoğunu stüdyoda barre çalışması yaparak ve konukevinde esneme hareketleri yaparak geçirirken, Lando ipek bornozları ve güneş gözlükleriyle oturma odasında dolaşıyor ve kutsal su gibi buzlu kahve ikram ediyor. Ama hiçbir hazırlık bugünü daha kolay hale getiremezdi, çünkü korktuğum gün nihayet geldi.

Imperium Ballet, yüksek sütunları, geniş pencereleri ve girişe doğru uzanan görkemli merdivenleriyle önümde bir kale gibi duruyor. Bina beyaz taştan yapılmış, zamanla yıpranmış ama yine de bozulmamış ve Harrington arması çift kapının üzerindeki taşta kazınmış. Bir dans şirketinden çok seçkin bir sanat müzesine benziyor, ama belki de Charlie burayı inşa ederken bunu amaçlamıştı.

Lando ön tarafa park ediyor, güneş gözlükleri burnundan aşağı kayarken bana sırtıyor. "İlk günün için hazır mısın?"

"Uzaktan bile değil," diye mırıldanıyorum ama yine de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

İçeride Imperium farklı bir dünya gibi hissettiriyor. Ayakların altında serin mermer, kahkahalar ve ısınma hareketlerinin hissettirisiyle yankılanan yüksek tavanlar, fayanslara hafifçe vuran pointe ayakkabıları. Koridorlar şimdiden stüdyolardan çıkan, sohbet eden, esneyen ve çelik su şişelerinden yudumlayan dansçılarla dolu.

Lando, dans çantasını bir omzuna zahmetsizce asmış, adeta süzülerek önden gidiyor. Kalabalığı bir ünlü gibi yarıp geçiyor, ki doğrusunu söylemek gerekirse burada da öyle sayılır. Dolapların yanında tanıdık yüzlerden oluşan küçük bir çembere ulaşıyoruz.

Alfie agresif bir hamstring esnemesini yarılammış ve ölüyormuş gibi inliyor, Max duvara yaslanmış, soğuk birasını yudumluyor ve Alfie'yi izliyor, etkilenmemiş ve Willow

Zahmetsizmiş gibi kollarını dizlerine dayamış. Beni gördüklerinde hepsinin yüzü aydınlanıyor.

"Bakın sonunda kim oynamaya gelmiş," diye sırtıyor Alfie.

"Yeterince uzun sürdü," diye ekliyor Willow, elini hızlıca sıkmak için uzanarak.

Gülümsüyorum, yanlarına çömeldiğimde sinirlerim biraz olsun yatışıyor.

Lando çantasını dramatik bir şekilde yere bırakarak, "O döndü," diyor. "Ve ben de yeni takdimlerle geldim."

Tanımadığım bir üçlüyü işaret ediyor - yakınlarda uzanan iki kız ve bir erkek.

"Bu Quinn, Alfie'nin uzun süredir acı çeken erkek arkadaşı," diyor Lando, pembe küt saçlı ve septum yüzüklü adamı işaret ederek. Bana küçük bir selam veriyor.

"Bunlar da Sora ve Jules, Willow ve Max'in ortakları."

Büyük boy eşofmanları ve kusursuz göz kalemiyle Sora gülümseyip el sallarken, kızıl bukleleri ve sessiz enerjisiyle Jules yumuşak bir "*merhaba*" diyor.

"Angelique," diyorum küçük bir el sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum." Alfie, Quinn'i dürterek, "O meşhur olan," diyor. "Şu benim

Büyük Elma'dan kimin kaçtığını söylemiştim."

Willow, "Büyük Elma'nın canı cehenneme," diye mırıldandıktan sonra gerinmeye geri döner.

İçimden gülüyorum ve bir an için her şey normalmiş gibi geliyor. Sanki hep buradaymışım gibi. Planım her zaman Imperium'a katılmaktı ama babam on sekizinci yaş gününden önce ölünce, annemin gözetiminde Amerika'ya taşınmaktan başka çarem kalmadı. Ve nihayet geri dönmek için yasal yaşa geldiğimde, Big Apple'da çoktan bir müdür pozisyonu bulmuştum, bu yüzden geri dönmek pek mantıklı gelmedi.

Birlikte Stüdyo B'ye gidiyoruz; grup rahat bir ritme giriyor. Diğerleri Kuğu Gölü hakkında konuşurken ben arkaya yakın bir yerde oturup gerinirken zemin serindi.

"Seçmelerin gelecek hafta olduğunu duydum."

"Eminim Reign çoktan Wendy'yi partner olarak seçmiştir."

Wendy mi?

"Bu gösteride olacağından şüpheliyim. Neredeyse bir yıldır hiçbir gösteride dans etmedi."

Sessiz kalıyorum, öne doğru eğilip avuçlarımı yere koyuyorum. Kimse başrollerin çoktan kapıldığını bilmiyor ve bunu onlara söyleyecek kişi de ben değilim. Birden ortam değişiyor ve mırıltılar Reign'in siyahlar giymiş bir şekilde içeri girmesiyle kesiliyor. Gömleği dar, kolları yukarı itilmiş ve kolunda bir kız var.

Minyon, keskin elmacık kemikleri ve pürüzsüz, ışıltılı bir cildi var. Uzun, mürekkep rengi saçları her adımda dalgalanan kaygan, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kan kırmızısı bir tek parça streç giysi ve beline düzgünce bağlanmış yumuşak bir bale şalı giyiyor, bacaklarında tertemiz beyaz taytlar var.

Elinin onun kolunda nasıl durduğunu ve onunla konuşurken nasıl gülümsediğini fark ediyorum. Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Tabii ki artık bir kız arkadaşı var. Yani, her zaman istediği kişiyle birlikte olabilirdi, o zaman neden bekâr olduğunu düşündüm?

Belki de gittiğim süre boyunca kimseyle çıkmadığım içindir.

Belki de bir parçam onun da aynı şeyi yapacağını umduğu için, beni hayalet gibi terk eden o olsa bile.

Lando eğildi ve ağzının kenarından fısıldadı, "Bakıyorsun."

Gözlerimi hızla kaçırıyorum, ayağımın esnemiş halinden büyülenmiş gibi davranıyorum, boynum yanıyor. "Bakmıyordum."

"Öyleydin," diye fısıldıyor, kendini beğenmiş küçük kaos perisi gibi.

Başımı eğip bara uzanıyorum, göğsümde oluşan basınç baldır kaslarımdan kaynaklanıyormuş gibi davranıyorum, az önceki her neyse ondan değil. Odağımı tekrar esnemeye zorlayarak derin bir hamle yapıyorum ve derimin altındaki statik elektriği atmaya çalışıyorum.

Ama ben

Varlığını hâlâ etrafımdaki havada hissedebiliyorum.

Birkaç dakika sonra merak galip geliyor ve bir kez daha yukarı bakıyorum. Reign odanın diğer tarafında, bir bacağını bara dayamış, yoğun ve zahmetsiz bir kontrolle esneme hareketleri yapıyor ama duruşuna ya da Wendy'ye odaklanmış değil. Bana bakıyor. Ölümüne. Gözler kilitlendi. Nefesim kesiliyor -küçük, keskin bir nefes.

İçten gelen bir çığlık gibi. O kafasını çevirmiyor, ben de çeviriyorum, bakışlarım tekrar yere kayıyor, kalbim kaburgalarımın arkasında gümbür gümbür atıyor.

Saniyeler sonra stüdyonun kapıları açılıyor ve uzun boylu, söğüt gibi bir kadın içeri giriyor, uzun bal rengi saçları sırtından aşağı dökülüyor ve yeşil gözleri odayı sıcak bir şekilde tarıyor. Bej rengi geniş paçalı bir pantolon ve siyah kolsuz bir üst giymiş, buraya ait olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı olmayan birinin zarafetiyle hareket ediyor çünkü herkes zaten biliyor.

Ve haklı olarak, Imperium'un en büyük başarısıydı. Büyük başarılarla imza atmış, dünyayı dolaşmış ve Imperium'a onu ödünç almak için fahiş miktarlarda para ödeyen çeşitli şirketlerde konuk oyuncu olarak yer almış bir baş balerindi. Dansçı olarak emekli olduğunda Charlie ona eğitmenlik teklif etti.

Bir kez alkışlayarak odadakilerin dikkatini çekti. "Yeni gelenler için," diyor, sesi sakın ama kendinden emin, "Imperium'a hoş geldiniz. Benim adım Layla ve sizin teknik eğitmeniniz olacağım."

Bakışları kalabalığın içinde beni buluyor ve bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verirken yumuşuyor ve ben de kendi küçük gülümsememle başımı sallıyorum, ama içim hâlâ karışık.

Layla birkaç dakika sonra ısınmaya başlıyor, herkes eşofmanlarını çıkarıp saçlarını topuz yaparken odadaki enerji değişiyor. Dansçılar sessizce sıraya giriyor, başları eğik, vücutları tetikte. Burada yüzeyin altında mırıldanan bir açlık var.

Layla bizi acımasız bir dizi pliés, tendus, dégagés ve battements boyunca yürütüyor. Sesi sakın ama beklentileri hiç de öyle değil. Açıları düzeltiyor, daha keskin artikülasyon talep ediyor ve tek bir bükülmüş bileğin veya tembel port de bras'ın bakışlarından kaçmasına asla izin vermiyor. Kaslarım yarı yolda protesto çığlıkları atıyor ama dişlerimi sıkıp daha derine, daha sert itiyorum.

Merkezde adagıoları çağırdığında, herkesin duruşu düzelirken havadaki değişimi hissediyorum. İşte asıl yarışma burada başlıyor. Bir tur boyunca ilerliyoruz, her kombinasyon dengemi, kontrolümü ve sanatımı test ediyor. Bacaklarım ve kollarım yanıyor ama devam ediyorum, o sonunda seansın bittiğini işaret edene kadar omurgamdan aşağı ter damlıyor.

Ancak kimse havlularını ya da su şişelerini almak için çabalamadan önce elini kaldırıyor. "Hepiniz ortadan kaybolmadan önce, yaklaşan prodüksiyonumuzla ilgili birkaç duyurum var."

Herkes donakalıyor ve Layla gülümsüyor. "Eğer daha önce duymadıysanız, Kuğu Gölü'nü sahneleyeceğiz." Kolektif bir mırıltı duyuldu, heyecan odanın her tarafına yayıldı.

"Çoğunuzun bildiği gibi Kuğu Gölü teknik açıdan zorlu ve duygusal açıdan katmanlı bir bale, bu nedenle başroller için oyuncu seçimine başladık bile ve bugün bu kararlardan bazılarını paylaşacak olmaktan heyecan duyuyorum."

Layla Reign'e döndüğünde salonda bir sessizlik olur. "Prens Siegfried rolünde dans edecek olan Reign Harrington'ı tebrik ederim."

Alkışlar kopuyor, birkaç fısıltıyla karışık olarak sahneye döndüğü için şok yaşıyor.

"Ve onun yedeği," diye devam ediyor Layla, "Lando Harrington olacak."

Lando bir an için yanımda kaskatı kesiliyor, gözleri anında benimkileri buluyor ve ben usulca gülümsediğimde taşkın kapıları patlıyor ve bu hayal edebileceğimden bile daha iyi oluyor.

"Lanet olsun, Lando!" Alfie onun omuzlarını tutarak bağırıyor.

Max onu kucaklıyor ve Willow ciyaklayarak kolunu sıkarken grubun geri kalanı gülüyor ve onu alkışlarla ve omuzlarını okşayarak tebrik ediyor.

Bana baktığında gözleri şaşkınlıktan kocaman ve cam gibiydi. "Bu gerçek mi?"

Başımı sallıyorum. "Prens Whatever rolüne bir adım daha yaklaştım."

Bana bir öpücük kondururken dudakları titriyor ve ben de Layla'ya dönmeden önce gülüyorum. Odanın sakinleşmesi için bir süre bekledikten sonra devam ediyor.

"Ve Angelique Sinclair," diyor kalabalığı tarayarak, "Odette ve Odile'in ikili rollerinde dans edecek."

Salon sessizliğe gömülürken zaman yavaşlıyor sanki.

"Affedersiniz?" diye keskin bir ses sessizliği yarıyor.

Döndüğümde Reign'in belki de kız arkadaşının bir adım öne çıktığını görüyorum, kollarını kavuşturmuş ve öfke her özelliğine kazanmış. "*Angelique* de kim?" Adımı hastalıklı bir şeymiş gibi söylüyor.

Layla bana doğru eliyle işaret ediyor. "Wendy, Angelique. Angelique, Wendy."

Bütün kafalar bana doğru dönerken yüzümde sıcaklık alevleniyor. Bakışlarının ağırlığı altında kıpırdamadan duruyorum, barı kavrayışım sıkılaşıyor. Wendy yırtıcı bir hayvan gibi bana odaklanıyor ve ilk günümde bir şekilde bir düşman edindiğim gerçeğiyle içten içe inliyorum ve tabii ki bu kişi Reign'in kız arkadaşı.

"Alışlagelmiş tepki Wendy," diyor Layla soğukkanlılıkla, "dansçı arkadaşını tebrik etmek olurdu."

Wendy dönüp Layla'ya ters ters bakıyor, ardından Reign'e dönüyor ve Reign cevap vermeyip onu tamamen görmezden gelmeyi tercih edince gözlerinde ihanet ifadesi beliriyor. Çantasını kaptığı gibi başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

Willow yanımda mırıldanıyor: "Görünüşe göre Wendy oyuncağıyla başka birinin dans etmesine pek sevinmemiş," diyor.

Layla hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Angelique'in yedeği henüz seçilmedi. Eğer ilgileniyorsan bana haber ver, seni gelecek seçmelere kaydettireyim."

Dansçılar dağılırken havada belli belirsiz bir vızıltı var, konuşmalar yeniden toparlanıyor. Stüdyodan çıkmadan önce Reign'e hızlı bir bakış atıyorum ve gözleri benimkileri buluyor, ama bu sefer o bakana kadar başka yere bakmıyorum.



GÜNEŞ bir bulut parçasının arasından süzülerek Imperium'un dışındaki beyaz taş basamakları aydınlatıyor. Nihayet öğle yemeği arası ve merdivenler şimdiden güneşin altında uzanan, ısınma kıyafetlerini çıkaran ve Tupperware ya da paket servis kaplarından yemek yiyen dansçılarla dolu. Marlow'da bugünkü gibi güneşli bir güne nadiren rastlanır.

Lando yanımda, bir eliyle gökyüzüne bakıp bulut şekillerini incelerken gözlerini kapatan Lando ile alttan üçüncü basamağa oturuyorum. Willow önümüzde bağdaş kurmuş, öğle yemeğini kucağında özenle dengeliyor, Max ve Alfie ise ellerinde pahalı smoothie'lerle en yakındaki sütuna yaslanıyor. Partnerleri ise

Layla'yla Kuğu Gölü'ndeki diğer uygun roller hakkında konuşmanın arkasında, onu etkileme fırsatını kaçırmak istemeyecek kadar hevesli.

"Hâlâ inanamıyorum," diyor Lando, herhalde onuncu kez söylüyordur, sandviç dürümünün köşesini karıştırıyor, sanki bir şeye dokunup kendini dengelemesi gerekiyormuş gibi. "Prensin yardımcısı."

"Bunu hak ettin," diyorum dizimi onun dizine vurarak. "Her bir parçasını o."

Willow buzlu kahvesini selamlamak için kaldırır. "Ve Angelique sadece

"Şurada iki başrol oyuncusu var."

"Odette ve Odile," diye ekliyor Max dramatik bir selamla. "Herkes yeni kuğu kraliçemizi selamlasın."

Alfie alçak sesle ısıklık çalıyor. "Wendy'nin yüzünü gördün mü? Kız ateş püskürmek üzereymiş gibi görünüyordu."

"Alfie," diye uyarıyor Lando, yarı gülerken, yarı azarlayarak.

"Ne?" Alfie sırtıyor. "Sadece söylüyorum. Bu üst düzey bir dramatikti."

Hepimiz gülüyoruz ve bir an için enerjiye, yoldaşlığa, görülmenin ve yargılanmamanın garip rahatlığına kapılmak çok kolay. New York'ta baş dansçı olduğum anda, diğer dansçılar mesafelerini korudular, arkamdan ve bazen de önümden dedikodu yaptılar. Hepsi oraya annemin yardımıyla geldiğimi düşünüyordu.

Ama bir şey aklımın bir köşesini kaşıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, "Peki... Reign ve Wendy ne zamandır çıkıyorlar?" diye soruyorum.

Konuşma kesiliyor ve Willow bana göz kırpmıyor. "Çıktıklarını kim söyledi?"

Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Birlikte geldiler ve kız ona asılıyordu, ben de öyle sandım."

Willow başını sallayarak, "Öyle değil," diyor. "Geçmişte pek çok kez karşı karşıya rol aldılar. Aralarında bir kimya var, elbette. Ama bu... cinsel bir şey değil... en azından benim gördüğüm kadarıyla Reign için öyle değil."

Alfie pipetinin etrafında, "Muhtemelen sevişiyorlardır," diye mırıldanıyor.

Lando onun koluna vurur. "Alfie, kapa çenenin." Sonra bir irkilemeyle bana dönüyor. "Onu görmezden gel. O duygusal derinlik bir a

ay kaşığı."

Willow yavaşça, "Bir dakika," dedi, sesi inançsızlıkla kıvrılıyordu. "Reign'e karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Başımı kaldırıyorum. "Ne? Hayır. Kesinlikle hayır."

"Ouuu, yüzün kızarıyor," diye dalga geçiyor Alfie, pipet karıştırıcıyı bana doğru tutuyor, sonra tekrar ağzına götürüyor ve sırtarak ısıtıyor.

"Ben-o değil-Reign değil..." Elimi kaldırdım. "O benim için hiç kimse."

"Öyle mi?" diyor derin bir ses arkamdan.

Bunu takip eden sessizlik çok ani oluyor ve sesin kime ait olduğunu anladığımda midemin düştüğünü hissediyorum. Yerimde yavaşça dönüyorum ve işte orada, birkaç adım arkamda duruyor, elleri ceplerinde, buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Yüzüm ısı ile patlıyor ve cildim farkındalıkla karıncalanıyor, utanç dalgalar halinde içime akıyor. Her ne kadar ciddi görünse de, yanağındaki belli belirsiz seğirmeyi yakalıyorum - midemi serbest düşüşe geçiren yarım bir gülümseme.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Alfie arkamdaki diğerlerine. "Gülümsüyor mu? Yani... gerçekten gülümsüyor mu?"

Reign çenesini kaldırıp benimle göz temasını keserek Lando'ya bakıp ona kısa ve saygılı bir baş selamı verince tekrar sessizliğe gömülüyor.

"Yedeğimi aldığın için seni tebrik etmeye geldim," diyor, sanki buna karar veren o değilmiş gibi.

Lando koltuğunda doğrulur, yüzü aydınlanır ve hemen boğazını temizler, sesi her zamankinden biraz daha derindir. "Teşekkürler."

Reign tekrar başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Bugün erken çıkıyorum," diye duraksıyor. "İkinizle de evde görüşürüz."

Evde.

Sanki bana da aitmiş gibi söylüyor ve içimde bir şeyler kıpırdıyor, vahşi ve elektrikli. Reign merdivenlerin geri kalanından inip park ettiği arabasına doğru yürüyor. Kulak mesafesinden uzaklaştığında, sanki grup sonunda rahat bir nefes almış gibi oluyor.

Alfie yavaşça, "Biliyorum alındım," diyor, "ama lanet olsun, kardeşin çok seksi, Lando."

Willow içkisine homurdanıyor ve Max kaşlarını kaldırarak hafifçe eğiliyor. "Angelique'e *sik beni* bakışları atıyordu."

Lando tiksintiyle inliyor ama ben bunu fark etmiyorum çünkü kalbim hâlâ çarpıyor, tenim uğulduyor ve kafamın içinde onun sesini duymadan duramıyorum.

İkinizle de evde görüşürüz.

Bölüm 7

Angelique

"Çok utanıyorum," diye inliyorum, kapüşonumun iplerini çekiştiriyorum, ta ki kumaş yüzümün etrafında eğreti bir maske gibi toplanana kadar. Lando'nun Audi'sinin yolcu koltuğuna yığılıp cama doğru kıvrılıyorum ve kapı çerçevesinin içinde kaybolmayı diliyorum.

Imperium'daki ilk günüm sona erdi -kendi başına bir mucize- ama tek düşünebildiğim öğle yemeği molası. Daha doğrusu Reign'i, söylediğim aptalca, aşağılayıcı şeyi ve sonrasında yüzündeki ifadeyi. Saatler geçti ama utancım hâlâ ter gibi tenime yapışıyor. Onun benim için bir hiç olduğunu söyledim, sanki ben taşınmadan önce aşkın uçurumunda sallanmıyormuşuz gibi. Beni duyduktan sonra aklından ne geçiyordu?

Lando kıkırdadı, arabayı geri vitese takıp otoparktan çıkarken sesi hafifti. "Bebeğim, saatler oldu. Reign muhtemelen hatırlamıyordur bile."

"Keşke unutabilsem," diye mırıldanıyorum, başımı hafifçe soğuk cama vuruyorum.

Birkaç dakika sonra malikânenin garaj yoluna girdiğimizde, Reign'in konukevinin hemen dışında oturduğunu, parmaklarının arasında bir sigara yaktığını ve bir dirseğini dizine dayadığını görünce neredeyse direksiyonu tutup bizi geri çevirecektim.

Başını kaldırıp benimle göz göze geliyor ve ben arabanın zeminine düşmeden önce nefes almakla inlemek arasında bir ses çıkarıyorum.

"Aman Tanrım. Arkanı dön," diye yalvarıyorum, panikleyerek. "Arkanı dön."

Lando homurdanıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama seni kesinlikle gördü."

"Beni havaalanına geri götür."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama yapmıyorum. "Peki nereye gideceksin ki?"

"Bilmem ki. Kanada olabilir mi?" Ellerimin arkasından ona bakıyorum, yüzüm yanıyor.

Lando bir kahkaha atar. "Ve ne yapalım? Bir igloda mı saklanacaksın?"

"Ormanda yaşayacağım, vahşi yaşamla dost olacağım, bir kulübe inşa edeceğim, ağaçlarla bir olacağım."

"Tamam, Pamuk Prenses," diye kestirip atıyor. "Ama cüceler yerine ayılar olacak."

"Kardeşinle yüzleşmekten iyidir."

Lando arabayı park edip dışarı çıkıyor ve kapımı açmak için etrafımda dönüyor. "Pekâlâ prenses. Büyük kötü kurtla yüzleşme zamanı."

Hâlâ kapüşonuma sarınmış bir halde isteksizce dışarı çıkıyorum.

"O Kırmızı Başlıklı Kız, Pamuk Prenses değil," diye düzeltiyorum ama Reign'le yüz yüze geldiğimde nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

Lando ile benim aramda bakışırken kaşlarını kaldırıyor. "İlgi çekici bir sohbeti bölmüşüm gibi görünüyor."

Sigarayı dudaklarına götürüyor, yere bırakıp botuyla söndürmeden önce son bir nefes çekiyor.

"Sigaraya ne zaman başladın?" Lando kaşlarını birbirine çatarak sorar.

Reign omuz silkiyor. "Fark eder mi?"

"Sanırım değil," diyor Lando ama yüzü farklı söylüyor.

Reign dönüp bana bakıyor ve ben onun bakışlarını tutarken yüzüm daha da yanıyor, ağzının bir köşesinin eğlenerek sırttığını fark ediyorum. Kapüşonumun yumuşak pamuğunun altında meme uçlarımın titrediğini hissediyorum ve bugün kapüşon giymeye karar verdiğim için sabah altıdaki halime teşekkür ediyorum.

Oh, Tanrı aşkına, Angelique. Hareket etmeye başla!

Ona gergin bir gülümseme verdim. "Ben, şey... gideyim."

Koluna dokunmamaya çalışarak yanından geçip gidiyorum ama misafirhaneye giden yolda yürürken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum ve arkama baktığımda hem o hem de Lando beni takip ediyor. O aynı sırtışıla beni izliyor, ama Lando şaşkın bir ifadeyle onu izliyor.

Seni eve kadar götürüyorlar, diye düşünüyorum kendi kendime, tekrar ileriye bakarak. *Fazla düşünmeyi bırak.*

Ön kapiya ulaştığımda çantamı karıştırıp anahtarı arıyorum ama daha çıkaramadan büyük bir el bana doğru uzanıyor. Reign topuzu çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor.

"Kilitlediğimi sanıyordum," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak içeri giriyorum. "Kilitledin," diyor kayıtsızca, beni takip ederek.

Lando kapı aralığında durdu, sesi titriyordu. "Pekâlâ. Burada ne haltlar dönüyor?"

Reign her zamanki gibi sakin bir şekilde mutfağa doğru yürüyor ve kendine bir bardak su dolduruyor. "Ben taşındım."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

Vücudumdaki tüm kan boşalıyor, başımı ikinci yatak odasına doğru çevirirken parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. Hızla kapiya doğru yürüyorum ve açtığımda eşyalarının gerçekten de orada olduğunu görüyorum.

Yalan söylemiyor.

"Reign," diyor Lando, ses tonu bir uyarı gibi, benim şaşkın ifademden uzaklaşıp kardeşine bakarken. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Reign bardağının geri kalanını içtikten sonra lavaboya koyuyor, ellerini tezgâha dayıyor ve ben koridorda şaşkın şaşkın durup ona bakarken bakışlarını bana çeviriyor.

"İşe alma anlaşmasının bir parçasıydı," diyor Lando'ya dönüp bakarak. "Angelique bu prodüksiyon sırasında onunla birlikte misafirhanede yaşamamı kabul etti."

Lando şok olmuş ve kafası karışmış bir ifadeyle başını bana çeviriyor. Ellerimi kaldırıp bir adım geri çekiliyorum. "Hayır, yapmadım," diyorum, sesim kısık.

Reign boğazını temizliyor ve telefonunu çıkarıp okumaya başlıyor. "Madde Yedi; Angelique Sinclair, Reign Herrington'a Kuğu Gölü prodüksiyonu süresince Harrington Misafirhanesi'nde onunla birlikte yaşama izni veriyor."

Beynim daha ne yaptığımı algılayamadan koridorun karşısına koşup telefonunu elinden kapıyorum ve ekranı tarıyorum.

İşte oradaydı. Yedinci Madde.

Sözleşmeyi aşağı doğru kaydırmaya devam ederken imzamı buluyorum. O kadar dikkatim dağılmış olmalı ki

Hepsini doğru düzgün okumadığım için maaş alıyorum. Ellerim titreyerek telefonu ona geri verdim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum yüksek sesle, panik safra gibi yükseliyor. Reign soğukkanlılıkla, "Bunu zaten kabul ettin," diyor.

Lando Reign'e bakarken sinirli görünüyor. "O zaman buradaki nihai amaç tam olarak nedir?" diye tükürüyor. "Biriyle yatmaya mı çalışıyorsun?"

Oda sessizleşiyor ve Reign yavaşça doğrulurken içindeki öfkenin uğultusunu hissedebiliyorum.

"Benim nihai amacım, kardeşim," sesi zorlukla kontrol ediliyor, "seni ilgilendirmez."

Lando geri adım atmıyor. "Imperium'da işler böyle yürümez, Reign."

Gözlerimi kapatıyorum ve kaşlarımın arasındaki ağrıyı ovuyorum. Bu konuşma kontrolden çıkmaya başladı ve çocukken yaptıkları gibi burada fiziksel olarak kavga etmeye karar verirlerse ortasında kalmak istemiyorum.

"Sorun değil-" diye söze başlıyorum.

"Hayır, Angelique. Sorun var." Lando sözümü kesiyor ve Reign'e bakarken kıpkırmızı oluyor. "Seni oyunlarından birine daha alet etti."

"Lando." Aralarına girip Lando'nun kollarından tutarak dikkatini tekrar bana yöneltiyorum. "Ben iyi olacağım."

Bundan emin miyim? Hayır. Ama Lando'nun yüzündeki suçluluk ifadesi en azından biliyordum gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor.

"Sana güvenli bir yer sözü vermiştim," diye fısıldıyor, yüzü buruşuyor. "Ben aniden bir tehlike miyim onun için?"

Reign kırılır, gücenir

Kollarını kavuştururken ses tonu sırlıklam.

Lando'ya odaklanmaya devam ederek onu görmezden geliyorum. "Eğer bir şey olursa, seni hemen ararım."

Reign sertçe nefes veriyor, yanımızdan geçip botlarını giyiyor. "Buraya sana zarar vermeye gelmedim Angel."

İfadesinde bir anlık incinme görüyorum, sonra o da kayboluyor ve soğuk maskesi tekrar yerine oturuyor. Dışarı çıkıp bir sigara daha yakarken suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Belki de bunun yerine gelip ana evde kalmalısın?" Lando sessizce öneriyor.

Başımı sallıyorum çünkü Reign'in beni oraya kadar takip edeceğini biliyorum. Burada benimle yaşamak istemesinin bir nedeni var, sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum.

"Benim için endişelenme. İyi olacağım." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve o da buna karşılık vermeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Rahatsız olduğun bir şey olursa hemen beni ara," diyor sonunda.

Başımla onaylıyorum ve ön kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez bakıyor. Yanından geçerken Reign'e bir şey söylemiyor ve o gittiğinde ben de dışarıda Reign'e katılıyorum. Sigarasını içerken sessizliğini koruyor ve gözlerini uzaktaki ağaçların üzerinden batan güneşe diyor.

İçimi çekip ellerimi kapüşonumun cebine soktukten sonra yanına geliyor.

"Bana zarar vereceğini ima etmek istememiştim," diyorum bir süre sonra.

Cevap vermiyor, onun yerine sigarasından bir nefes daha çekiyor ve ben de hemen bir şey söylemiyorum. Çünkü gerçek şu ki... beni incitti. New York'a gittiğimde, sanki hiç önemim yokmuş gibi hayatımdan kayboldu. Bir gün konuşuyorduk, müzik paylaşıyorduk, sırlarımızı fısıldıyorduk ve sonra sanki hiç var olmamışım gibi. Ne bir veda ne de bir açıklama. Beni öylece yok etti.

Ve uzun bir süre kendime anladığımı, belki de benim için ifade ettiği kadar onun için bir şey ifade etmediğimi söyledim. Kendimi bu şekilde gitmesinin onun için daha kolay olduğuna ikna ettim ama yine de içim parçalandı. Yine de şimdi bunların hiçbirini söylemiyorum. Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim.

Derin bir nefes daha alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Ama eğer burada benimle yaşayacaksan, kurallara ihtiyacımız var."

Başını çeviriyor ve sonunda bana bakıyor -mavi gözleri vücudumda bir ürperti yaratıyor- ağzının kenarındaki dumanı üflüyor.

"Kurallar mı?" Meraklı bir ses tonuyla soruyor.

Başımı salladım. "Böylece ikimiz de bu düzenleme konusunda olabildiğince rahat oluruz."

Dudağı seğiriyor ve vücudunu bana doğru çevirerek omzunu bir destek kirisine yaslıyor. "Dinliyorum."

"Tamam, başlangıç olarak birbirimizin odalarına girmemiz yasak." İstedğim son şey, ben uyurken odama girdiği fikrinin aklımdan çıkmaması.

"Anlaştık," diyor tembel bir sırtısla. "Eğer bunu başarabileceğini düşünüyorsan."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Kendi kendine gülüyor ama bir şey söylemiyor, ben de gözlerimi devirip devam ediyorum.

"Ayrıca, kız arkadaşını davet edeceksen önceden haber ver ki gidebileyim," diyorum, yanaklarım ısınırken başka tarafa bakıp umursamazlık numarası yapıyorum. "İsteyeceğim son şey duymamam gereken bir şey duymak ya da uyuduğum yerde kafamı koparmaya çalışması."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kız arkadaşın mı?" "Wendy," diye açıklıyorum.

"O benim kız arkadaşım değil."

"Peki, tamam. Siktir et dostum." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Her neyse."

"O da benim seks arkadaşım değil," diyor gözlerimin içine bakarak. "Ama demek istediğini anladım."

"Peki o zaman, bu kural şu anda kız arkadaşın ya da seks arkadaşın *olan* kişi için geçerli.

Uzun bir nefes alıyor, beni inceliyor, sonra yavaşça nefes veriyor. "Aynısı senin için de geçerli o zaman."

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ne?"

"Erkek arkadaşım ya da seks arkadaşım yok," diyor beni inceleyerek. "İkisi de yok," diyorum yavaşça.

Dudağının tekrar seğirmesini ve gözlerindeki şakacı parıltıyı kaçırmıyorum. "Anlaşıldı."

Yanaklarım ısınıyor ve tekrar başka tarafa bakıyorum.

"Başka kural var mı?" diye soruyor bir süre sonra, sigarasını yere atıp botuyla s ö n d ü r e r e k .

"Aklıma daha fazlası gelirse sana haber veririm."

"Tamam," diyor dönüp eve girmeden önce.



Buklelerimi açmak neredeyse bir saatimi alıyor. Dansla geçen bir günün ardından saçlarım her zaman en karışık halini alır ama bir kez açıldığında her zaman en güzel halimi aldığımı düşünürüm. Fırçanın her çekişi bileğimi büktüğümde taze kesiklerimin acımasına neden oluyor, ancak güç veriyorum ve sonunda işim bittiğinde kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum.

Büyük boy bir tişört giyiyorum ve Reign'i duyup duymadığımı görmek için kafamı yatak odamdan dışarı çıkarıyorum. Koridorun karşısındaki banyoda duştan gelen su sesini duyduğumda, odamdan mutfağa kadar parmak uçlarımla ilerliyorum ve gece için kendime bir bardak su alıyorum.

Beklemediğim şey, geri dönerken banyo kapısının açılması ve Reign'in çıplak, nemli, göğsü ve belinden gevşekçe sarkan bir havluyla koridora adım atması ve bir film sahnesi gibi arkasında buharın yuvarlanmasıydı.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyorum, ona bakarken çenem düşüyor. Yüzüm o kadar sıcak ki, her an yanabileceğime eminim. Karın kaslarının çıkıntılarından su damlacıkları süzülüyor ve tüm vücudum kısa devre yapıyor.

Onu incelediğimi açıkça görebildiğini fark ediyorum ve gözlerim onunkilere kayıyor, ama gördüğüm şey kalbimi paniğe sürüklüyor. Gözleri vücudumda bir yol çiziyor -beni yiyip bitiriyor- ve işte o zaman üzerimde sadece büyük boy bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

Tek kelime etmeden odama geri dönüyorum, bardağımdaki su yere dökülüyor ve kapıyı arkamdan çarpıyorum, sakinleştirici nefesler alırken sırtımı kapıya dayıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Büyük kaçışımdan önce neredeyse ağzına kadar dolu olan su bardağım şimdi sadece dörtte biri kadar dolu.

Harika.

Bardağı komodinin üzerine koyup yatağıma giriyorum ama dakikalar sonra telefonum çalıyor ve yavaşça komodinin üzerine uzandığımda ekranda bir mesaj görüyorum.

DEHŞETİN REİGN'İ:



Bilgin olsun, bakmana aldırmadım.

Bölüm 8

Reign

Angelique ile konukevindeki ilk gecem... açıklayıcıydı. Düşündüğünüz şekilde değil - gerçi adil olmak gerekirse, Angelique o büyük boy tişörtle buna çok yaklaştı. Her zaman uyumlu pijama takımları giyen bir tip olduğunu düşünmüşümdür. Düğmeli ipek, küçük biye detayları olan ve muhtemelen monogramlı. Belki de Lando'nun en iyi arkadaşı olduğu içindir ve o adam uyumlu pijamalardan başka bir şey giymezi ama dün gece gördüğüm bu değildi.

Koridoru yalınayak geçti; bukleleri duştan çıktığı için hâlâ nemli ve hafif kıvrıktı, tişörtünün etekleri ahlaksızlıkla flört ettiğinin farkında değilmiş gibi kalçalarının üst kısımlarını sıyrıyordu. Kumaş, ellerime dolandığında nasıl görüneceğini merak etmemi sağlayacak kadar ona yapışmıştı. Teni sıcaktan kızarmıştı, beni çıplak göğüslü, tenimden hala su damlayan, havlusu aşağı sarkan bir halde gördüğünde gözleri büyüdü.

Gözlerindeki bakış -kaçsa mı yoksa yaklaşıp mı bilemiyordu- içimde yıllar önce gömdüğümü sandığım bir şeyi aydınlattı. İçimdeki karanlık bir parçayı, beni istemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamasını isteyen parçayı tatmin etti. Hiç durup durmadığını merak eden yanımdı.

Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kaldım, o bakışı tekrar hayal ettim, kendimi onu kıskırtmak istememekten, onu arzulamaktan vazgeçirmeye çalıştım. Acaba koridorlarda gömleksiz dolaşmaya başlasam mı diye düşünüyorum, böylece onun soğukkanlılığını tekrar kırıp kıramayacağımı ve benim fikrimin onun derisinin altında hala onun benimkinin altında yaşadığı gibi yaşayıp yaşamadığını göreceğim.

Bu duygularla ilgili değil. Bunları yapmıyorum, artık yapmıyorum. Ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum, çünkü New York'a gitmeden önce,

Angelique ve ben sadece arkadaş değildik. O imkansız yaz boyunca başka bir şeydik. Gizli, acil ve tamamen gerçek bir şey. Ona aşık olmamam gerekiyordu ama oldum ya da en azından olmak üzereydim. Ve tam sonunda tekrar tutunacak sağlam bir şey bulduğumu hissettiğimde, o gitmişti.

O gittikten sonra elini uzattı ve ilk başlarda bu sürekli oldu, sanki aramızda bir bağ olması gerekiyormuş gibi. Ama sonra azaldı, birkaç günde bire, sonra haftada bire, sonra ayda bire dönüştü ve sonunda durdu. Ama bu onun suçu değildi, benim suçumdu, çünkü hiç cevap vermedim. Bir kere bile.

Sesini tekrar duyarsam ona hissetmemem gereken her şeyi söyleyeceğimi biliyordum. Onu özlediğimi ve geri gelmesini istediğimi. Orada yeterince uzun süre kalırsa bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacağından korkuyordum. Ama bunlardan herhangi birini söylersem benim için geri döneceğini biliyordum ve bunun olmasına izin veremezdim.

Uğruna çalıştığı her şey için gerçek bir şansı vardı ve ben onun tereddüt etmesine neden olan şey olmak istemedim. Bir gün bunun için bana kızmasını istemedim. Bu yüzden ikimiz için de bir seçim yaptım ve gitmesine izin verdim. Umursamadığıma inanmasına izin verdim ve şimdi bir şekilde geri döndü. Yine de hatırladığım kız değil, artık kenarları daha sert, daha çekingen ve çok daha sessiz.

Bu sabah evden erken çıktı, muhtemelen gerginlikten ya da benden kaçabileceğini düşünüyordu. Ama ikimiz de yapamayacağını biliyoruz. Ne burada ne de Imperium'da. Geçmiş hâlâ aramızdaki boşlukta dururken ve benden uzaklaştığı her adımda hâlâ acı çekerken olmaz.



LAYLA stüdyoyu dolaşıyor, diğer dansçıların kollarını ve duruşlarını düzelttikten sonra ellerini çırpıyor ve herkesin eşleşmesini istediğini söylüyor. Wendy hemen koluma yapışıyor, pençeleri sanki benden bir parçaya sahipmiş gibi kazıyor ve Angelique Lando'ya yöneliyor.

Hiç şaşırmadım.

Layla bana ve Angelique'e doğru eliyle işaret ederek, "Bu sefer başrollerimizi eşleştirelim," diyor.

Wendy bir hışımla kolumu bırakıyor ve yolda Angelique'in saçlarını yolmaya hazırmış gibi Lando'ya doğru hışımla ilerliyor.

Angelique bana doğru yaklaşıırken eğilip mırıldanıyorum, "Bugün sabah erken mi?"

"Pek iyi uyuyamadım," diye cevap veriyor ve sesindeki hafif titremeyi fark ediyorum.

"Üşüyor musun?" Ellerin de titrediğini fark edince kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyor.

Layla ellerini tekrar çırparak Angelique ve bana bakıyor. "Öne ve ortaya lütfen."

Odanın önüne doğru ilerliyoruz, Angelique yol boyunca gözlerini aşağıya diyor.

Bu sadece prova gerginliği mi?

Bakışlarının yavaşça kalkmasını ve aynanın içinden Lando'yla göz göze gelmesini izliyorum. O da ona bakıyor, kaşları gergin ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Wendy onunla konuşurken bile dikkati dağılmıyor.

Neyi kaçırıyorum?

"Pekâlâ, bazı temel eşleşme hareketleriyle başlayalım."

Angelique bir elini benimkinin içine sokuyor, sırtı bana dönük, ama diğer elimle beline uzandığımda, vücudu parmaklarımın altında sarsılıyor

"İyi misin?" Dudaklarımı zorlukla oynatarak mırıldanıyorum.

Cevap vermiyor, onun yerine çenesini kaldırıp aynadaki yansımasına bakıyor ama yüz ifadesi dehşet içinde. Sıralarda ilerlerken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bana direndiğini hissedebiliyorum ve Layla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu fark etmiş.

"Siz ikiniz bir asansör denemek ister misiniz?" Layla kollarını kavuşturmuş bir şekilde yaklaşarak soruyor.

Angelique "Hayır," diye yanıtlıyor.

Ne oluyor be?

Dün gece olanlar için bana kızgın mı? Hayır, bunu stüdyoya getirmesinin imkânı yok, hele de Layla'nın

onu izliyor.

Layla onu inceliyor ama itiraz etmiyor, bunun yerine mola istiyor ve diğerlerinin şişelerinden su yudumlarken esnemek ya da sohbet etmek için daha küçük gruplara dağılmasını bekliyor. Angelique ve benim durduğumuz yere yaklaşıyor, eli kalçasında.

"Siz ikiniz için her şey yolunda mı?"

Angelique başını sallarken Layla'yla göz temasını korumakta zorlanıyor. "Sadece henüz kaldırış yapmaya hazır değilim."

Büyük Elma Balesi'nden bir baş dansçı basit bir kaldırış yapmaya hazır değil mi? Yoksa benimle birlikte kaldırış yapmaya hazır değil mi?

Layla'nın ifadesi değişiyor çünkü o da buna inanmıyor. "Bugün kaldırışlar üzerinde çalışmamız gerekiyor. İkinizin de yeni partnerler olduğunuzu anlıyorum ama performans gününde sinirleriniz size yardımcı olmaz. Bugünün ilerleyen saatleri için yeni Kimya Koordinatörü ile bir seans ayarlayacağım."

Angelique itiraz etmek için ağzını açıyor ama o konuşmadan ben araya giriyorum.

"Bu harika bir fikir," diyorum, sesim kısık. "Lütfen planlayın."

Angelique yaralı gözlerle bana bakıyor ama ben fark etmemiş gibi yaparak kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Harika," diyor Layla, yüz ifadesi sakın. "İkinizle de Stüdyo A'da buluşacak."

Bölüm 9

Reign

Stüdyo A, tonozlu tavanları, aynalı duvarları ve cam gibi parlayan cilalı zeminiyle binadaki en büyük stüdyo. Tipik bir dans stüdyosu gibi kokuyor; ter ve çamaşır suyu.

İçeride klişe bir bale filminden fırlamış gibi görünen bir adam bekliyor. Ortası yuvarlak, üstü kel, dar siyah bir pantolon ve kaçmaya çalışıyormuş gibi karnına yapışan kömür rengi bir balıkçı yaka giymiş. Kaşları kalın ve sert, enerjisi ise ölümcül derecede sakin. Babamın en son işe aldığı kişilerden biri, Rusya'dan dünyaca ünlü bir Dans Kimyası Koordinatörü.

"Ah," diyor biz içeri girerken alkışlayarak. "Reign Harrington ve Angelique Sinclair. Nihayet." Kalın Rus aksanıyla zengin bir sesi var.

"Ben Dmitri Volkov. Bana Bay Volkov diyeceksiniz. *Efendim* değil, *koç* değil, *hayalleri yıkan adam* değil. Sadece Bay Volkov." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor.

Elbette babam, votka ve aşağılamayla yoğrulmuş zalim bir bale tanrısı gibi bilmeceler ve teatral ifadelerle konuşan birini işe alacaktı. Bir kez başımı sallıyorum ve Angelique sessiz bir "*Günaydın*" diyor, sesi odanın büyüklüğü tarafından yutuluyor.

Stüdyonun kenarına geçiyoruz ve o da yanıma oturup ısınma botlarını ve kapüşonunu çıkarıyor. Angelique ayak bileklerini açarken ben de kas hafızamın devreye girmesine izin vererek esneme hareketlerime başlıyorum. Pointe ayakkabısını ayağına geçirirken elleri her zamankinden daha yavaş hareket ediyor, kurdeleyle uğraşırken parmaklarında sürekli bir titreme var. Zorlanıyor ama beni izlediğini fark ettiğinde bile yardım istemiyor.

"Çok inatçı," diye mırıldanıyorum içimden, yavaşça önünde çömelirken.

Kurdeleyi alırken izin beklemiyorum, parmaklarım onunkilere sürtünüyor. Temasla nefesinin kesildiğini duyuyorum ve donup kalıyor, içimde bir şeyler değişiyor. Belli belirsiz ama hissediyorum, sanki tüm bedenim onun sessizliğine uyum sağlıyor, her bir sinirim aniden aramızdaki boşluğun ve ne kadar az olduğunun farkına varıyor. Kendimi yukarı bakmamaya zorluyorum, onun yerine kurdeleye odaklanıyorum.

Bileği ellerimde beklediğimden daha küçük duruyor; narin ama aldatıcı derecede güçlü. Kurdeleyi kolaylıkla düğümlüyorum, hareketlerim sabit ve dikkatli, ama göğsüm sıkışıyor ve nabzım kulaklarımda rahatsız edici bir ses çıkarıyor. Hâlâ nefes almadı, ben de almadım.

"Titriyorsun," diyorum, sırf dikkatleri üzerimden çekmek için.

"İyiyim," diye hızlıca cevap veriyor.

Düğümü bitiriyorum ve gözlerimin dudaklarında oyalanmamasını isteyerek yukarı bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışlarımı tutuyor ve arkalarındaki korkuyu görebiliyorum.

"Bana yalan söyleme," diyorum sessizce.

Cevap vermeyince bileğini bırakıp gerinmeye devam ediyorum, düşüncelerimi tüketiyor olsa da umurumda değilmiş gibi davranıyorum.

Dakikalar sonra Volkov ellerini birbirine vuruyor. "Başlıyoruz. Önce solo." Bakışları beni kesiyor. "Prens Siegfried. Bana kim olduğunu göster."

Tereddüt etmeden ayağa kalkıyorum ve stüdyonun ortasına doğru ilerleyip pozisyonumu alıyorum. Piyanist arkamda çalışıyor, yumuşak ve sabit, ve ilk notayla birlikte, hareket ederken diğer her şeyin düşmesine izin veriyorum.

Koreografi sanki ikinci doğamış gibi kanıma işliyor. Bedenim müziği, keskin hatları ve temiz dönüşleri takip ediyor ve bocalamama izin vermiyorum - burada değil. Ne Angelique izlerken ne de Volkov her açıyı incelerken. Son pozisyonu aldığımda, Volkov odanın ortasına doğru adım atarken, kollarını kavuşturmuş, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde pozisyonumu koruyorum.

"Teknik..." diye başlıyor, parmak uçlarını öpmek için bir elini kaldırıyor, "Mükemmel. Kuğunun havyar yemesini izlemek gibi."

Karşılaştırma karşısında kaşlarımı çatıyorum ama sessiz kalıyorum. Onun yerine bir an için Angelique'e bakıyorum ve onun da bana baktığını görünce şaşıyorum.

"Ama," diye devam ediyor Volkov, sesi daha keskin bir şeye dönüşerek, "kalp kırıklığı ayarı kapalı bir robot gibi dans ediyorsun."

İki elini havaya kaldırır ve volta atmaya başlar.

"Aşk nerede? Çaresizlik nerede? Prens Siegfried sadece asil bir adam değil; romantik, işkence görmüş, *canlı* biri."

Volkov sertçe dönüyor ve beni bir suçla itham ediyormuş gibi parmağını bana doğru uzatıyor. "Odette'i gördüğünde, bu onu ikiye bölmeli. İzleyiciler onun için krallığı yakıp yıkacağına inanmalı. Kendini göle atacağına. Onsuz nefes alamayacağına."

Çenem geriliyor ama ağzımı kapalı tutuyorum çünkü onun gibi bir adamla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum.

"Şu anda mı?" Abartılı bir küçümsemeyle omuz silkiyor. "Ben güzel hareketler yapan bir adam görüyorum, aşık bir adam değil. Peki ya aşksız bale?" Alay ediyor. "Beden dersidir."

Dramatik bir şekilde iç çekerek a r k a s ı n ı dönüyor. "Bunu eninde sonunda düzelterceğiz.

Umarım bu hayatta."

Stüdyonun köşesine doğru yürüyorum ve su şişemi alıyorum, hareketlerimi eşit ve rahatsız olmadan tutuyorum. Sanki sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama yaptı, tabii ki yaptı. Hep aynı eleştiri, farklı şekillerde. Çok soğuk. Çok kapalı. Çok kontrollü.

Kimse bunu doğrudan söylemiyor ama gerçek çok açık; mükemmellikten fazlasını istiyorlar. Acı istiyorlar. Dans ederken bir şeyler hissetmemi istiyorlar. Ama hissetmeme izin vermek, daha önce bir kez beni yaran ve kimsenin farkına varmadan kanamama neden olan şeydi.

Şişenin kapağını çevirip yavaşça içiyorum, ensemden yükselen sıcaklığı görmezden geliyorum. Çocukken nasıl saklanacağımı bilmiyordum ve hayatın acımasız yanlarını henüz öğrenmemiştim. O zamanlar bazen gülerdim ve insanların bana yaklaşmasına izin verirdim. Sanırım bir zamanlar güvenliğe ve her şeyin dağılmayacağına bile inanıyordum. Ta ki her şey dağılana kadar.

Ev durağanlaştı ve annem sanki biz onun atladığı bir bölümmüşüz gibi arkasına bile bakmadan çekip gitti. Hızlıca öğrendim ki

Sessizlik umuttan daha güvenliydi ve kapanmak, açık bırakılıp başka bir darbe beklemekten daha az acı veriyordu. Ulaşılamaz bir makineye dönüştüm. Yani Volkov haksız değil, sadece bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyor.

"Yeter," diye bağırıyor. "Angelique. Sıra sende."

Avuçlarını kalçalarına siliyor ve ayağa kalkıyor, ama duruşunun köşelerine sıkışmış gerginliği görüyorum. Emlak stüdyosunda solo dans etmişti ama şu anki duruşu sanki bir savaşa giriyormuş gibi.

Müzik başladığında akıcı bir şekilde hareket ediyor ama bu doğru değil. Umutsuzca Odette'in içinde kaybolmaya çalışıyor ama sanki uzuvları çok ağırmış gibi kendi bedeniyle savaştığını görebiliyorum. Kolları sarkıyor ve uzantıları sallanıyor. Sonunda bir dönüşte kayıp tökezlediğinde, piyano uyumsuz bir şekilde kesiliyor.

Volkov yaralanmış gibi nefes verir. "Odette dedim," diye mırıldanıyor burnunun kenarını sıkarak, "çocuk resitalindeki ölen kuğu değil. Yine."

Angelique bana doğru bakıyor ve ben de bir bacağımı uzatıp bir kolumu dizimin üzerine koyarak başka tarafa bakıyorum.

Onu sinirlendiriyor muyum? Yoksa bir tür sahne korkusu mu geliştirdi ve bu yüzden mi New York'u terk etti?

Angelique tekrar işaretini alıp derin bir nefes çekerken sorular zihnimi bulandırıyor. Volkov köşede volta atıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ama ona tekrar odaklanırken onu duymazdan geliyorum çünkü gözlerini kapatırken havada bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Adını koyabileceğiniz bir şey değil ama hissediyorum, fırtına öncesi sessizlik gibi.

Ve sonra hareket ediyor, bu sefer farklı. Adımlarını zorlamıyor; sanki onlara teslim olmuş gibi. Hüznü vücudunun hatlarından akıyor, uzantıları sadece teknikle değil kederle de ağrıyor. Kolları artık kol değil, kanat ve Odette'e dönüşüyor. Bunda acı verici derecede dürüst ve güzel bir şey var.

Bu, dünyanın görmesi gereken Angelique.

Son pozisyonunu aldığı anda, artık esnemiyordum. Ayakta durduğumu bile hatırlamıyorum. Kollarım gevşek bir şekilde

Ben ona bakarken, nabzım boğazımda yükseliyor. Bir an için bunun bir prova olduğunu unutuyorum. Volkov'un burada olduğunu unutuyorum. Ve kendimi unutuyorum.

Volkov bir kez el çırpıyor, keskin çatırtı beni transımdan çıkarıyor. Tıpkı bir tiyatrocun gibi saçma bir mendille gözlerini siliyor.

"Brava," diye nefes alıyor. "Sanırım bir kuğu. Güzel Odette olacaksın." Sonra yine sıkılmış gibi bir el sallıyor. "Mola zamanı. Git su iç ya da banyoda ağla. Umurumda değil."

Angelique tek kelime etmeden çıkıp koridorda gözden kayboluyor. O gittikten sonra uzun süre kapıyı izliyorum, hemen takip etmemeyi seçiyorum çünkü dansının neden içimde bir şeyleri kıldığını anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Unutmaya çalıştığım her şey tarafından karnıma yumruk yemiş gibiydim. Eskiden bana nasıl baktığı, beni nasıl terk ettiği ve benim ona nasıl izin verdiğim.

Onu tekrar o şekilde istemek tehlikeli ve eğer tekrar içeri girmesine izin verirsem bu hikayenin nasıl biteceğini zaten biliyorum; beni tekrar terk eder. Bu yüzden kendimi ona kaptırmayacağım, çünkü her zaman geride bırakılan kişi olduğunuzda hissetmemek daha güvenli.

Birkaç dakika sonra dönmeyince koridora doğru ilerliyorum. Nereye gittiğimi düşünmüyorum bile, ama sonunda kadınlar tuvaletinin önünde duruyorum, kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum, bir bacağımı büküp onu bekliyorum.

Dakikalar sonra kapı açılıyor ve tahmin ettiğim gibi Angelique dışarı çıkıyor, saçları hafifçe dağılmış, yanakları kızarmış, teni nemli. Beni görünce duraklıyor, gözleri hafifçe açılıyor.

"Her şey yolunda mı?" Bugün onuncu kez soruyormuşum gibi geliyor.

Başını sallıyor, elinin tersiyle yanaklarındaki suyu temizliyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

Hiç istifimi bozmadan mırıldanıyorum ve gözümü kaçırıyorum, gitmesine izin vermek üzereyken kendimi durduruyorum. "Orada iyidim," diyorum açıkça. "Beklediğimden daha iyidim."

Göz kırıyor. "Bu bir iltifat mı?"

Dilimi yanağımın iç kısmına bastırıyorum. "Aklını kaçırmaya izin verme, Sinclair," diye mırıldandım. "Sen yapman gerekeni yaptın."

yap."

Yarım bir kahkaha atarak nefes veriyor. "Ben de senin artık beni fark ediyorsun."

"Ben her şeyi fark ederim." Bu niyet ettiğimden daha ağır oldu.

Gözleri benimkileri arıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama daha iyi düşünüyor. Duvarı itiyorum, gitmeye hazırım ama yine tereddüt ediyorum.

"Neye bağlandıysan... onu kaybetme."

Sertçe yutkunuyor, ifadesi kırılğan. "Kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum, şimdi daha sessiz. "Ama böyle dans ettiğinde insanlara bir şeyler hissettiriyorsun ve Imperium'un tam da buna ihtiyacı var."

Benim de buna ihtiyacım var.

Yere bakıyor ve o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki neredeyse kaçırıyorum: "Belki sen de bundan faydalanmayı denemelisin."

Bu beni durduruyor ve beni bile ürküten kısa, şaşkın bir kahkaha atıyorum. Ona ilk kez görüyormuşum gibi bakıyorum, sanki onun bu yeni haliyle ne yapacağımdan emin değilim ama hoşuma gidiyor. Genç Angelique bana böyle bir şey söyleyecek cesareti asla kendinde bulamazdı.

Yukarı bakar, yanakları kızarmıştır. "Öyle demek istemedim-"

"Hayır," diye araya girdim, hâlâ yarı gülümsüyor, yarı afallıyordum.

"Sen yaptın."

Yavaşça geri çekiliyorum, gözlerim hâlâ onunkilere kilitlenmiş. "Dikkatli ol Angel," diye mırıldanıyorum, sesim kısılıyor. "Neredeyse hâlâ umursuyormuşsun gibi geldi."

Sonra dönüp uzaklaşıyorum, koridordan aşağıya, stüdyoya doğru yürüyorum. Ama şimdi her adım daha ağır geliyor, sanki orada durup gerçeği söylemeye cüret ederek göğsüme bir şey damgalamış gibi. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.



STÜDYODA Volkov ellerini çırpıyor. "Mola bitti. Bu kadar su yeter. Umursuyormuş gibi dans etme zamanı." Bana sert bir bakış attı.

Elini ben ve Angelique arasında salladı. "Pas de deux. İkinci perde. Asansörden başlayın."

Göz ucuyla Angelique'in yanımda donup kaldığını görüyorum. Nefesi kesiliyor ve omurgası dikleşiyor.

"Asansör mü?" diye fısıldıyor, herkesten çok kendine.

İşte yine asansör korkusu. Asansörler şimdiye kadar kas hafızasında yer etmiş olmalıydı, bu yüzden onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlamıyorum.

Onu düşüreceğimi mi sanıyor?

Konuşmadan yerime geçip bana katılmasını bekliyorum. Gözleri görünmez bir şeyi tartıyormuş gibi benimkileri tarıyor, ama sonra her adımı aşırı çaba gerektiriyormuş gibi görünen zemini geçiyor.

Elimi uzattığımda kendi elini benimkine koyuyor ama parmaklarında yine bir titreme var. Dokunuşu hafif, neredeyse hiç yok, ama yine de tereddütünü koluma kadar hissedebiliyorum. Vücudu kaskatı kesilmiş, kasları çarpışmaya hazırlanır gibi kıvrılmış, çenesi dağılmamak için kendini zor tutuyormuş gibi uzaklara bakıyor.

Volkov'dan bugünkü asansörü atlamasını isteyebileceğimi biliyorum ama onun bu kadar korkmuş olması ilgimi çekiyor ve bunu anlamam gerekiyor. Onu hazır olmadığı bir çizgiye itmek için değil, taşıdığı her neyse koreografiden daha ağır olduğu için ve saklamak için bu kadar çok mücadele ettiği şeyin ne olduğunu bulamazsam, daha başlamadan tüm prodüksiyonu parçalayabilir.

Hatta onu bile parçalayabilir.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, o da başını sallıyor ve yansımamızda göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Müzik başlıyor ve hareket ediyoruz ya da en azından etmeye çalışıyoruz. Angelique'in zamanlaması daha ilk sayımda bozuluyor ve uzanışları bocalıyor, vücudunun hatları tam olarak tutmuyor, sanki su altında dans ediyormuş gibi. Nefesleri dengesiz bir şekilde geliyor - ç o k hızlı, sonra çok uzun tutuyor- doğal ritmi bozuyor, sanki kendi vücuduyla savaşıırken müziğe uymaya çalışıyor. Burada Layla'nın sınıfında olduğundan daha kötü durumda.

Elimi koluna hafifçe götürüyorum, onu yere indirmeye yetecek kadar basınçla ilk sekansa yönlendirmeye çalışıyorum, ama temasla sarsılıyor, o kadar keskin bir şekilde irkiliyor ki bunu iliklerime kadar hissediyorum. Duruyorum

Yarım saniye kararsız kaldı ama yapmadı. Sanki onu dik tutan tek şey momentummuş gibi hızla ilerliyor. Yine de bedenindeki titremeyi, kendini zar zor toparlayışını hissedebiliyorum.

Ona neler oluyor böyle?

Asansör zamanı geldiğinde ellerimi beline koymaya çalışıyorum ama daha ona dokunamadan tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve geri çekiliyor. Gözleri aynada benimkilere takılıyor ve kısa bir an için onu görüyorum-gerçek, çıplak panik. Sinir ya da sahne korkusu değil. Bu daha derin ve daha vahşi.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve tek kelime etmeden stüdyoyu boydan boya geçiyor. Pointe ayakkabıları sert, düzensiz gümbürtülerle yere çarpıyor. Piyanist çalmayı bıraktığında etrafımıza sessizlik çöküyor. Kimse nefes almıyor. Ben bile.

Angelique odanın diğer ucunda, iki eliyle barı sanki onu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi kavıyor. Göğsü sıg patlamalarla yükselip alçalıyor, sanki gözümüzün önünde çözülüyor ve ben bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Volkov şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu da neydi böyle? Prova mı yoksa korku filmi mi?"

Konuşmaya çalışıyor ama kelimeleri çıkaramıyor. Nefes nefese geçen birkaç saniyeden sonra yutkunuyor ve "Çok özür dilerim" diye boğuk bir ses çıkarıyor.

Volkov kollarını havaya kaldırır. "Hayır, hayır. Anlamıyorum. Odette'le Kuğu Kraliçe'nin yeniden doğuşu gibi dans ediyorsun, ya şimdi? Şimdi de korkmuş kedi yavrusu gibi kaçırıyorsun?"

Birkaç adım attıktan sonra Rusça bir şeyler mırıldanıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Bu pas de deux. Solo değil. Partnerine güvenmelisin." Bana doğru bir parmak sallıyor. "Ona güvenmelisin."

Güvenmek.

Bu kelime kafatasımın içinde bir yankı gibi çınlıyor. Bu tür bir şeyin ne tür bir hasara yol açtığını çok iyi biliyorum. Bunu yaşadım. Mesele bu mu? Bana güvenmiyor mu?

Ama ben onu hiçbir şey olmamış gibi terk ettikten sonra neden güvensin ki?

Angelique kimsenin bakışlarıyla karşılaşmayacak. Ne benimkiyle, ne de Volkov'unkiyle. Onun yerine yere bakıyor, sanki yer onu yutacakmış gibi, sanki yutmasını istiyormuş gibi. Yanakları utançtan yanıyor ve ben

Gözleri parlayarak önümüzde dağılmamak için ne kadar çabaladığını görüyorum.

Volkov alay ediyor. "Yine. Asansörden. Bu sefer kaçma."

"Hayır." Daha düşünmeden ağızımdan çıkan kelime, odadaki gerilimi kesecek kadar keskin.

Volkov yavaşça dönüyor. "Ne demek 'hayır'?"

"O hazır değil," diyorum sakince. "Çok zorluyorsun." "Hazır olmak zorunda. Gecikme lüksümüz yok."

"Bir yolunu buluruz," diye cevap veriyorum, ses tonum kesin. "Ama bu şekilde değil."

Volkov benimle dövüşmeye mi yoksa şövalye olmaya mı karar veriyormuş gibi bana bakıyor. Adam her ikisi için de fazla dramatik. Sonunda iğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Dokunulmaktan hoşlanmayan bir baş balerinimiz var. Böyle nasıl pas de deux dans ediyorsun? Güç alanıyla mı?" Piyaniste doğru bir bakış fırlatır. "Güzel. Prensesin biraz daha zamana ihtiyacı var. Beş dakika. Sonra tekrar deneriz."

Rusça küfürler mırıldanarak uzaklaşıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum ve Angelique'e doğru bakıyorum. Hâlâ düşecekmiş gibi bara tutunuyor ama artık daha yavaş nefes alıyor, zar zor. Ve biliyorum ki -bu her neyse, onu böyle panikleten her neyse- beş dakikalık bir molanın düzelteceği bir şey değil.

Çok yaklaşmamaya dikkat ederek yaklaştığımda, elleri hâlâ fıçıya sıkıca sarılmış, parmak eklemleri tahtaya karşı bembeyaz.

"Provayı mahvetmek istememiştin," diye fısıldıyor.

"Mahvetmedin," diye cevap veriyorum, kalçamı bara yaslayarak.

Bana bakıyor ve ben de gözlerinin benimkileri yargılamasını izliyorum. Gözlerinde utanç ya da çok net görülme korkusu görüyorum, ama yeterince görüyorum ve buna karşılık hissettiğim şey, etrafını sıkıca saran bir kalkana benzer bir şey.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor. "Bugün kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Piyanistten uzaklaşıp stüdyonun kapısına doğru yürüyen ve cep telefonundan Rusça bir şeyler söyleyen Volkov'a bakıyorum.

Ona dönüyorum, sesim kısık. "Bana güvenmediğin için mi?"

Dondu kaldı. "I..." Boğazı çalışıyor ama kelimeler takılıyor, Gözleri özür dileyen bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor.

"Korkmuştun," diyorum, onu bir şeyler paylaşmaya teşvik etmeye çalışarak. *Herhangi bir şey.*

Ardından gelen sessizlik boğulacak kadar yoğun, ama pes etmiyorum.

"Bunun New York'tan neden ayrıldığınla bir ilgisi var mı?" Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda doğru tahmin ettiğimi anlıyorum. Yüzü beyazlaştı, omuzları sertleşti.

Anladım.

"Pekala. Senin hızında gideceğiz." Ellerimi tutarak sessizce söylüyorum

Yu

kar Zorlukla duyulabilir bir şekilde nefes veriyor. "Teşekkür ederim."

1. Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla alan bırakıyorum.

"O zaman sololarımızı tekrar yapalım."

Bana bakmadan başını sallıyor ve mıknatıs gibi birbirimizden ayrılıyor, çekimi kaybediyoruz, başka bir kelime etmeden stüdyonun kendi taraflarına sürükleniyoruz.

Ama ısınırken onu izliyorum, ağırlığındaki her değişimin farkındayım, her tökezlediğinde ve kimse fark etmeden kendini düzelttiğinde. Kendisi için ortaya çıkan duyguları veya anıları gömmek için çok çabalıyor, ama gözleri bazen benimkileri buluyor, sanki hala orada olduğumu, izlediğimi biliyormuş gibi.

Birkaç dakika sonra stüdyonun kapısı gıcırdayarak açılıyor ve sigara dumanının acı kokusu Volkov'dan önce içeri doluyor.

Boğazını yüksek sesle temizliyor. "Bugünlük bu kadar aşk dramı yeter. Odette zayıf ve duygusal. Şimdi Odile'i deneyelim. Otuz iki fouettés."

Angelique gözlerini kırpıştırıyor, az önce olanlardan dolayı hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. "Şimdiden mi?"

Havada küçümseyici bir el sallıyor. "Odette gibi düşersin, belki Odile gibi yükselirsin."

Gözlerim şaşırılmış görünen Angelique'e kayıyor. İfadesi donuyor, sonra çenesini kaldırırken sertleşiyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum, kırılmadan önce bugün kendini ne kadar zorlamasına izin vereceğini ölçmeye çalışıyorum.

Volkov'un parmağı havayı ona doğru kesiyor. "Odile baştan çıkarma ve hiledir. Beyaz tüylü siyah kuğu. Bunu yapabilir misin, yoksa ben mi

seni Zumba dersine geri mi göndereyim?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Yapabilirim."

Ama sesindeki yalanı, kelimeleri söylerken şüpheyile nasıl titrediğini duyuyorum. Bu korkuyu öfkeye dönüştürebilse, onu küçük tutan bir şey yerine tehlikeli bir şeye dönüştürebilse, ölümcül bir Odile olurdu ve ben de bu sınırı bulmasına yardım eden kişi olmak istiyorum.

Volkov anlamıyor. O sanatın zalimlikten doğmasını istiyor ama ben onunkinin hayatta kalmaktan doğacağını biliyorum ve eğer bunu nasıl kullanacağını öğrenirse... Tanrı yoluna çıkan herkesin yardımcısı olsun.

Volkov sırtlıyor ve piyaniste işaret ediyor. "Güzel. Etkileyin beni."

Piyano hızlı ve elektrikli bir şekilde yeniden çalmaya başlıyor ve o da hemen harekete geçerek kendini rolünün içine atıyor. Kolları havayı temiz bir şekilde kesiyor, beni şaşırtıyor, hareketleri amansız. Odile rolündeyken böyle davranması gerekiyor, çünkü güç ona yakışıyor.

Tehlikeli görünüyor ve bu da yapmamam gereken şeyleri istememe neden oluyor, çünkü saniyeler içinde sertleşiyorum. Ağırlığımı değiştiriyorum ve kimsenin fark etmemesi için dua ederek eşofmanımın kemerini incelikle ayarlıyorum. Vücudu sıkı, kontrollü bir öfkeyle dönüyor. Otuz iki tur. Ne bir tökezleme ne de bir kırılma. Sonuncusunu da tam isabetle yapıyor, kollarını iki yana açıyor, göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Volkov, yüz ifadesi en az benimki kadar şaşkın.

Angelique doğruldu, omuzları titriyordu. Yüzü kızarmış, teni terden parlıyor ve bunun onu ne kadar yıprattığını görebiliyorum. Volkov onun etrafında yavaşça dönüyor, sanki bir kusur arıyormuş gibi çenesini ovuşturuyor.

"Ama şimdi..." Ses tonu değişiyor. "Gerçek Odile'i test ediyoruz. Baştan çıkarma. Prens aptal ama kör değil. Odile ona kendini sevdirmeli. Onu kandırmalı. Onu baştan çıkarmalı."

Dönüp bana işaret ediyor. "Prens, gel. Odile, onu baştan çıkar."

Angelique donakaldı. "Ne?"

"Karakter bu," diyor abartılı bir sabırla. "Onu yemeğe davet etmiyorsun. Baştan çıkarıyorsun. Bahisler ölüm kalım meselesi. Vücudunla nasıl yalan söylediğini göster bana. Seni istemesini sağla."

"Vücudumla mı?" Gözleri benimkilere kaydı, geniş ve ürkek.

Yüzümü nötr tutuyorum ama içimde bir şeyler sıkıştı. İstek yüzünden değil, köşeye sıkışmış, tuzağa düşmüş bir tavşan gibi görüldüğü için.

"Yapamam öylece-"

Volkov gözlerini devirerek inliyor. "Sen bakire misin?"

Ve işte böyle, bir an önce hissettiğim her neyse ölüyor, çünkü şimdi kızgınım.

Ne oluyor lan?

Angelique'in vücudu gerildi. "Ne?"

"Dokunmayı bilmiyormuş gibi hareket ediyorsun," diyor omuz silkerek. "Hiçbir erkek seni istemedi mi? Hiç kimse-?"

Göğsümde ısı yükseliyor ve kendimi kaybetmemek için çenemi sıkıyorum. Bu sadece uygunsuz değil, aynı zamanda zalimce. Zaten titreyen bacaklarının üzerinde duruyor, kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor. Bu yönlendirme değil, aşağılama.

Onun irkilmesini, omuzlarının gerilmesini izliyorum ve içimde çirkin bir şey kıvılcımlanıyor -korumacı ve öfkeli. Bunu yapamaz, ona yapamaz ve kesinlikle ben aynı odada dururken yapamaz.

"Pekâlâ." Onu korumak için aralarına girerek bir adım öne çıkıyorum. "Bu kadar yeter."

Volkov bana göz kırpmıyor, sanki hâlâ burada olduğumu yeni hatırlamış gibi.

"Az önce otuz iki fouettés dans etti," diye devam ediyorum, çenem taş gibi. "Belki de çeneni kapatmanın zamanı gelmiştir."

"Disiplin bu," diyor gözlerini kısarak.

Sözlerimden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum ama sanırım çalıştığı şirketin varisi olmak işe yarıyor.

"Hayır," diyorum, kararlı bir şekilde. "Bu tacizdir."

Gözlerimi dikip, daha da ileri gitmesi için cesaretlendiriyorum. Bir kelime daha. Bir küçük laf daha ve bir dahaki sefere sadece sesimi kullanmayacağım. Ama Volkov, tüm kabadayılığına rağmen, beni daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyor. Sanki ikimiz de onun sanatçı ruhunu rencide etmişiz gibi iç çekiyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Bugünlük işimiz bitti," diye duyurdu. "Bu..." Angelique ve benim aramda belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Bu bir bağlantı değil. Bu metrodaki yabancılar, sahnedeki aşıklar değil."

Volkov bana dönüyor. "Bunu düzeltmelisin. Lider sensin. Sen prensisin. Sana güvenmesini sağla. Seni sevmesini sağla. Seyirciyi inandır." Havayı tekrar yumrukluyor. "Şu anda posta kutusunu kontrol eden bir adam gibi dans ediyorsun. Bana tutku lazım. Kalp kırıklığı. Bağlılık! Cenaze gibi bir yüzün var. Bana ateş ver, Reign."

Bir adım daha yaklaşıp parmağını göğsüme doğrulttu. "Az önce ateşin vardı. Onu savunuyordun. Dansında da bunu istiyorum. O ateşi, o kenarı. Aşkı için adam öldürecek biri gibi tehdit ediyorsun, o yüzden öyle dans et."

Sertçe ısıyorum, ellerim yanlarımda bükülüyor ama sessiz kalıyorum. Bu kadar çok duygunun ortaya çıkmasına izin vermemeliydim. O benim değil ve hiçbir zaman da olmadı, ama bunu sırf onun canının yanmasını engellemek için tüm dünyayı yakabilecek bir parçama anlatmaya çalışıyorum. Her şeye mal olmadan önce, o bana her şeye mal olmadan önce o parçamı kilitlerken tırnaklarımı avucuma geçiriyorum.

Sonra tekrar Angelique'e döner. "Ve sen..." İç çekiyor, burnunun kenarını çimdikliyor ve elini çözülemez bir denkleme gibi sallıyor. "Korkuyu bırak, berbat kokuyor. Odile olmak mı istiyorsun? O zaman okul dansında köşedeki kız gibi davranmayı bırak. Gerçek partnerler gibi dans etmeye hazır olduğunda beni ara."

Yanakları alev alev yanıyor ama Volkov ikimizin de cevap vermesini beklemiyor. Çantasını omzuna atıyor ve kapı arkasından çarpmadan önce nefesinin altında mırıldanarak dışarı fırlıyor. Kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim yere sabitlenmiş, söylemek istediğim ve muhtemelen söylememem gerektiğini bildiğim her şeyi sıralamaya çalışıyorum. Sonra nefes verip yukarı bakıyorum.

"O haklı."

Başını bana doğru çevirdi.

"Bakire kısmı değil. O saçmalıktı." Duraksıyorum. "Ama geri kalanı... haksız değil. Birbirimize güvenmezsek bunu başaramayız," diyorum ses tonumu sakın ve ölçülü tutarak.

Başını sallıyor, yavaş ve kararsız, sanki kendini hazırlıyormuş gibi.

Onu bir süre daha inceledikten sonra, "Görünüşe göre Volkov'un bizimle çalışmasını istiyorsak, hazır olana kadar onsuz pratik yaparak başlamamız gerekecek," diyorum.

Kaşları kalktı. "Yani... yalnız mı?"

Başımı sallıyorum. "Eğer bu çok fazla gelirse, o zaman yedek öğrencilerimizi getirebiliriz," diye teklif ediyorum. "Sadece benim yanımda daha rahat olana kadar."

"Tamam," diye nefes alıyor, gözlerini indiriyor.

"Seninle bu akşam sekiz gibi emlak stüdyosunda buluşuruz," diyorum ve köşeden eşyalarımı alıp stüdyodan çıkıyorum.

"Hayır," diye seslenerek beni yolumda durduruyor.

Dönüp kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Onun yerine yarın sabah yapalım," diyor. "Geceleri prova yapmam."

Ona sabahları erken kalkmadığımı söylemiyorum, onun yerine başımı sallıyorum ve gitmek için dönüyorum.



Angelique'in avazı çıktığı kadar bağırma sesiyle uykumdan sıçradım. Sahip olduğumu bilmediğim bir hızla komodininimden çakımı kaptığım gibi koridorda koşarak odasına daldım. Ama onu yapayalnız buldum, uykusunda inlerken çarşafı üzerine dolanmıştı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

"Angel?" Onu izlerken kaşlarımı çatarak fısıldıyorum.

"Lütfen..." diye inliyor, hâlâ uyuyor. "Lütfen dur, Alec."

Alec mi? New York'taki dans partneri gibi mi?

Onu uyandırmak yerine, koyduğu kurallardan birini çiğnediğimi düşünerek yavaşça odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Koridorda durmuş, kapının arkasında onun iniltilerini dinlerken kalbimden bir parça kopuyor.

Bıçağı elimde daha sıkı tutuyorum, parmak eklemlerim bembeyaz yanıyor. Hikâyenin tamamını bilmiyorum ama durması için yalvarışından anladığım kadarıyla onu bir daha görürsem boğazını keseceğim.

Dönüp sırtımı duvara dayıyorum, içeri girip onu uyandırma ve ona sarılıp güvende olduğunu söyleme dürtüsüyle savaşıırken göğsüm kabarıyor. Kapısının önünde yere oturuyorum, bıçak hala elimde ve iniltiler kesilene kadar bekliyorum. Sonra gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum.

"Yanımdayım Angel," diye fısıldıyorum karanlığa. "Henüz bilmiyor olsan bile."

Bölüm 10

Reign

Ertesi sabah, mutfak adasında oturup Angelique'in yatak odasından çıkmasını beklerken, Alec hakkında daha fazla bilgi edinmek için internete giriyorum. Kadın partnerlerini tek kullanımlıkmiş gibi gözden geçirdiğini keşfetmem uzun sürmedi - açılış gecesinde gülümsüyor, sezon sonunda gidiyor.

Yargılayacak biri değilim. Ben de daha iyi değilim ama dün gece Angelique'in ona duması için yalvaran sesini düşünmeden edemiyorum.

Tam olarak neyi durdurması için?

Okumaya devam ettikçe çenem geriliyor. Tarihli ama ayrıntılı bir Wiki girdisine göre, partnerlerinin her biri onunla dans ettikten sonra baleyi tamamen bırakmış. Angelique'in de dansı bıraktığını söylediğini hatırladığım için bu doğru bir model değil.

Ona ne yapmıştı?

Yatak odasının kapısının hafifçe gıcırdayarak açılmasıyla telefonumu kilitliyorum ve kahve fincanımı ağzıma götürürken cebime geri koyuyorum. Prova kıyafetlerini giymiş olarak odasından çıkıyor ve koridorda ilerliyor. Bukleleri dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve gözlerinin altındaki koyu halkalar gecenin geri kalanının da benimki kadar huzursuz geçtiğini söylüyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, yanımdan geçerken esniyor ve bana hiç bakmıyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, daha önce yaptığım kahveden kendine bir fincan koymasını izliyorum. "İyi uyudun mu?"

Tereddüt ediyor, fincanını yere koymadan önce bir yudum alıyor. "Evet, ya sen?"

Bir an için onu düşündüm. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? Yoksa konuyu açıp bana açılıp açılmayacağını mı görmeliyim? Ayağa kalktım ve lavaboya doğru yürüdüm.

"Öyleydim," diyorum hafifçe, boş fincanımı çalkalayıp lavaboya koyarken. "Ta ki senin çığlığını duyana ve birinin seni öldürmek için içeri girdiğini düşünene kadar." Bir kaşımı kaldırıyorum, mizahı yumuşatmaya çalışıyorum. "Sonra sıradaki ben miyim diye gecenin geri kalanında uyumadım."

Dönüp bana baktı, gözleri endişeyle irileşmişti. "Çıgılık mı attım?"

"Ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle," diye onaylıyorum başımı sallayarak. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Sertçe yutkunuyor, bakışları yere düşüyor. "Bazen," diyor sessizce. "Ama genellikle kötüleşmeden önce kendimi uyandırırım."

Yüzümü ona dönüyorum ve kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir ara Alec ismini söylediğini duyduğumu sandım," diyorum suyu test ederek.

Adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz titrek bir adım atıyor ve kalçası tezgâhın kenarına çarpıyor. Yüzünde dün neredeyse asansörü denediğimiz zamanki panik ifadesinin aynısı var.

"Kurallarımızdan birini çiğneyip buraya bir erkek mi getirdin diye merak etmeye başlamıştım." Bir şey söylemeyince devam ettim. "Büyük Elma'daki ortağındı, değil mi? İkiniz çıkıyor muydunuz-"

"Başka bir kurala karar verdim," diyor hızla, sesi titreyerek. "Artık New York'la ilgili hiçbir şey sormak yok."

Topuklarının üzerinde dönüp ön kapıdan çıkıyor, dumanı tüten kahvesini tezgahın üzerinde bırakıyor ve ben o anda New York'ta her ne oluyorsa kötü olduğunu anlıyorum. Bir süre donup kaldım, açık bıraktığı kapıya baktım, fincanı alıp lavaboya götürmeden önce sabah soğuğunu içeri alacak kadar uzun süre.

Verdiği tepki, herhangi bir cevabın verebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Alec her ne yaptıysa, bu onun içine gömülmüş ve orada çürümüş gibi kalmış bir şeydi. Zihnim kendi anlatısını kurmaktan, ne yapmış olabileceğine dair olasılıkları üst üste yığmaktan vazgeçmiyor.

Prova sırasında ona zarar verdi mi? Onu asansörde düşürmek gibi mi?

Yükselen öfkemle nefes almaya ve içimdeki fırtınanın dışarı taşmasına izin vermemeye çalışırken seramiği sıkıca kavriyorum,

Ama sonra onu stüdyoda benden kaçarken ve yatakta yatarken, çarşafların içinde iki büklüm olmuş, ağlarken ve durması için yalvarırken hayal ediyorum.

Onu istemediği bir şeyi yapmaya mı zorladı?

Görüyorum ve hissediyorum. Şiddeti; ihlali ve o anda Alec'in ondan asla geri alamayacağı bir parçayı aldığını biliyorum. Gözlerimi kapatıp çenemi sıkarken içimden bir şey kopuyor ve dişlerim ağrıyor. Kupayı lavaboya niyetlendiğimden daha sert çarpıyorum, seramiğin porselene çarpmasıyla oluşan keskin çatırtının ardından bir kırılma sesi duyuyorum.

Cam parçaları şarapnel parçaları gibi her yöne savrulurken ben orada durmuş, göğsüm kabarmış, ellerimi leğenin iki yanına dayamış, kırık parçalara bakıyorum. Eğer Alec'in ona elini sürdüğünü öğrenirsem -eğer bu hale gelmesinin sebebi oysa- Allah yardımcısı olsun, o lanet yüzünü bir daha görürsem.



Angelique'i on dakika sonra emlak stüdyosunda buluyorum. Ben içeri girdiğimde çoktan barda esnemeye başlamıştı, duruşu gergindi. Beni henüz görmediği için bir şey söylemiyorum, onun yerine bir süre izlemeyi tercih ediyorum.

Biz küçükken enerjisi çok yüksekti ve o zamanlar da onu merakla izlediğimi hatırlıyorum. Birinin bir odayı onun gibi nasıl aydınlatabildiğini anlayamazdım. Lando'nun hayatında böyle biri olduğu için onu hep kıskanmışımdır, karanlık günleri aydınlatan biri.

Ama şimdi farklı, daha temkinli. Babası öldüğünde keder ona bunu yapmıştı. Sonrasında ne kadar boş görüldüğünü hatırlıyorum, sanki ışığı çekilmişti ve benden başka kimse fark etmemişti. Onu kaybetmek, sanırım sadece benim tam olarak anlayabileceğim bir şekilde onun içini boşalttı.

Şu anda da içi boş görünüyor ama bunun babasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, tamamen Marlow'a neden geri döndüğüyle ilgili. Beni tekrar içeri alacak ve New York'ta olanları anlatacak kadar bana güvenirse ne olurdu? Ama ya

bana korkunç bir şey söylerse? Sonra ne olacak? New York'a mı uçayım? Ona zarar veren kişinin ağzını burnunu kırayım mı?

Evet, içimden homurdanıyorum.

Ama ben bile bunun haddimi aşmak olacağını kabul edebilirim. O benim arkadaşım değil ve benim olmadığına da eminim. Artık değil. Yine de ona karşı koruyucu, hatta meraklı hissetmekten kendimi alamıyorum. Ama merak, peşinden gidecek yüreğiniz olmadığına zalimliğe dönüşebilir.

Aşka inanmıyorum, insanların bahsettiği gibi değil, sanki bir tür kurtuluşmuş gibi. Aşkın, terk etmek için kullanılan başka bir kelime olduğunu öğrendiğimden beri inanmıyorum. Kırılmayı hak etmeyen şeyleri kırmak için. İnsanların her zaman gittiği felsefesiyle yaşadım. Onları ne kadar sıkı tutarsanız tutun, eninde sonunda kapıyı bulurlar. Çünkü aşk geçici, uçucu bir duygudur.

Peki ya Angelique? Zaten kendini zar zor bir arada tutuyor gibi görünüyor. İhtiyacı olan son şey benim gibi birinin ona çok yaklaşması, çünkü beni bir daha içeri alırsa, ona gerçek bir şey verebileceğimi sanmıyorum ve onu şu anda olduğundan daha fazla mahveden kişi olmak istemediğimden eminim.

Onu yakından izliyorum, aynalı duvara bakmaktan nasıl kaçındığını, kendine bakmaktan nasıl kaçındığını fark ediyorum. Bir kez olsun o tarafa bakmış olsaydı, beni çoktan görmüş olurdu.

"İşte buradasın," diyorum, irkildiğini fark etmemiş gibi yaparak. "Hâlâ geleceğinden emin değildim."

Daha dik duruyor ve kollarını aşağı çekmeden önce ellerini siliyor.

"Evet, şey. Gösteri devam etmeli, değil mi?" Stüdyonun etrafına bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Buraya son geldiğimizde bunu söyleyecek vaktim olmamıştı ama burası pek değişmemiş."

Omuz silkiyorum. "Değişmesini istemedim."

Bu bina, babamın bitmek tükenmek bilmeyen tadilatlarının dokunmadığı tek mülk parçası. Ya inşaat ekibi için kat planlarını hazırlarken buranın varlığını unuttu ya da diğer her şey gibi burayı da yıkacak kadar önemsemedi.

Burası hâlâ annem gibi hissettiriyor. Evin geri kalanı soğumadan çok önce özel dersler verirdi. Onu özlüyorum.

Kulağa ne kadar aptalca gelse de, bu stüdyo onun yanında götürmediği tek şey, ondan bana kalan tek parça.

Angelique fıçıya doğru ilerliyor, parmaklarını yıpranmış ahşap üzerinde gezdiriyor ve bana döndüğünde, ona bakmak için zaman ayırıyorum. Güzel bir kadın. Her zaman güzeldi, ama şimdi farklı, daha yaşlı. Onda, içimdeki acımasız bir şeyi çağıran bir yumuşaklık var. Ona dokunmak, onu mahvetmek istiyorum, sadece onu tekrar bir araya getirmeme izin verip vermeyeceğini görmek için. Bu düşünce bile beni korkutmalı ama korkutmuyor. Beni heyecanlandırıyor.

Odanın köşesindeki piyanoya doğru ilerliyorum, kapağını açıyorum ve parmaklarımın tuşların üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Dağınık birkaç nota çınıyor ve beni sakinleştiriyor. Müzik her zaman insanlardan daha anlamlı olmuştur. Yalan söylemez ve gitmez. Sadece var olur - saf ve kesin, hayatın işlemlerini dilediğim gibi.

"İkinci Perde'deki göl kenarı sahnesiyle başlarız diye düşündüm," diyorum telefonumu çıkarıp Bluetooth hoparlörlere bağlayarak.

Başını sallıyor, dördüncü pozisyonda durmak için hareket ediyor ama cesur görünmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. Play tuşuna basıp telefonu piyanonun üzerine bıraktıktan sonra ona dönüyorum.

"Şimdiden ısındın mı?"

Angelique yine başını sallıyor, ben de ona doğru bir adım atıyorum. Koşmuyor ama vücudunun dokunuşum için nasıl hazırlandığını, omurgasının belli belirsiz nasıl sertleştiğini ve omuzlarının nasıl biraz fazla yükseldiğini görüyorum. Nefes alıyor ve sanki canını yakmamı bekliyormuş gibi tutuyor ve bu tepkinin bu kadar otomatik olması beni sinirlendiriyor; sanki kas hafızası gibi; sanki dokunulmak artık onun için acı anlamına geliyor.

Sana ne oldu böyle, Angel?

"Ağırdan alacağız," diye fısıldıyorum. "Denemek istemediğin sürece kaldırma yok."

Küçük bir baş sallaması daha yapıyor, hâlâ bakışlarımı kaçırıyor.

Arkasına geçiyorum, ellerim kalçalarının hemen üzerinde geziniyor.

"Hazır mısın?" Nefes veriyor. "Hiç olamayacağım kadar."

İlk birkaç adım mekanik geliyor. Vücudu hareketleri biliyor - kollarının hareketi, çenesinin açısı - ama içinde duygu yok, bağlantı yok. Sanki bir şey yapmamaya çalışıyor.

ve performansının ortasında ortadan kayboldu. Belki de ona adını söylemesi kötü bir fikirdi.

"Düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum dönerken, avucum sırtının küçük kısmını sıyrıyor. "Kes şunu."

"Düşünmüyorum," diye yalan söylüyor.

Bu kez belini daha sıkı kavriyorum, onu sabitliyorum. "Evet, düşünüyorsun." Sertleşiyor ama geri çekilmiyor.

"Seyircinin mükemmelliğe ihtiyacı olmayacak," diyorum. "Ama dansımızda dürüstlük bekleyecekler."

Onu sırtını göğsüme yaslayan yavaş bir dönüşe yönlendirirken müzik yükseliyor. Hareket etmiyorum, onun orada kalmasına ve nefesimin sürekli yükselip alçalmasını hissetmesine izin vermeyi seçiyorum. Geri adım atmalıyım ama atmıyorum. Onu yakınımda seviyorum.

Zambak gibi kokuyor, vücudunun sıcaklığı üstünün pamuğundan sızarken bukleleri çeneme sürtünüyor.

Sesi kısık. "Ya artık dansımda bunu nasıl göstereceğimi bilmiyorsam?"

"O zaman nasıl yapacağımızı öğreniriz," diye duraksıyorum, "birlikte."

Onu tempodan daha yavaş bir şekilde bir sonraki adımlara alıştırıyorum. Hareketin içinde kendini güvende hissetmesini istiyorum, baskı altında değil. Elim göğüs kafesinin üzerinden kayarak koltuk altını yakaladığında, içinden geçen ürpertiye hissediyorum ama yine de irkilmiyor ya da geri adım atmıyor.

İlerleme kaydediyoruz.

Düetin asansörün başlayacağı kısmına ulaşıyoruz ve duruyorum, geri adım atarken ellerimin düşmesine izin veriyorum.

"Denemek ister misin?" Cevabı zaten bildiğim halde yine de soruyorum.

Tereddüt ediyor ve yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum. "Ben... bugün değil."

Başka biri olsaydı, hazır olsun ya da olmasın çoktan havaya kaldırmış olurdu. Bunu daha önce de yaptım; dansçıları kaldırabileceklerinden daha yükseğe fırlattım ve bıraktım talaşlar nereye düşerse düşsün. Ama onun güvenini, havada olmasını istediğimden daha çok istiyorum ve bu beni sinirlendiriyor çünkü bir yanımda kontrolü arzuluyor.

Teninin, nefesinin ve hareketlerinin her santimine sahip olmak, nazik olmaktan nefret etmek.

Başımı sallıyorum. "Tamam."



Prova bittiğinde kapıya uzanıyorum ve Angelique için açık tutuyorum. O yanımdan geçip gidiyor, ben de onu sabahın ilk ışıklarına kadar takip ediyorum, stüdyonun kapısı yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapanıyor.

Misafirhaneye doğru yan yana yürüyoruz, aramızdaki sessizlik daha önce olduğundan daha rahat. Gergin ya da garip değil, sadece iki insanın yorgunken olabileceği şekilde sessiz.

Yürürken ona bakıyorum, saçlarının topuzdan nasıl döküldüğünü fark ediyorum, birkaç tutam ensesine yapışmış. Kızarmış, yanakları hala pembe, üst kısmı yer yer sırtına yapışmış. Çok güzel - sinir bozucu derecede güzel - ve en kötüsü de bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Onu bu şekilde düşünmemeliyim, ama lanet olsun, bir parçam umursamıyor. Onu tekrar benim olarak sahiplenmek istiyorum ama buna karşı dişlerimi sıkıyorum. Bu sadece ikimizin de yeniden kırılmış hissetmesiyle sonuçlanırdı.

"Orada iyi iş çıkardın."

Şüpheli bir bakış attı. "Sahneyi tek bir kez bile bitiremedim."

"Yine de," diye omuz silkiyorum. "Denedin ve bu sayılır."

Bir an sessiz kaldı, kaşları hafifçe çatıldı. "Zorlamadığın için teşekkürler ama bana karşı bu kadar nazik olmana gerek yok."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Minnettarlıkla ne yapacağımı asla bilemiyorum -özellikle de bana yöneltildiğinde. Hafifçe öne doğru çekiliyor ve bakışlarımdan belinin kıvrımında, taytının kalçalarını sarışında oyalanmasına izin veriyorum. Onun bu kadar farkında olmam bir sorun.

Adımlarımı yavaşlattığımda konukevinden sadece birkaç adım uzaktaydık. "Düşünüyordum da belki de Lando'yu

önümüzdeki birkaç seans. Tekrar denemeden önce asansörler konusunda daha rahat olmana yardımcı olmak için?"

Hafifçe duraklıyor, sonra bana dönüyor. "Bu hoşuma giderdi." Neredeyse gülümsemesini yakalıyorum. Hatırladığım kızın ilk izi bu, eskiden yüksek sesle gülen ve büyük hayaller kuran kızın.

Misafirhaneye varıyoruz ve yürümeyi bırakıyoruz. Kapının önünde oyalanışını izliyorum, parmak uçları ahşabın üzerinde geziniyor, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyor. Bakışlarım dalıyor -sadece bir saniyeliğine- ve ona tekrar dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünmemek için çenemi kilitlemek zorunda kalıyorum. Neredeyse ellerimin altındaki sıcaklığını hissetmek için ona uzanacağım ama uzanmıyorum. Çünkü ona şimdi dokunursam durmayacağım ve o yumuşaklığı hak ediyor, kaburgalarımı tırmalayan açlığı değil.

"Teşekkürler," diyor usulca, gözlerini indirerek. "Güvende hissettirdiğin için."

Bu bana teşekkür etmesi gereken bir şey olmamalı. Bu bir hediye değil, verilmiş bir şey olmalı. Öyle olmadığı gerçeği midemi bulandırıyor. Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor, ona dokunma ihtiyacım, onun olması gereken bir alanda kendisini güvensiz hissetmesine neden olan her elden onu koruma ihtiyacımın gölgesinde kalıyor.

"Günaydın," diye bağıyor Lando uzaktan. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun oraya doğru geldiğini görüyorum.

"Onu yarınki seansa getir," diyorum, sesim kısık, şimdiden geri çekiliyorum.

Çünkü bir saniye daha kalırsam, bu öfkenin bu sabah ikinci kez içimden taşmasına engel olamayabilirim. Dönüp arabama doğru ilerliyorum, çenem sıkılı, yumruklarım ceplerimde, ona dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

Bölüm 11

Angelique

"Bu da neydi şimdi?" Lando'nun sesi sessizliği yararak misafirhanenin dışında bana katılıyor. İkimiz de Reign'in bordo Porsche'sine tırmanışını izliyoruz, çakıllı yolda uzaklaşmadan önce motor gürültüyle çalışıyor.

"I dürüstçe yap değil Biliyorum." I Mırıldan, itmek
açık misafirhane kapısı.

Lando arkamdan geliyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıyor.

"Siz ikiniz sabah provasından yeni mi döndünüz?"

"Evet ve yarın bize katılmanı istiyor."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ben mi? Reign beni orada mı istiyor?" Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum.

Tamamen şaşkın bir şekilde bana bakıyor. "Vay be. Sanırım resmen üçüncü tekerliğe terfi ettim."

Gülüp koluna vuruyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor. Mutfağa geçip su şişeme uzanıyorum, kapağını açıyorum ama lavaboda doldurmaya gittiğimde, leğenin yanındaki katlanmış kağıt havlunun üzerinde daha önce kahve doldurduğum fincanın parçalanmış parçalarının durduğunu fark ediyorum. Ben gittikten sonra ne olduğunu merak ederek bakıyorum.

"İşe gitmeye hazır mısın?" Lando umursamaz bir tavırla soruyor.

"Evet," diyorum hızlıca, kapağı tekrar kapatıyorum ve şişeyi çantama atıyorum. "Hadi gidelim."

"Ee," diyor Lando garaj yolundan geri geri çıkarken, rahat görünmeye çalışarak ve bunu başaramayarak. "Reign'le ilk gecen nasıldı?"

Yüzümü ellerimin arasına gömerek inliyorum. "Üstsüz ve sırlıslıkam versiyonunu mu istersin, yoksa kâbus gördüğümü duyduğu kısmı mı?"

Lando neredeyse nefesi kesiliyor. "Bir dakika, ne?"

"Evet." Şakaklarımı ovuyorum. "Bu sefer uyanmadığıma inanamıyorum. Kim bilir ne kadar süre çılgılık attım?"

"Ah, hayır. Kesinlikle hayır. Öyle '*üstsüz ve sırılsıklam*' deyip geçemezsin. Geri al, çünkü içeriğe ihtiyacım var. Şimdi."

Yorgun bir kahkaha attım ve başımı cama yasladım. "Bir bardak su alıyordum ve ortalığın sakın olduğunu sanıyordum. Sonra - BAM - banyo kapısı sallandı ve Reign dışarı çıktı, gömleksiz, sırılsıklam, buhar ve her şey, ve tabii ki havlusu zar zor dayanıyordu."

Lando yola doğru gözlerini kırptırır. "Aman Tanrım," diye fısıldar, skandala uğramıştır. "Devam et."

Ona bir bakış fırlatıyorum. "Kısaca böyle. Dondum kaldım, o baktı, panikledim ve koştum, her yer su oldu."

Gülmekten boğuluyor. "Ne yani, kaçmana izin mi verdi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Beş dakika sonra bana mesaj attı ve aynen *aktarıyorum*, '*Kayıtlara geçsin* diye söylüyorum, *bakmana aldırmadım*' dedi."

Lando öyle bir kıkırdıyor ki araba sola kırılıyor. "İlgiden hoşlanacağını biliyordum. Tam bir baş belası."

Imperium'a yanaştığımızda yağmur yağmaya başladı. Çantalarımızı alıp Teknikler için tam zamanında içeri giriyoruz ama Reign burada değil, Wendy de öyle.

Odaklanmaya çalışıyorum ama Layla beni birden fazla kez düzeltiyor ve ne zaman kollarıma dokunsa ya da kalçalarım aç verse irkiliyorum - acıdan değil, dikkatim dağıldığı için yakalanmaktan. Düşüncelerim dönüp durmaktan vazgeçmiyor.

Öğle yemeği molamız geldiğinde hala yağmur yağıyordu. Koridordaki pencerelerden birinden sağanağı izlerken Willow, "Görünüşe göre bugün merdivenlere çıkamayacağız," diyor üzüntüyle.

"Peki ya oditoryum?" Alfie teklif ediyor.

Max başını sallıyor. "Daha önce oradan geçtiğimde, alanı bir şey için hazırlıyorlarmış gibi görünüyordu."

Dört çift kocaman göz bana döndü.

"Ne?" Kendimden utanarak yüzüme dokunuyorum.

Willow, "Senin yedeğin için seçimler olmalı," diye fısıldıyor.

"Gel " Lando kapmak benim Bilek, onun
Heyecan "Casusluk yapacağız."



BİRKAÇ DAKİKA SONRA, diğerleriyle birlikte oditoryumun arka sıralarındaki gölgelerde saklanıyordum. Willow, yedeğim için seçmelerin bugün yapılacağı konusunda haklıydı. Reign'in Volkov, Layla ve henüz tanışmadığım bir kişiyle birlikte ön tarafa yakın oturduğunu görüyorum.

"Kim o?" Lando'ya fısıldıyorum, başımla yabancıyı işaret ediyorum.

Gözleri parlıyor. "Terry Baker. Ülkedeki en ateşli koreograf. Muhtemelen dünyanın. Tam bir dahi ama biraz da sadist."

Uzun boylu, kafası ve kolları mürekkepli. Birini ikiye bölebilecek ve bunu yaparken bir şaheserin koreografisini yapabilecek gibi görünüyor. Çekici, elbette - ama neredeyse dehşet verici bir çekicilik. Reign'den bile daha korkutucu.

"Neden Reign orada da Angelique değil?" Max sandviçinin fermuarını açarak mırıldanıyor.

Alfie meyankökü çubuğundan bir ısırık alarak, "Volkov muhtemelen Reign ile adaylar arasındaki kimyayı görmek istiyor," diye cevap veriyor.

Lando kaşlarını çatır. "Reign sana bundan bahsetmedi mi?" Başımı sallıyorum, midem düğümleniyor.

Müzik başlıyor ve dansçıların hem Odette hem de Odile'den parçalar seslendirmesini izliyoruz. Sonunda Wendy ve hiç tanımadığım başka bir kıza sıra geliyor. Volkov'un eğilip Reign'in kulağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum ve birkaç dakika sonra Reign ayağa kalkıp sahneye adım atıyor.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Lando.

Tanımadığım kızla pas de deux yapmaya başlıyor ama kızın ayak uydurabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyor ve kızın ayak bileğine korkunç bir açıyla çarpmadan önce çırpınışını izlerken nefesimi tutuyorum. Acı içinde çığlık atıyor ve bu ses salonda yankılanarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Ortaklarını kırıyor derken bunu kastetmişim," diye mırıldanıyor Lando, kız sahneden indirilirken gözlerini ona dikmiş. "Ya ayak uydurursun ya da seni geride bırakır."

Ama Reign bana karşı öyle davranmadı. Nazikti. Neden burada farklı biri oldu?

Şimdi sıra Wendy'de ve Odile ile başladı. Onun sahneye girişini izliyorum, sert, gözleri Reign'den hiç ayrılmıyor ve ona katıldığında aralarındaki enerji çatırdıyor.

Onları izlerken "Vay canına," diye fısıldıyorum, göğsümde kıskançlığa yakın bir şey kıvrılıyor.

Kişisel bir şeye burnumu sokuyormuşum gibi hissediyorum. Volkov'un benden tam olarak istediği şeyin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum ve içimde bunu başaracak güç olmadığını biliyorum. Asla.

"Rolü paylaşmalılar. Odile'i ona versinler," diye fısıldıyorum, daha çok kendi kendime.

"Angelique Denise Sinclair, bir daha asla ağzından bu kelimelerin çıktığını duymak istemiyorum," diye tıslıyor Lando, bana bakmak için dönerek.

İrkildim. "İğrenç, yıllardır tam adımın böyle söylendiğini duymamıştım."

"Ben ciddiym. Kendini Wendy ile kıyaslama."

"Nasıl kıyaslamam?" Fısıldıyorum. "Kelimenin tam anlamıyla benim rolüm için seçmelere katılıyor."

Sessizleşiyor ve Wendy'nin Reign ile atasözünü bitirişini izliyoruz.

Ondaki duygu eksikliğini maskeleyecek kadar zeki ve tutkulu. Dansın

sonunda sadece Volkov'un değil, Layla ve Terry'nin de ayakta alkışladığını görmek beni hiç şaşırtmıyor. "Keşke Angelique de b ö y l e dans etseydi," diyor Volkov, sesi

Odanın içinde zıplıyor.

Arkadaşlarımın bakışlarının bana yöneldiğini hissettiğimde midem bulanıyor ve aşağılanmışlık bedenimin her zerresine yayılıyor ama nefesimi tutarak onlara bakmayı reddediyorum.

Volkov Wendy'yi işaret ederek, "İşte bahsettiğim baştan çıkarma bu," diye devam ediyor. "Belki de Kuğu Kraliçesi olmalı."

Sözleri bir tokat gibi iniyor ve bir an bile düşünmeden ayağa kalkıp sessizce oditoryum merdivenlerinden yukarı, arka tarafa doğru ilerliyorum.

çıkış kapıları. Burada oturup Volkov'un bu rol için uygun olmadığını söylemesini dinleyemeyecek kadar aşağılanmış durumdayım.

"Angelique benim partnerim," diyor Reign, sesi kararlı. "O dans etmiyorsa, ben de etmiyorum."

Donup kalıyorum, omzumun üzerinden bakarken ellerim kapının kolunda asılı kalıyor. Hâlâ sahnede duruyor ama gözleri şimdi benim üzerimde.

O kadar uzaktan beni nasıl görebildi ki?

Bakışlarını üzerimde tutarken kalbim hızla çarpıyor, sözleri kafamın içinde sekiyor.

"Ne?" Wendy talep ediyor. "Bir dublörün bütün amacı, onsuz da sahneye çıkabilmen."

Reign gözlerini benimkilerden çekip sıkılmış bir halde Wendy'ye bakıyor. "Dediğim gibi, eğer Angelique dans etmezse, ben de etmem. Eğer böyle bir şey olursa, benim yedeğimle dans edebilirsin."

Adamın sahneden atlayışını izlerken Wendy'nin çenesi düşüyor, öfkesi yüzünden okunuyor.

"Kim o?" Terry aşağıdan soruyor.

Onun ve eğitimcilerin oturduğu yere bakıyorum ve şu anda bana dönük olduğunu, Reign'in merdivenlerden bana doğru ilerleyişini izlediğini görüyorum.

"Bu Angelique Sinclair," diye yanıtlıyor Layla, Volkov'a ters ters bakarak. "Kuğu Kraliçemiz."

"Öyle mi?" Terry sırtıyor. "İkinizle de bir saat içinde görüşmek istiyorum."

Reign başını sallıyor ve bana dönüyor. "Hadi gidelim." Hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor, Willow birkaç sıra aşağıda heyecanla ciyaklıyor ve beni yavaşça çekiştirerek salondan dışarı çıkıyor.

Koridorda ilerlerken ve merdivenlerden çıkarken şirketin neredeyse yarısının dikkatini çekiyoruz, herkes şaşkınlıkla birleşik ellerimize bakıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Elimi kurtarmaya çalışarak soruyorum ama Reign sadece elini sıkıyor ve sessiz kalıyor.

Birkaç dakika sonra çatıya çıkıp cam kubbeli bir seraya giriyoruz. Bir seranın çatısında bulunabilecek onca şey arasında

bir sera listemin en altında yer alırdı.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, etrafımdaki yemyeşil kaosa Ben bakarken

Reign sonunda elimi bırakıyor ve uzak uca geçiyor, açık kapı aralığında bir sigara yakıyor. Sessiz kalıp ilk onun konuşmasını beklerken dumanın dışarıdaki yağmura karışmasını izliyorum.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor sonunda, omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra tekrar yağın yağmura bakıp bir nefes daha çekiyor.

Karşısındaki çerçeveye yaslanana kadar yavaş adımlarla ilerliyorum. "Volkov'un söyledikleri doğru değil gibi bir şey değil," diyorum sesim kısık bir şekilde.

Reign beni şaşırtarak hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Volkov'un söylediği *her* şey doğru değil."

"Reign." İç çekiyorum. "Ben de oradaydım. Wendy'nin ne kadar harika olduğunu gördüm.

Bu prodüksiyonun bir Odile'de ihtiyacı olan şey tam olarak o."

"Bu prodüksiyon sensiz olmazdı," diyor.

Zar zor içtiği sigarasını yağmura doğru fırlatıyor ve bana birkaç santim yaklaşarak nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Bu dansı sensiz yapmayacağım," diyor, sesi ölümcül bir ciddiyetle çıkıyor.

"Neden?"

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi duraksıyor. "Fark eder mi?"

"Evet, aslında. Önemi var," diye cevap veriyorum. "Çünkü sana ayak uyduramayacağımı kesinlikle biliyorsun Reign. Sonunda sadece başka bir kırık ortak olacağım."

Sanki onu gücendirmişim gibi başını geriye atıyor. "İnan bana, seni kırmak isteseydim çoktan kırmıştım."

"Kesinlikle! Bunu yapmak çok kolay çünkü tamamen farklı iki seviyedeyiz. Benden çok daha iyi birine sahip olabilecekken neden beni partnerin olarak seçmeye bu kadar kararlısın?"

Cevap vermek yerine, bulmayı beklemediği bir şeyi açmışım ve şimdi onunla ne yapacağını bilmiyormuşum gibi beni izliyor.

"Unut gitsin," diye mırıldanıyorum, geri adım atıyorum, sesim gergin. "Sadece... bir şey söylediğimi unut."

Gitmek için dönüyorum ama eli bileğime dolanıyor ve beni nazikçe geri çekiyor.

"Bana bırakmayacağını söyle," diyor alçak sesle. "Ne?" Ona bakmak için dönüyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, daha önce hiç görmediğim kadar net. "Bırakma," diyor tekrar, şimdi daha yumuşak. "Bırakmayacağına söz ver."

Benimle dans etmenin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum, ama bunu söylediğimi duymaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim. Bunu aramızdaki boşlukta hissedebiliyorum ve ilk kez yalan söylemek, kaçmak ya da saklanmak istemiyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

Eli bileğimden kayıyor, parmakları olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Neredeyse hiçbir şey. Neredeyse. Ama her şeymiş gibi hissettiriyor.

"Gitmeliyim," diyorum boğazımı temizleyerek ve sıcak bir şeye dokunmuş gibi geri çekilerek. "Ben... Bir saat sonra görüşürüz. Terry ile birlikte."

Dönüp uzaklaşıyorum, içeri girene kadar durmuyorum, kapı arkamdan kapanıyor ve nabzım hala kulaklarımda uğulduyor.

Bölüm 12

Reign

"Angelique, seninle henüz tanışma şerefine eriştiğimi sanmıyorum. Adım Terry Baker ve bu sezonun Kuğu Gölü prodüksiyonunun koreografıyım."

Terry, Angelique'in elini tutuyor ve arkasından öpüyor. Kendisi aslen Avustralyalı olan dünyaca ünlü bir koreograf ve Imperium'un yanında tutmak için olağanüstü miktarda paraya mal oluyor. Ama her kuruşuna değiyor, çünkü üzerinde çalışıp da nefesimi kesmediği tek bir prodüksiyon bile olmadı.

Aynı zamanda benim en yakın arkadaşım.

Angelique ona dokunduğu anda geriliyor, ama kibar bir gülümsemeye zorluyor. "Seninle tanışmak bir zevk Terry," diyor.

"Ben de öyle." Adam sırtıyor ve Angelique'in bakışlarını tutuyor. "Yıllar boyunca performanslarınızı izlemekten keyif aldım."

Angelique'in yüzü kıpkırmızı oluyor. "Gösterilerime mi geldiniz?"

"Ah, evet." Terry'nin gözleri benimkilere kayıyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Neredeyse hepsinde bulundum."

Angelique gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ben içimde kabaran öfkeli kıskançlığın başlangıcını hissediyorum, dışarı çıkmak ve Terry'nin boynuna bir ilmik gibi sarılmak için kaşınıyorum.

"Tam olarak neden seninle buluşmamızı istedin?"

Hala birleşik olan ellerine bakarken ses tonumdaki ısırganı gizleyemiyorum. Terry eğlenmiş görünüyor ama Angelique'i serbest bırakıyor, bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde bana göz kırpmıyor.

Piç herif benimle akıl oyunları oynuyor ve bunu bildiğimi de biliyor.

"Duyduğuma göre ikinizin kimyasında bir sorun varmış?" Benimle Angelique arasında bir işaret yapıyor. "Bazı

Volkov'un deyimiyle '*dokunmanın altında yatan travma*' türü."

Bakışlarını tutarken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Görünüşe göre Volkov işini nasıl düzgün yapacağını bilmiyor ve bunu kabullenmekte **zorlanıyor.**"

"Daha fazla katılamazdım," diye alay ediyor Terry. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu prodüksiyonun koreografisi beni sıkıyor."

"Bunu bir araya getiren sen değil misin?" Ön sıradaki koltuklardan birine otururken kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Kendini oditoryum sahnesinin kenarına çekiyor. "Biliyorum. En iyi çalışmam değil ama sanırım sorun Kuğu Gölü'nün orijinal hikâyesine biraz fazla bağlı kalmaya çalışmam ve artık koreografinin benzersiz hissettirmemesi."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Angelique'in de ona bakarken benim yüz ifademi yansıttığını görüyorum. "O zaman ne öneriyorsun?"

Sırıttıyor. "Kimya ikilemini ilham verici buldum ve bu beni düşündürdü... Neden Kuğu Gölü'nü yeniden yazmıyoruz? Bizim olsun."

"Ne demek istiyorsun?" Angelique yanıma otururken soruyor, omzu omzuma değiyor ve tüm kolumda bir enerji kıvılcımının ateşlenmesine neden oluyor.

Sırf ona daha yakın olmak, aramızdaki gerilimin tadını çıkarmak ve Terry'ye bir şey kanıtlamak için uzanıp onu kucağıma sürüklemekten kendimi alıkoymak için yanağımın içini ısıyorum.

O benim.

"Orijinal hikâyede Odile kötü adamdır ve Siegfried ile Odette'in ölümde sonsuz aşkı seçtikleri meşhur trajik sona o sebep olur," diye açıklıyor Terry, kalemiyle panosuna vurarak.

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Peki, bunun yerine Odile'i bir kötü adam olarak değil de ışığa ulaşmaya çalışan yaralı bir kadın olarak ele alsak nasıl olur?"

"Kuğu Gölü'nü kurtarıcı bir Odile arkına mı dönüştürmek istiyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Terry yaratıcı bir koreograf olarak bilinir, gerçekten türünün tek örneğidir. Ama bu, bu varoluşun başka bir düzleminde. Ve bu tam da babamın Imperium için istediği şey olabilir.

Angelique'i işaret ederek, "Benzersiz bir yaklaşım olacak, türünün tek örneği, özellikle de her iki rolü de oynayacak tek bir dansçımız varken," diyor.

"Anladığımı sanmıyorum," diyerek kaşlarını çatıyor ve öne doğru eğiliyor.

"Tamam, Odette ve Odile'i parçalanmış tek bir ruh olarak hayal edin. Lanet kötü büyü değil, travma ve Odette ile prens arasındaki aşk sadece romantik değil, aynı zamanda iyileştirici."

Angelique oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ama anlayışla başını sallıyor.

"Bu performans açısından nasıl görünüyor?" Şimdi ilgimi çektiği için soruyorum.

Terry avucuna sadece kendisine anlamlı gelen hayali çizgiler çizerken, "Üç perdeye böleriz," diyor.

"Birinci Perde, Odette ile başladığımız *Bölünme* olacak. O zarif, narin ve duygusal olarak ham olan yarı. Seyirciye, yaşadığı travma ve işleyemediği her şey tarafından lanetlendiğini göstereceğiz" diye devam ediyor.

Angelique'in kaşları hafifçe çatılıyor. "Yaşadığı travma nedir?"

Terry onu inceliyor. "Henüz karar vermedim. Bir fikrin var mı?"

Angelique sessizleşiyor, gömleğindeki gevşek bir ipliği karıştırıyor. "Bir tür saldırı ya da ihanete ne dersin?" Sesi, kelimelerin ne kadar yüklü olduğuna göre biraz fazla kararlı.

Ve anında Alec'in adı zihnimde kibritle benzin gibi parlıyor.

Ona yaptığı şey bu muydu? Ona saldırdı mı?

Çenem geriliyor ve artık nabzımı dişlerimin arasında hissedebiliyorum. Aralarında yaşanmış olabileceklerin her bir versiyonu zihnimi tırmalıyor, her biri bir öncekinden daha karanlık. Yanılmak istiyorum. Tanrım, çok yanılmış olmak istiyorum. Ama rüyasında ona durması için yalvarması, New York hakkında konuşmaması ve ben çok yaklaştığımda hâlâ irkilmesi... Bunların hepsi düşündüğüm şeyle uyuşuyor. O sadece New York'tan kaçmıyor. Ondan *da* kaçıyor.

Onu inceliyorum, eskiden ıslıl ıslıl yanan bu kız şimdi kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Ve tek düşünebildiğim, Alec'in bir daha asla dans etmemesini sağlamanın yolları.

Hayır. Bir daha asla yürüyemeyeceğinden emin olacağım.

Terry çenesine vuruyor, boşluğa bakıyor. "Evet, bu iyi. Koreografiye böyle bir şey ekleyip ekleyemeyeceğime bakacağım."

Duraklıyor ve devam etmeden önce hızlıca bir not yazıyor. "Odile'i Odette'in her şeyi kapatarak hayatta kalan parçası olarak göreceğiz. Hissettiği tüm acı ve öfkeyi zırhı gibi baştan çıkarmaya kanalize ediyor. Prensi kandırmaya çalışmıyor, sadece kendisinden geriye kalanları korumaya çalışıyor."

"O Odette'in gölgesi," diye mırıldanıyor Angelique.

Terry ışınlanır. "Aynen öyle. İkisi de prensin onları sevmesini istiyor ama prens ikisinin aynı kişi olduğunun farkında değil. Odette'i ve onun kırılmasını reddediyor ve Odile'i seçiyor, onun güçlü olduğunu düşünüyor, ama o an onu daha da parçalıyor."

Öne doğru oturuyorum. "Yani trajedi içsel. Sadece kalbi kırılmıyor, parçalanıyor da öyle mi?"

"Doğru," diye başını sallıyor Terry. "Sonra ikinci perde geliyor, *Yüzleşme*. Odile tam olarak kendisi olmadığını fark ediyor ve sonunda Odette'ten ayrılarak ne yaptığını görüyor. Bu güç değil, suçluluk duygusuyla bulaşmış bir çaresizlik. Kendini sorguluyor ve pişmanlık duymaya başlıyor."

Angelique'in bakışları kucağına düşüyor. Kuğu Gölü'nün bu yeni versiyonunun onu etkilediğini söyleyebilirim ve merakım on kat artıyor. Şu anda zihninde hangi düşüncelerin döndüğünü ve hangi anıların onu rahatsız ettiğini bilmek istiyorum.

"Bunu geri almaya çalışıyor," diye devam ediyor Terry, şimdi daha yumuşak bir sesle, Angelique'teki değişimi de fark ediyor ve bir anlığına bana doğru bakıyor, gözleri sorguluyor. "Uzlaşmaya çalışmak için Odette'i arıyor. Burada iki yarının bulunduğu bir pas de deux yapabiliriz ve Odette ona uzanırken Odile affedilmek için yalvarır."

"Peki ya üçüncü perde?" Ben soruyorum.

Terry doğruldu. "*Yeniden Birleşme*. Prens geri döner ve o da değişmiştir. Gerçeği görür ve onun sadece bir versiyonunu sevmeyeceğini anlar. Kadının tamamını kucaklaması gerekiyor. Odette ve Odile."

Duraklıyor ve ekliyor: "Üçlü pas dansı yapıyorlar ve seyirciler teslimiyeti ve iyileşmeyi görecekler. Ölüm yok ve

trajedi, sadece kurtuluş. Ve en son anda, yükselir. Bütün olarak. Görüldü. Sevilmiş. Yada yada yada."

Angelique hızla göz kırparken aramızdaki sessizlik uzuyor, gözleri parlıyor. Sonunda konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Bu sadece bir bale değıl."

"Hayır," diyor Terry, onun bakışlarına karşılık vererek. "Bu bir hesaplama."

"Hoşuma gitti," diyorum daha dik oturarak. "Ama Odette ve Odile arasındaki pas de deux'yü ve Angelique her iki kadın rolünde de dans ediyorsa pas de trois'yi nasıl yapacağız?"

Terry beni başından savıyor. "Seçeneklerimiz var. Odile'i Odette'in arkasında gölgeli bir hayalet olarak göstermek için projeksiyon haritalama kullanabiliriz ve eğer sen de istersen, Angelique, pas de trois'i düet içinde bir solo olarak yeniden hayal edebiliriz."

"Yani?" diye soruyor.

Terry, "Odette ve Odile arasında, çıkarılabilir kostüm unsurları ve ışık değışiklikleri kullanarak canlı olarak geçiş yapacaksınız," diye açıklıyor.

"Kulağı zorlu geliyor," diyorum, Angelique'e bakarak, ama orada görmeyi beklediğim korku yerine kararlılık görüyorum. "Hadi yapalım," diyor içinde heyecan uyandıran bir kesinlik ile

Ben.

Terry'ye dönüp başımla onaylıyorum ve o da sırtıyor.

"Pekala, Ben yaparım. olsun için iş, ve I gerekir var ve güncellenmiş koreografiyi hafta sonuna kadar size göndereceğim."

Bölüm 13

Angelique

Stüdyoya doğru yürürken Lando sweatshirt'ünün kapüşonunu buklelerine daha sıkı sarıyor. Sabah havası serin, dünyanın geri kalanı hâlâ uyuyormuş gibi hissettiren bir durgunluk var. Çitlere çiy yapışmış ve arazinin üzerinde belli belirsiz bir sis var.

Bu sabah uyandığımda Reign çoktan gitmişti ama gitmeden önce taze bir kahve demlemiş ve bana bir kahvaltı tabağı bırakmış, üzerine *de 'Lando'yla stüdyoda görüşürüz'* yazılı yapışkan bir not bırakmıştı.

Küçük, aptal bir parçam bunu sevimli buluyor çünkü bir şekilde, belki de hala önemsiyor gibi geliyor. Ama başka, daha yüksek sesli bir parçam neden böyle olduğunu merak ediyor. Bir an sıcak, bir an uzak. Neden hâlâ arkadaşmışız gibi davranıyor? Sanki bundan daha fazlasıymışız gibi? Sanki hiçbir zaman bir şey olmayı bırakmamışız gibi? Sanki beş yıl önce beni terk etmemiş gibi?

Bana ne bir açıklama yaptı ne de veda etti ve şimdi tekrar yörüngeme girdi - bana kahvaltı hazırlıyor, notlar bırakıyor, sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi en iyi arkadaşımı arıyor. Ve en kötüsü de, bir parçam hiçbir şey olmamış gibi ona geri dönmek istiyor.

"Beni de orada istediğini söylediğinden kesinlikle emin misin?" Lando yan gözle bana bakarak yedinci kez soruyor.

Sesinin bu kadar gergin çıkmasına gülmeden edemiyorum. "Evet, Lando.

Seni orada istiyor."

Hâlâ şüpheli görünüyor. "Bir keresinde bana '*çok fazla yeteneğim olduğu ve yeterince havam olmadığı*' için asla çift tur en l'air yapamayacağımı söyleyen Reign'den mi bahsediyoruz?"

Tekrar gülüyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Bu on iki yıl önceydi ve sen yüzüstü düştün."

"Benim yeteneğim zamanının ötesindeydi," diye mırıldanıyor ama şimdi gülümsüyor. "Ama şimdi koreografiyi tamamen değiştireceksek ne anlamı var ki?"

"Yeni koreografide hâlâ bir pas de deux olacak ve ben hâlâ Reign'le dans etmekte zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Henüz kaldırmasına izin vermedim."

"Neden? Denediğinde ne olacak?"

"Aklımdan Alec'in görüntüleri geçiyor ve kendimi stüdyonun yarısında buluyorum."

Bana endişeyle bakıyor. "Ya seni kaldırmaya çalıştığımda da aynı şey olursa?"

Omuz silkiyorum. "Seninleyken daha rahatım, bu yüzden olmamasını umuyorum.

Aksi takdirde, tüm bu prodüksiyon mahvolur."

Lando gergin bir şekilde güler. "Baskı yok o zaman."

Tam stüdyoya varmak üzereydik ki, ikimiz de kısmen açık olan kapıdan dışarı süzülen yumuşak bir piyano melodisinin sesiyle duraklıyoruz, unutulmaz güzellikte ve duygu dolu. Melodi sabah sisinin içinden geçerek kaburgalarımı hüzünle ağrıyana kadar sarıyor.

"Bunu duyuyor musun?" diye fısıldıyor. "Gidip bakalım," diye cevap veriyorum.

Stüdyoya yaklaşıyoruz, adımlarımız taşların üzerinde tüy gibi hafif. Parmaklarımı hafifçe kapının çerçevesine bastırıyorum, ikimiz de dar cam panelden bakarken kapıyı itmeye dikkat ediyorum.

İçeride, Reign piyanonun başında oturuyor. Gözleri kapalı, parmakları çok az bir çabayla tuşların üzerinde kayıyor. İçinden müzik dökülüyor ve bu bana bir anda çarpıyor - dans ederken kaçırdığı şey bu. Bu duygu, kendinden daha büyük bir şeyin içinde kaybolmuş gibi görünmesi. Özgür görünüyor. Ve işte o anda Reign Herrington'ın daha önce gerçekten hissettiğini hiç görmediğimi fark ediyorum.

"Böyle oynayabildiğini bilmiyordum," diye fısıldıyor Lando, gözleri kocaman.

Başımı sallıyorum. "Çalabildiğini hiç bilmiyordum."

Reign'in gözleri kırpışarak açılırken melodi yavaşlayıp yumuşuyor ve aynalı duvarın yansımasında gözleri benimkileri buluyor ve bir an için

nefes almayı unutuyorum. Son notaları bitirdiğinde ayağa kalkıyor.

"Beni gözetlemen bitti mi?" diye soruyor, sesi kapının içinden rahatça geçiyor.

Lando o kadar sert sığıyor ki irkilip kapıya dirsek atıyor ve kapı gıcırtyla açılıp bizi olduğumuz yerde donmuş, gizlice dinlenirken yakalıyor.

Lando daha dik durarak, "Kahretsin," diye mırıldanıyor. Reign bir kaşını kaldırıyor.

"Kurnazca, kardeşim."

Gözleri tekrar benimkilere kilitlenmeden önce, sanki başka bir yere bakmaya hazır değilmiş gibi mırıldanıyor. Göz temasını kesiyorum ve bana bakışından tüylerim diken diken olmamış gibi davranmaya çalışıyorum. Reign piyanonun kapağını sessiz bir gümbürtüyle kapatıyor ve kollarını kavuşturuyor. Kızgın görünmüyor, sadece gerçekten ne düşündüğünü söylemeyi imkansız kılan o Reign tarzıyla hafifçe eğleniyor.

"Dışarıda beklemenize gerek yoktu," diyor.

"Bölmek istemedik," diyorum, stüdyoya giriyorum, Lando arkamdan yaklaşıyor. "Bu... çok güzeldi."

Yüzünde şaşkınlık ve rahatsızlık ifadeleri beliriyor.

Daha önce kimse onun çalışına iltifat etmemiş miydi?

Lando neredeyse temkinli bir ses tonuyla, "Bu kadar iyi çalabildiğini fark etmemiştim," diye ekliyor. "Dürüst olmak gerekirse, annem gittikten sonra bıraktığını sanıyordum ama kendi başına daha da iyi olmuşsun gibi görünüyor."

Reign'in çenesi kıpırdıyor ve duruşu rahatsız edici bir şekilde değişiyor. Lando'ya bakıyorum, o da hemen annelerinden bahsettiğine pişman olmuş gibi görünüyor.

Reign omuz silkiyor, geçiştiriyor. "Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor."

Zihnini neyden arındırmaya çalıştığını sormak istiyorum ama artık bu düzeyde bir dürüstlük için yeterince yakın değiliz. Odaya doğru bir adım daha atıyorum, yavaşça piyanoya doğru yürüyorum, parmaklarımın kenarını sıyrmasına izin veriyorum, Reign'in birkaç adım ötede beni izlediğini görmek için yukarı bakıyorum.

"Çaldığın parça neydi?" diye sordum. "Kulağa çok hüzünlü geliyordu."

Tereddüt etti. "Üzerinde çalıştığım bir şey."

"Bunu sen mi yazdın?" Bu kadar etkilendiğim için hemen kendimi tekmelemek istiyorum.

Reign başını sallıyor, sonra odağını değiştiriyor, konuşmayı bitiriyor. "İkiniz de provaya hazır mısınız?"

Lando ellerini birbirine vuruyor ve bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Kesinlikle."

Hızlı bir ısınmaya başlamak için stüdyonun ortasına doğru ilerliyoruz. Reign'e dönüp bakıyorum, çaldığı şarkı hâlâ kafamda yankılanıyor ve bestelediği müziği daha fazla dinleme isteğime engel olamıyorum.

Lando dramatik bir iç çekişle kollarını uzatıyor, sanki Covent Garden'da sahneye çıkmak üzereymişiz gibi oynuyor. Burada olduğu için bu kadar heyecanlı olması hem komik hem de çok sevimli.

"Ee," diyor, ciddiyetsiz bir şekilde aramızda gezinerek, "ben sen mi oluyorum yoksa o mu?"

Reign gözlerini devirerek, "Sen bensin," diye yanıtlıyor.

Lando hızlı bir selam veriyor. "Zor bir görev ama deneyeceğim."

Omuzlarımı yuvarlayıp kollarımı başımın üzerinde gererek kalan gerginliği atmaya çalışırken bir kıkırdamayı bastırıyorum. Hâlâ Reign'in beni izlediğini hissedebiliyorum ve buna karşılık nabzım hızlanıyor, derimin altında ısı yükselirken nefesim sığlaşıyor. Stüdyo boyunca büyük bir jeté yapan ve bunu Olimpiyatlardaki bir spiker gibi anlatan Lando'ya odaklanmaya çalışıyorum.

"On üzerinden on! Katıksız teatral kaos için altın madalya!"

Gülmek için kendime izin veriyorum ve bir anlığına üzerimdeki ağırlık kalkıyor.

Reign aynalı duvarın yanındaki yerinden, "Bir atasözüyle başlayalım ve sonra bir asansöre geçelim," diye araya giriyor ve kardeşinin tiyatrosuna sinirlendiğini mi yoksa eğlendiğini mi anlayamıyorum.

Lando bana doğru adım atarken "Hiç eğlenceli değilsin," diye suratını asıyor, zaten karaktere bürünmüş, ama gözleri nazik.

İlk pozisyona geçiyorum, kaslarım dünden beri hâlâ ağrıyor ama bu sabah farklı. Kuğu Gölü'nü yeniden yazmaya karar verdiğimizden beri bir şeyler değişmiş gibi derimin altında bir vızıltı var. Bu yeni versiyon kişisel hissettiriyor, sanki özellikle benim için ve kendi iyileşme yolculuğum için yeniden yazılmış gibi.

Müzik başladığında yavaşça nefes veriyorum ve kendimi ritme bırakıyorum. Lando'nun eller vardır sıcak olarak o alır Benim, onun güven verici. Açılış sekansında ilerliyoruz, dönüşlerimiz beklediğimden daha doğal akıyor. Teknik olarak Reign kadar keskin değil ama vücuduyla dinliyor ve bana nefes almam için yer açıyor. Lando'yla daha kolay. Kolay değil ama daha kolay. Çok zorlamıyor ya da çok yaklaşıyor, bir şeylerin ters gitmesini bekliyormuş gibi tenimi karıncalandırmıyor. Onunlayken, sanki Boşluk. Sanki yer kaplamaya iznim varmış gibi.

Reign araya girdiğinde ilk asansörün yarısındaydık. "Bileklerini aç, hayır, daha yumuşak."

Aynada kendimi izleyerek uyum sağlamaya çalışıyorum, ama göstermek için yaklaşıp dirseğime uzandığında vücudum geriliyor ve kendimi durduramadan içgüdüsel olarak irkiliyorum.

Eli havada duraklıyor, sonra yavaşça geri çekiliyor. "Seninle konuşacağım," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Sağ bacağının geçişte daha yükseğe çıkması gerekiyor. Arabeskten tekrar başlayalım."

Kollarını kavuşturmuş, aynalı duvara yaslanmaya devam ederken onu izliyorum. Lando ve ben tekrar denerken gözleri benimkilere odaklanmış durumda ama bu sefer hareket ettiğimde içimde bir şeylerin canlandığını hissediyorum; uzun süre uyuduktan sonra uyanan bir sinir gibi.

Lando'nun elleri tekrar belimi buluyor ve beni kaldırdığında daha dengeli bir şekilde yükseliyorum. Bacaklarım daha güvenle uzanıyor, vücudumun hatları havayı temiz bir şekilde kesiyor. Ağırılıksızım, hareket halinde asılı duruyorum ve orada kalabileceğime inanmak istiyorum. Bedenime tekrar güvenebileceğime inanmak istiyorum.

"Daha iyi," diye mırıldanıyor Reign ve kelime omurgamın etrafında dolanıyor, tekrar yere indiğimde beni zemin kadar topraklıyor.

Müzik çalmaya devam ediyor ve eski koreografi boyunca adım adım ilerlemeye devam ediyoruz, ama şimdi farklı. Reign artık her vuruşu düzeltmiyor. İzliyor ve zihinsel notlar alıyor ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda, orada bir sıcaklık var. Nasıl hareket ettiğimi inceliyor, sanki sadece kendisinin bildiği bir şeyi arıyormuş gibi ve bu beni en iyi şekilde sarsıyor. Bitiriyoruz.

koşup son pozu verdiğimde nefesim kesiliyor ve kalbim müzikten daha yüksek sesle atıyor.

"Güzel," diyor Reign bir süre sonra. "Yine."

Lando inliyor. "Övgü yok mu? Altın yıldız yok mu? Mola yok mu?"

Reign kaşlarını kaldırır. "Övgü mü yoksa mükemmellik mi istiyorsun?"

Lando kendini kafasından vurmuş gibi yapar ve dramatik bir şekilde yere yığılır. "Tıpkı babam gibi konuşuyorsun. Her zaman favori olduğumu biliyordum."

Reign sırtıyor. "Hayır, sen sadece daha gürültülüydün. Ve bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Kendime rağmen gülüyorum. Kısa, bir nefesten biraz fazla ama beni şaşırtıyor. Aynadaki yansımamı yakalıyorum, cildimin nasıl kızardığını ve göğsümün nasıl yükselip alçaldığını fark ediyorum. Ve o anda, müziğin, nefesin ve çabanın sessiz tınısıyla çevrelenmişken, içimde bir şey rahatlıyor. Bu alan, bu süreç yeniden benimmiş gibi hissettiriyor. Sanki her şeyden sonra bile buraya aitmişim gibi.

Bir tur daha attıktan ve neredeyse mükemmel bir kaldırıştan sonra Lando su almak için ortadan kayboluyor, *'ölmeden önce su içmesi' gerektiğine* dair bir şeyler mırıldanıyor ve beni Reign ile yalnız bırakıyor. Onunla her zaman olduğu gibi sessizlik aramızda ağır bir şekilde uzanıyor -Sessizliğin arasında, yüksek sesle söylediğimiz sözlerden daha fazlası söyleniyormuş gibi. Aynaya doğru dönüyorum, boynumdaki teri havluyla siliyorum.

"Bugün farklısın," diyor. "Daha rahatlamışsın."

Omuz silkiyorum. "Belki de seni hayal kırıklığına uğratmamak için daha çok çabalıyorumdur." Kaşları hafifçe kalkıyor.

"Senden bunu istemiyorum."

Arkamı dönüp ona bakıyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

"Dünya seni kırmadan önce yaptığın gibi dans etmeni istiyorum.

Sanki hâlâ bunun senin hayalin olduğuna inanıyorsun."

Biri gerçeğe çok yaklaştığında her zaman olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. "Deniyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum."

Ayaklarıma, sonra tekrar ona bakıyorum ve gözleri bir anlığına köprücük kemiğimin terden hâlâ nemli olan derisine, oradan da dudaklarıma kayınca hava tekrar değişiyor. Bakışlarının uzun süre kalmasına izin vermiyor ama ben onu yakalıyorum.

Reign Harrington'ın beni hâlâ en az benim onu istediğim kadar istiyor olması mümkün mü?

"Yapmalıyım..." Bankı, suyu ya da başka bir yeri belli belirsiz işaret ediyorum. Boğazım yeniden kurudu.

Anı bozacak kadar geri adım atıyor. "Yarın aynı saatte."

Başımı sallıyorum ama henüz arkamı dönmemiyorum. "Reign?" Bana bakıyor.

"Evet?"

"Lando'nun devreye girmesine izin verdiğin ve fazla zorlamadığın için tekrar teşekkürler."

Onaylarcasına başını sallamadan önce gözleri biraz yumuşuyor. Çantamı alıp çıkmak için dönüyorum ve stüdyodan çıkarken gözlerini yine üzerimde hissediyorum. Ama bu sefer kendimi açıkta hissetmiyorum; bu sefer görüldüğümü hissediyorum.



LANDO stüdyonun hemen dışındaki alçak taş duvara oturmuş, çölde mahsur kalmış gibi dev bir su şişesinden su içerken başını arkaya eğmiş. Beni fark ettiğinde dramatik bir solukla şişeyi indiriyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye hırıltıyor. "Seni öldürüp cesedini yerin altına gömdüğünü sandım."

Bir kahkaha atıyorum ve nemli saçlarımı ensemden fırçalayarak ona doğru yürüyorum. "O... zapt edilmişti."

"Korkunç," diye başını salladı Lando, ayağa kalkarak. "Reign'in zapt edilmesi açıkçası bağırmasından bile daha şiddetli. Tasmalı bir kaplan gibi; çok sessiz, çok altın gözlü ve birinin boğazını p a r ç a l a m a k için bekliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Büyüleyici."

Çakıl patikadan konukevine doğru yürürken adımlarımızı sıklaştırıyoruz. Sabah havası artık ısınıyor, güneş ışığı bahçede tembel eğimler halinde uzanıyor. Bacaklarım balenin her zaman geride bıraktığı o tatmin edici şekilde ağrıyor, ama beni sarsan sadece prova değil. Reign. Bana bakışını. Bana bakışı.

Sanki anlamaya çalıştığı bir şeymişim gibi dikkatini bana vermişti. Her saniyesini sevdim.

"Ee," diyor Lando bir süre sonra, kelimeyi uzatarak.

Ona bakıyorum ve bilmiş bilmiş sırtıttığını görüyorum. "Yani?" Gözlerimi kısıyorum.

Omuz silkiyor, biraz fazla masumca. "Yok bir şey. Sadece... ikinizin çözülmemiş bir cinsel gerilimle yanmanıza saniyeler kalmamış gibi davranmayı daha ne kadar planladığınızı merak ediyorum."

Yürümeyi bıraktım. "Lando-"

"Lando'luk yapma bana." O da durdu, iki eli kalçalarında bana doğru döndü. "Ben kör değilim. İkinizin yıllar önce arkamdan iş çevirdiğinizi biliyorum. İkinizin arasında bir kimya var," parmağını bana doğru uzatıyor, "o seni açlıktan ölüyormuş ve sen de dünyadaki son yemeğiymişsin gibi izliyor ve sen, o sana her baktığında kızarıyorsun."

"Kızarmıyorum," diye alay ediyorum.

Başını eğiyor. "Şu anda sadece ondan bahsedildiği için bile kızarıyorsun."

Ellerimi yanaklarıma bastırıp kavurucu sıcaklığı kendim için hissediyorum.

Lanet olsun.

"Önemli bir şey değil. Sadece birlikte nasıl çalışacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

"Hı-hı." Lando şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Peki sana bakışını nasıl açıklıyorsun? Ya da bugün senin irkilmeni ve onun geri çekilmesini? Bu benim tanıdığım Reign değil."

Yanağımın içini ısııyorum. O an hala zihnimde hiç bitmeyen bir döngüde tekrarlanıyor.

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum," diyor Lando, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Bence birbirinizi daha iyi yapıyorsunuz. Ama bebeğim... bu sadece sanatsal bir kimya değil ve bunu sen de biliyorsun."

Ona bakıyorum, boğazımda oluşan yumru çok tanıdık geliyor. "Haklı olsan bile, bu o kadar basit değil."

"Olanlar yüzünden mi?" diye nazikçe soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Lando iç geçiriyor, bir adım daha yaklaşıyor. "Senin taşıdığını taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama Reign'i tanıyorum ve onu hiç böyle görmemişim.

O genellikle sürgülü kilitli bir kapıdır. Seninleyken... Sanki açılmaya çalışıyor."

Bu içimde beklemediğim bir şeye çarptı. Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, sesim kısılıyor. "Hazır mıyım bilmiyorum."

"Hazır olmak zorunda değilsin," diyor. "Ama belki sadece... onun hayatında başka bir güvenli insan olabileceği fikrine zihnini açmaya çalış."

Yavaşça nefes veriyorum, çimenlerin üzerinden dışarı bakıyorum. Güneş hâlâ çimenlere yapışan çiği yakalıyor ve aniden her şey çok canlı geliyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Lando başını sallıyor. "Biliyorum."

Tekrar yürümeye başladığımızda omzunu benimkine çarpıyor.

"Ama açıklığa kavuşturalım," diye ekliyor yine sırtarak. "Eğer bu iş, sen sessizlik içinde sana özlem duyarken benim de kardeşimin trajik bir şekilde sana özlem duymasını izlemek zorunda kaldığım destansı bir işkence romantizmine dönüşürse, bir müdahale düzenleyeceğim. Atıştırmalıklar ve muhtemelen bir slayt gösterisi eşliğinde."

Homurdanıyorum. "Sen çok kötüsün."

Bana göz kırpmıyor ve günler sonra ilk kez çaba harcamadan gülümsüyorum.

Bölüm 14

Reign

Cumartesi sabahı saat tam ikide, en sevdiğim sörf takımı olan The Saltwater Shredders'ın sörf turnuvasının sonunu izlerken, telefonuma Terry'den bir e-posta bildirimi geliyor.

Neredeyse piç kurusuna mesaj atıp neden hala uyanık olduğunu soracaktım ama e-postayı açtığımda yeni koreografinin birkaç video ekini ve Angelique ile birlikte bunları incelememizi ve Pazartesi günü onunla ve Volkov'la prova yapmak için hazırlıklı gelmemizi istediğini gördüm. Terry'yi tanıyorum, koreografiyi zamanında tamamlamak için bütün hafta neredeyse hiç uyumadı.

Angelique saatler önce yatmış, ben de sabah baksın diye e-postayı gelen kutusuna yönlendiriyorum ama dakikalar sonra odasının kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve başka bir büyük boy tişörtle koridorda yürüdüğünü görüyorum.

"Tanrım, bana yardım et," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun mükemmel çıplak bacakları boyunca bir yol çiziyor. En sevdiğim sörfçü Koa yarış sonrası röportaj için televizyona çıktığında arkamı dönüp sessize alma düğmesine basıyorum.

"Sanırım kural listemize bir kıyafet kuralı eklememiz gerekecek," diyorum sırtarak ve tekrar ona dönüyorum ama onu gördüğümde kelimeler dudaklarımda kalıyor.

Angelique açık alanda yavaşça dolaşırken gözleri boş ve donuk, önce kanepeye hafifçe çarpıyor, sonra yavaşça yönünü değiştirerek kanepeden tamamen uzaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı, Angel?" O bana yaklaşırken yavaşça kanepeden kalkarak soruyorum.

Cevap vermiyor, önümde duruyor ve doğrudan göğsüme bakıyor. Onu izlerken kaşlarım birbirine çarpıyor ve öylece duruyoruz.

Bir şeyi test etmek için yana kaymadan önce birkaç saniye daha böyle devam ediyor. Tahmin ettiğim gibi, neredeyse anında tekrar yürümeye başladı.

"Uyurgezer misin?" Durup bana doğru döndüğünde şaşırarak mırıldanıyorum.

Angelique'in boş gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve ona doğru uzun adımlar atıp onu göğsüme çekerken içimde koruyucu bir öfkenin alevlendiğini hissediyorum. Kolları yavaşça merkezimi sarıyor ve başını nazikçe gövdemin üzerine koyuyor.

Farklı koşullar altında, bunun ne kadar doğru hissettirdiğinin tadını çıkarabilirdim. Onu kollarıma almak. Kayıp bir yapboz parçasının nihayet yerine oturması gibi mükemmel bir şekilde uyuyor. Tam olarak anlayamadığım bir şekilde beni nasıl bütün hissettirdiğini.

Ama bu koşullar altında, ağlama noktasına gelecek kadar aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu bulmaya daha çok odaklanmış durumdayım. Birkaç dakika sonra geri çekildiğimde, yanakları gözyaşlarıyla dolmuş, ama yüz ifadesi hala herhangi bir duygudan yoksun.

"Kuralını yine çiğnemek zorunda kalacağım," diye mırıldanıyorum, sesim alçak çıkıyor ki onu ürkütüp uyandırmayayım, onu nazikçe çevirip koridordan odasına götürürken.

Yavaşça hareket ediyor, gözleri hâlâ yarı kapalı. Odasına vardığımızda onu yatağa doğru yönlendiriyorum ve tekrar uzanmasına yardım ediyorum. Baş yastığa değdiği anda gözleri tamamen kapanıyor ve nefesi anında derinleşiyor.

Yatağın kenarına oturup onu izlemeden önce yorganla üzerini örtüyorum. Uzun, koyu bukleleri dağınık bir şekilde yastığın üzerine yayılmış, vahşi ve yumuşak ve yüzü yıllardır görmediğim kadar huzurlu görünüyor.

Nefesinin ritmini dinleyerek bir süre orada kalmama izin veriyorum. Önce gece terörü, şimdi de uyurgezerlik mi? Bu normal değil. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve bunu nasıl düzelteceğimi ya da bana izin verip vermeyeceğini bilmiyorum.

Ellerim kucağımda yumruk oluyor. Odasında kalıp ona musallat olan şeyden onu koruyabilirmişim gibi göz kulak olmak istiyorum ama derin uykusuna geri döndüğünden emin olunca odasından çıkıyorum, kapıyı usulca arkamdan kapatıp kanepeye geri dönüyorum, artık televizyonu tamamen görmezden geliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıp internette kısa bir araştırma yapıyorum ve yetişkinlerde uyurgezerliğin bir travma tepkisinden kaynaklanabileceğini öğrenince hiç şaşırmıyorum. Kendimi sarmalın içinde hissediyorum ve daha iyi düşünmeden telefonumu çıkarıp Lando'ya mesaj atıyorum.

BANA:

Uyanık mısın?

Şaşırtıcı bir şekilde, cevabı için fazla beklemiyorum.

LANDO:

Demek telefonunu nasıl kullanacağını hatırlıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, kardeşim!

BEN:

Benimle bahçenin dışında buluşabilir misin?

LANDO:

Hemen şimdi mi?

BEN:

Evet.

LANDO:

Angelique ile her şey yolunda mı?

BEN:

Beş dakika sonra görüşürüz.

Bahçelerin hemen dışındaki banka üç dakikadan kısa bir sürede varıyorum. Lando kısa bir süre sonra beni orada karşılıyor, üzerinde uzun ipek bir bornoz ve binici çizimleri var. Lando'ya hiç benzemeyen kıyafeti karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şu anda kıyafetim hakkında yorum yapmayı aklından bile geçirme Reign," diye uyarıyor, yanıma otururken kaşlarını çatarak bana bakıyor,

kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neler oluyor da benimle tam şu anda, gecenin bir yarısı buluşmak zorunda kaldın?"

"Bir şeyi mi böldüm?" Yanına oturup dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğilerek soruyorum.

"Biri gelmiş olabilir." Kollarını kavuşturuyor ve sinirleniyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Ama Angelique'i evin içinde dolaştıktan sonra yatağına geri yatırdım."

Lando bana bakarken yüzünü buruşturuyor. "Dur, beni korkutuyorsun. Şu anda korku filmi titreşimleri alıyorum ve gecenin bir yarısı evimizin koridorlarında tek başıma yürürken zaten yeterince korkuyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "O ele geçirilmiş değil, aptal. Uyurgezerdi."

Alnındaki teri silerek rahatlamış bir iç geçiriyor. "Oh, Tanrı'ya şükür. Şeytan çıkarma ayinini çağırmaya hazırdım."

"Bir dakikalığına ciddi olabilir misin?" diye çıkıştım.

Lando bana şaşkınlıkla bakıyor ama başını sallayıp susuyor ve devam etmemi bekliyor.

"Yetişkinlerde uyurgezerliğe neyin sebep olduğunu araştırdım," diye itiraf ediyorum, şimdi daha dik oturup ona bakıyorum. "Ve listelenen nedenlerden biri travmaydı."

Hemen gözlerini kaçırarak şüphelerimi doğruladı.

O biliyor.

"Ona ne oldu, Lando?"

Nazlı davranmaya çalışıyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Marlow'a kırık bir şekilde geri döndü ve o bir tür tepki vermeden ona dokunamıyorum."

Lando omuz silkiyor. "Belki de mikroplardan korkuyordur." "Bana bu saçmalıkları anlatma," diye homurdanıyorum.

Ellerini saçlarında gezdirerek bıkkın bir ses çıkarıyor, "Bak, keşke sana söyleyebilseydim; gerçekten. Ama söylersem kendini ihanete uğramış hisseder."

"Ona neler olduğunu bile bilmezken ona nasıl yardım edebilirim ki?" Homurdanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmek için burnumun kenarını sıkıyorum.

"Neden ona yardım etmek istiyorsun ki? Zaten ondan hiç hoşlanmadın."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Ondan hiç hoşlanmadığımı kim söyledi?" Kaşlarını çattı. "Onu beş yıl boyunca tam anlamıyla hayalet gibi gördün."

"Bu ondan hiç hoşlanmadığım anlamına gelmez."

"Doğru." Lando alay eder. "Yani ondan hoşlandığını ama beş yıl boyunca konuşmaya değmeyeceğine karar verdiğini mi söylüyorsun? Neredeyse her şeyini ve herkesi kaybettikten sonra mı?"

Suçluluk duygusu sel gibi gelir. "Ondan hoşlanmadığım için mi onu terk ettiğimi düşünüyor?"

Omuz silkiyor. "Bana söylememiş olsa bile incinmişti. Benim dışımda ona en yakın kişi sendin." Bir süre sonra dönüp bana baktı. "Neden onu hayalete çevirdin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Artık bir önemi yok. Her ne yaşıyorsa bu performansın önüne geçiyor," diyorum onun yerine.

Lando iç geçiriyor, benden uzağa bakıyor, cevabımdan neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Ne olduğunu sana kendi anlatmak zorunda," diye mırıldanıyor.

"Ama ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben tekrar konuşmadan önce aramızda sessizlik uzuyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar kötü?" Sekiz ya da dokuz gibi bir şey söylemesi için kendimi hazırlıyorum ama sonunda söyleyeceği şey çok daha kötü.

"Saltanat," diye iç geçiriyor. "Ölçeği bozuyor."



SAATLER SONRA, Angelique o gün için giyinmiş bir şekilde odasından çıkar. Kıçını olağanüstü gösteren dar, asitle yıkanmış bir kot pantolon ve siyah, uzun kollu bir üst giymiştir. Saçlarının yarısı yukarıda, yarısı aşağıda, bir tokayla tutturulmuş.

Lando ile yaptığım konuşmadan sonra hiç uyuyamadım. Misafirhaneye geri döndüm ve kendimi yatağıma gitmeye zorlamadan önce bir saat boyunca odasının önünde volta attım.

Gecenin geri kalanında. Güneş gökyüzünü renklendirecek kadar yükselir yükselmez güne hazırlandım ve o zamandan beri oturma odasında oturup onun uyanmasını bekliyorum.

"Günaydın," dedi çaydanlığı açarken.

Ona bakıyorum, hâlâ uyurgezerlik konusunu açıp açmamaya karar veriyorum ama geçen gece uykusunda çığlık attığını söylediğimde ne kadar korktuğunu hatırladıktan sonra, şimdilik buna karşı çıkmaya karar veriyorum.

"Dinlenmiş görünüyorsun." Gülümsemeye zorladım.

O duraklar ve çalışmalar benim Yüzünü. "I yapmadı var Başka bir kâbus daha gördüm, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, gerçekten söylemek istediğim kelimeleri yutkunarak. "Terry'den sana gönderdiğim e-postayı gördün mü?"

Koltuktan kalkıp adada onun karşısına oturuyorum.

Başını sallıyor. "Hazırlanırken bazı videoları izledim.

Bugün yeni koreoyu birlikte mi çalışacağız?"

Başımı sallıyorum. "Ben aslında bir-" Duraklıyorum.

Randevu mu? Hayatta olmaz, o kelimeyi kullanmam.

"Neye?" diye soruyor, çaydanlıktaki suyu bir bardağa doldururken kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, bir çay poşeti yüzeye çıkıyor.

"Bir... saha gezisi," diyorum dişlerimi sıkarak, aklıma başka bir kelime gelmeyince.

"Okul gezisi mi?" Beni izlerken dudakları seğiriyor. "Tamam. Nerede nereye?"

"Oraya vardığımızda öğrenirsin," diyorum ayağa kalkarak. "Bitir çayını iç ve benimle arabada buluş."

"Tamam," diye cevap veriyor ve evden çıkışımı izliyor.

Arabama tırmanıyorum, direksiyona ters ters bakıyorum. "Lanet olası bir okul gezisi, gerçekten mi?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Bölüm 15

Angelique

Ölmeden önce babamla birlikte ziyaret ettiğimiz Marlow'daki dondurmacı Sugar & Son'ın yıpranmış tabelasına bakıyorum. Güneşten solmuş harfler, elle boyanmış tahtanın yontulmuş kenarları... hiç değişmemiş. Azıcık bile. Sanki burası zamanın içinde tutulmuş, benim geri dönmemi bekliyor.

Babamın kahkahaları küçük dükkânda yankılanırken, külahımın tadına bakıyormuş gibi yapıp bir ısırik alırken boğazım düğümleniyor, gözlerimin arkası ısınıyor. Keşke hâlâ burada olsaydı.

"Dondurma yemek için Marlow'a mı gitmek istiyordun?" Boğazımda oluşan düğümü yutarken sesim hafifçe titreyerek soruyorum.

"Bu sadece ilk durak." Reign ensesini ovuşturuyor ve bakışlarımı tabelaya kadar takip ediyor. "Gidebiliriz. Eğer burayı denemek istemiyorsan."

"Hayır," diyorum, çok hızlı bir şekilde. "Hayır, sorun değil. Hadi gidelim."

Fikrimi değiştiremeden kapıyı iterek açıyorum ve içeri girdiğimizde yumuşak bir zil sesi duyuluyor, şeker ve waffle külahlarının kokusu etrafımı sarıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Uzun zaman sonra böylesine tanıdık bir yerde olmaktan duyduğum huzursuzluk tenimi karıncalandırıyor.

Reign içeri giriyor ve tezgâhta yanımda duruyor, ikimiz de elle yazılmış tebeşir menüye bakıyoruz. Ne istediğimi zaten biliyorum - çikolatalı külahta çifte çikolatalı dondurma. Her zamanki gibi. Babam bunun evrendeki tek değişmez şey olduğuna dair şaka yapardı.

"Ne aldığınızı biliyor musunuz?" Sesimi alçaltarak, sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

O cevap veremeden arka taraftan bir adam çıkıyor, ellerini havluya siliyor. Beni görünce adımının ortasında duruyor, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Gözlerini kırıştırıyor, sonra tekrar kırıştırmadan önce gözlerini ovuşturuyor.

"Bu gerçekten sen misin, Angeliqe?" Dükkân sahibi Phil önlüğünü çıkarıp tezgâhın etrafından dolanırken soruyor.

Ben geri adım atamadan omuzlarıma uzanıp beni kucakladığında kendimi tutuyorum. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Tenim temastan dolayı ürperiyor, bu his bunaltıcı ve boğucu.

Dokunmanın bu kadar yaygın olmasından nefret ediyorum; kimse bunun hakkında iki kez düşünmüyor bile. Sırtınızı sıvazlamak, kolunuza bir el atmak, dostça bir kucaklaşma. Artık bir ihlal gibi geliyor.

Ama dünya için bu sadece normal bir jest.

Reign'e bakıyorum, etkileşimi nasıl yakından izlediğini fark ediyorum, kaşları çatık, duruşu belli belirsiz değişiyor. Gözleri benimkileri bulduğunda ve oradaki rahatsızlığı gördüğünde, yüksek sesle boğazını temizliyor.

Phil irkilerek hemen geri adım atıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, tezgahın arkasına çekilip önlüğünü tekrar giymeden önce aramızda bir bakış fırlatıyor. Ama bakışları hâlâ gerçek olduğuma inanmıyormuş gibi bana kaymaya devam ediyor.

"Size ne getireyim efendim?" diye soruyor Reign'e, ama Reign bana bakıyor. "Önce bayanlar," diyor eliyle işaret ederek.

Bir adım öne çıkıyorum. "Ah, ben double alayım-"

"Çikolatalı waffle külahı üzerine double çikolata?" Phil sözümü bitiriyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

Başımı sallayıp küçük bir gülümseme sunuyorum, Reign değiş tokuşu izliyor, gözleri aramızda gidip gelirken çenesi titriyor.

"Ben kurabiye ve krema alacağım," diyor Reign bir süre sonra. "Bir fincanda."

Phil hesabı ödüyor ve Reign ikimiz için de ödeme yapıyor. Sonra bir kenara çekilip Phil'in siparişlerimizi almasını izliyoruz, hareketleri hâlâ pratik ve hızlı. Ona oğlunun nasıl olduğunu sormak istiyorum ama bugün onunla sohbet etmeye cesaret edemiyorum. O kadar yer varken buraya gelmeye hazır değildim.

Önce Reign'e fincanını uzatıyor, sonra elinde külahla bana dönüyor. "Seni o zamandan beri görmedim-" Kısa kesiyor, cümlesinin sonu gelmiyor.

Dud

akla *Babamın cenazesinden beri.*

r. Phil boğazını temizler. "Şey, uzun zaman oldu," diyor onun yerine. "Şimdi Marlow'a mı döndün?"

Başımı sallıyorum. "New York'tan yeni taşındım."

Yüzüne geniş bir sırıtış yayılıyor. "Güzel. Tanıdık bir yüzü tekrar görmek güzel. Umarım daha sık uğrarsın."

Gözlerime ulaşmayan kibar bir gülümseme veriyorum ve tekrar Reign'e bakıyorum. Sessiz ricamı hemen anlıyor ve kapıya doğru ilerleyip benim için açıyor.

"Hadi gidelim," diyor.

Phil'e dönüyorum, dışarı çıkmadan önce hızlı bir el sallıyorum, serin hava sıcak tenime çarpıyor. Dükkanın kapısı arkamızdan kapanıyor ve yavaşça nefes veriyorum, göğsümdeki gerginlik biraz olsun gevşiyor.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Reign bir süre sonra soruyor.

Başımı sallamadan önce külahımı yalıyorum, çikolata tanıdık ve zengin. "Babam neredeyse her hafta getirirdi."

Reign cevap vermiyor ve kafamı kaldırdığımda yürümeyi bıraktığını fark ediyorum.

Yüzümü ona dönüyorum. "Neyin var?"

Bana bakıyor, ifadesi okunmuyor. "O yer sen ve baban için özel miydi?"

Omuz silktim, aniden utandım. "Evet. Sanırım öyleydi."

Bana bir süre daha bakıyor, sonra bir kez başını sallıyor, çenesini hafifçe eğiyor ve tekrar yürümeye başlıyor, beni de ona yetişmem için bırakıyor.

Yürürken ona bakıyorum. "Şimdi nereye gidiyoruz?" "Kuğuları izlemeye."

Göz kırpıyorum. "Kuğuları mı?"

Yana doğru bakıyor. "Kuğular, bale için taklit etmen gereken şekilde hareket ediyor - kontrollü ama sert değil. Onları izlemenin doğru yapmana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Birkaç dakika sonra nehir kenarında, yürüyüş yolundan biraz uzakta, sessiz bir çim alan buluyoruz. İkiz bebekleri ve golden retriever cinsi köpeği olan bir aile arkamızdan geçiyor, ama onun dışında

Sadece suyun yumuşak sesi, ağaçların hışırtısı ve Thames Nehri üzerinde süzülen beyaz kuğuların yavaş ve zarif süzülüşü.

Oturuyoruz, kot pantolonumun üzerinden çimler soğuk, bu yüzden dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve külahımı iki elimle tutuyorum. Reign bacaklarını önüne doğru uzatıyor, bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçiriyor ve dondurmasını yemeye başlıyor.

Hepsini rekor bir sürede bitiriyor ve yalamanın ortasında ona baktığımda, damlamasını önlemek için dilimi külahın kenarında kaydırırken gözleri ağızımı takip ediyor.

Alt dudağını yavaşça bir kez yalıyor, sonra hararetli bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, bana bakışının ardında binlerce kelime var ve ben donup kalıyorum, nabzım tekliyor. Aramızdaki havanın gergin olduğunu hissediyorum ve kuğuların bile fark ettiğinden eminim, bu yüzden hızla başka tarafa bakıyorum ve külahıma odaklanıyorum, gerginlik beni patlatmadan önce birkaç hızlı ısırıkta bitiriyorum.

Tekrar suya bakıyor, tekrar konuştuğunda sesi sakin. "Neden sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun?"

Gözlerimi kırptırıyorum, şaşıyorum ve parmaklarım kotumun kumaşına kıvrılırken önümdeki çimlere bakıyorum.

"Bu sadece... bu istilacı hissettiriyor," diyorum sonunda.

Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Ama Lando'nun sana dokunmasına izin veriyorsun."

Ona bakıyorum. "Bu farklı."

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki soruyu görebiliyorum.

"Ona alışkınım," diye devam ediyorum. "Onu tanıyorum. Uzun zamandır birbirimizin yanındayız. O... güvenli biri."

Reign bir kez başını sallıyor, sanki bu bilgiyi saklıymış gibi. Sonra tamamen bana doğru döndü, dirseklerini dizlerine dayadı, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Eskiden sana dokunmama izin verirdin." Kelimeler ağzından kolaylıkla çıkıyor ve ağızımın hafifçe açıldığını hissediyorum.

"Ben... o..." Yüzüm ısınırken ne diyeceğimi şaşıyorum. "Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Hayat yaşanmadan önce," diyorum, bakışlarını kaçırıp dikkatimi tekrar kuğulara çevirerek. "Babam ölmeden önce, buraya taşınmadan önce"

New York, ve önce-"

"New York'ta olanlar olmadan önce," diye bitiriyor.

Şimdi tekrar ona bakıyorum, bakışlarını tutuyorum. "Kesinlikle," diye cevap veriyorum.

Gözleri bir an için ağızıma kayıyor ve sonra başını sallamadan önce tekrar bana bakıyor.

"Bana söylemek istemediğini anlıyorum, en azından şimdi değil, ama umarım hayatındaki güvenli insanlardan biri olduğumu hatırlarsın."

"Beni hayalete çevirdin," diyorum nehre bakarken, içimde savaşılan duyguları görmesini istemediğimden. "Bir yıldan fazla bir süre seni aradım ve mesaj attım ama bir kez bile açmadın ya da cevap vermedin."

Şimdi sessiz, ama etrafımdan bana baktığını görebiliyorum, o yüzden devam ediyorum.

"Bütün bir yaz boyunca her günü birlikte geçirdik." Kulağa ne kadar gülünç ve acınası geldiğime kendi kendime gülüyorum. "Neredeyse bir şeydik ve sonra aniden hiçbir şey olduk."

"Angel..."

"En kötüsü de aylarca telefonumu kontrol ettim. Aldığım her bildirimin senden gelmesini umdum ama hiç gelmedi. Yani evet, belki bir zamanlar senin güvenli biri olduğunu düşünmüştüm ama sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmeye karar verdiğinde senin hakkında yanıldığımı anladım."

Kuğular yakınlarda süzülüyor, biri kanatlarını tamamen açmış, yumuşak ve zarif bir hareket yapıyor. Kanadını o kadar yükseğe kaldırıyor ki dikkatim onun yerine arkasındaki Marlow Köprüsü'ne takılıyor.

O kadar yüksekte atlasam ölür müydüm? Acır mıydı yoksa acıya karşı hissizleşir miydim?

Kendimi kenarda durmuş, kuğulara o perspektiften bakarken hayal ediyorum, kollarımı uzatmış yavaşça öne doğru eğilirken ve-

"Bunu telafi etmeme izin ver," diyerek düşüncelerimi böldü.

Ona baktığımda, yüzünde pişmanlığın yazılı olduğunu görebiliyorum. Ona bunu neden yaptığını, beni neden terk ettiğini sormak istiyorum ama belki de şimdi doğru zaman değildir.

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Onun yerine ben soruyorum. "Bunu akşam yemeğinde konuşalım."

Bölüm 16

Reign

Malikanenin yatak odasındaki aynada kendime bakarken gömleğimin son manşetini de düğmeliyorum. Siyah bir takım elbise giyiyorum, ceketim yok. Hatları keskin, bedenimi ikinci bir deri gibi saracak şekilde dikilmiş, tam istediğim gibi.

Takım yeni, İtalya'dan ve elde dikilmiş. İtiraf edemeyeceğim kadar pahalı. Başkalarının resim ya da plak koleksiyonu yaptığı gibi ben de takım elbise koleksiyonu yapıyorum. Hayatımın milimetresine kadar kontrol edebildiğim tek parçası, asla elimden kaymayan tek parçası. Ve tüm koleksiyonumu misafir evindeki dolaba sığdırmamın imkânı yok.

Arkamda, Lando yatağımın kenarına yayılmış, bu gece vereceği parti için çoktan giyinmiş. Gömleği yumuşak bir lacivert, kolları kollarındaki damarları gösterecek kadar kıvrılmış. Sessizce hazırlanmamı izliyor, dile getirilmemiş sorularla dolu.

"Bu konuda tamamen hemfikirmişim gibi davranmayacağım," diyor sonunda, sesi görünüşte rahat ama uyarılarla dolu. "Angelique'i terk ettikten sonra ona akşam yemeğine çıkma teklif etmek."

Yakamı düzeltiyorum, aynadan ona bakıyorum ve sesimi eşit tutuyorum. "Bu bir randevu değil."

Hafifçe arkasına yaslanarak homurdanıyor. "İkimiz de bunun bir randevu olduğunu biliyoruz. Sadece bunu söylemekten çok korkuyorsun."

Aynadan uzaklaşıyorum, şifonyerimin üzerindeki şeffaf kutuda duran türünün tek örneği Patek Philippe'e uzanıyorum ve konuşurken kayışı bileğime geçiriyorum. "Bu bir randevu değil," diyorum tekrar.

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve aramızdaki hava yoğunlaşıyor. "Dinle Reign, ikimiz de önceki dans partnerleriyle olan geçmişinin pek de nazik olmadığını biliyoruz. Sadece onu daha fazla acıya hazırlamadığından emin olmak istiyorum."

Bunun aramızda kalmasına izin veriyorum, umursamıyorum çünkü o haksız değil ve aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Sayamayacağım kadar çok insanı yaktım, sırf yapabileceğimi kanıtlamak için onları çatlayana kadar zorladım. Çekinceleri geçerli.

"Onunla durum farklı," diyorum sonunda. "Nasıl farklı?"

Gözlerimi kırpmadan gözleriyle buluşuyorum. "Onu kırmak istemiyorum."

Lando başını eğiyor, sesi alçalıyor. "O zaten kırıldı."

Sessiz bir nefes veriyorum ve küçük bir baş hareketiyle onaylıyorum. "O zaman geriye kalanları da kırmak istemiyorum."

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" Bakışları keskin ve odaklanmış bir şekilde daralıyor.

Soru aramızda neredeyse fiziksel bir gümbürtüyle iniyor. Duraksayıp belli belirsiz bir tiksintiyle ona doğru döndüğümde dudağım kıvrılıyor. "Saçmalama."

"Varsaymak bu kadar uzak bir şey mi?" diye soruyor, vazgeçmeden. "İkinizin bir geçmişi var ve onu önemsiyorsun, bu çok açık. Yıllardır kimseyi önemseddiğini görmediğim kadar önemsiyorsun."

Saati ayarlamayı bitirirken ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum. "Başlama yine. Önemsemiğim tek şey seyirciye mükemmel bir Kuğu Gölü sunmak ve ortağım bana güvenmezse bunu yapamam."

Bu cevabı bekliyormuş gibi iç geçirdi. "Onu kandırmayacağına söz ver."

"Onu yönlendirmeyeceğim."

Lando bakışlarımı bir süre daha tutuyor, yüz ifademden bir şeyler okuyor ve gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı ki yataktan kalkıp gömleğinin önünü düzeltiyor.

"Pekâlâ. Duymak istediğim tek şey buydu."

Odamdan çıkıp gidiyor, ben aynaya dönüp kendime son bir kez bakarken ayak sesleri koridorda kayboluyor. Saat bileğimin etrafında tıkırdıyor, sesi keskin ve kesin, tam olarak bitirmediğim bir düşüncenin sonundaki noktalama işareti gibi.

Angelique ile akşam yemeği. Ne yanlış gidebilir ki?

Bölüm 17

Angelique

Yatak odamın kapısının çalındığını duyduğumda kalkmakta tereddüt ediyorum. Hâlâ saçımı yaptığım ya da makyajla uğraştığım için değil - on dakikadır hazırım - ama Reign'in diğer tarafta olduğunu ve beni yemeğe götürmeye hazır olduğunu bilmek kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir şey.

Ellerimi elbisemin ön kısmında gezdiriyorum. Baldırlarımı sıyıran ve vücudumu yeterince saran sade siyah bir elbise. Uzun kollu olması bilinçli bir seçim, bugün bileğime yaptırdığım yeni kesikleri örtüyor ve yüksek yakası hiçbir şeyi ele vermiyor. Nereye gittiğinizi bilmediğinizde giydiğiniz türden bir kıyafet, sadece kendi teninizde güvende hissetmeniz ve yine de iyi görünmeniz gerekiyor. Yavaşça nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Siyah bir elbise gömleği giyiyor, kolları dirseklerinin hemen altında rahatça kıvrılmış, kumaş şık ve açıkça pahalı, sadece onun için düşünülmüş gibi vücuduna yapışacak şekilde tasarlanmış. Gömleği giyme biçiminde sessiz bir güç var, abartısız ama görmezden gelinmesi imkansız. Zarafetin onda bu kadar tehlikeli görünmesi, ölçülü olmanın onu daha da cazip hale getirmesi haksızlık.

Bakışları vücudumda yavaşça geziniyor, yüzüme dönmeden önce acele etmiyor. Ve döndüğünde, yemin ederim omurgamdan aşağıya doğru hissediyorum. Vücudum ona yerçekimi gibi tepki veriyor ve boğazımda ısı yükseliyor, karnımın alt kısmında birikiyor. Ona dokunmayı ne kadar çok istediğimi görmesine izin vermeden önce kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Bana dokunmasını ne kadar çok istediğimi.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, o da kenara çekilip beni takip etmemi işaret ediyor. Sıcak geceye doğru yürüyoruz, Porsche'si evin önüne park etmiş,

Ay ışığının altında parlıyordu ve bana kapıyı açtığında içeri kaydım.

Hızlı sürüyor, sürüş süresini yarıya indiriyor. Oxford, alttan aydınlatılmış altın taş binalarıyla karanlıkta parlıyor; eski sokaklar bir film gibi süslenmiş.

The Folly nehrin kenarında, sarmaşıklarla kaplı cephesi akşamın alçak ışıklarında yumuşacık. İçeride mum ışığıyla aydınlatılmış masalar, çıplak kirşler ve hassasiyetle katlanmış keten peçeteler var. Reign ev sahibi standında duraklamıyor, bizi doğruca yemek alanına götürüyor. Ancak o zaman burada sadece bizim olduğumuzu fark ediyorum.

Beni hiç tereddüt etmeden yemek odasına götürüyor, birkaç basamak inip kadife kaplı, pencerenin hemen ötesinde parıldayan nehir manzaralı bir oyuğa götürüyor. Mekan özel ve samimi. Birkaç dakika sonra bir garson masanın yanında beliriyor ve iki ağır menüyü masaya bırakıyor.

"Bay Harrington." Uzaklaşmadan önce Reign'e başıyla selam verir.

Kaşlarımı kaldırıp Reign'e bakıyorum. "Bütün restorani falan mı ayırttın?"

Hemen bana bakmıyor, onun yerine menüyü açıyor, parmakları sayfada geziniyor ve sonra omuz silkiyor. "Mekânda bazı yatırımlarım var ve çalışma saatlerinde biraz etkim var."

Gözlerimi kırıştırdım. Tabii ki pahalı görünümlü bir takım elbiseyle gelen adamın lüks bir restoran için rezervasyona ihtiyacı yok. Tüm mekânı bir geceliğine kapatmaları için onlara para ödeyebilir.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, el değmemiş menümü işaret ederek.

Elime alıyorum ve Günün Balığı'na karar vermeden önce sayfayı tarıyorum. İki parmağını kaldırıyor ve az önceki garson saniyeler içinde yüzünde bir gülümsemeyle masamıza geliyor.

"Hanımefendi için bir Günün Balığı," diyor menüsünü kapatırken. "Ben de sığır filetosu alacağım."

"Peki ya içecek?" diye soruyor garson.

"En pahalı şişeniz," diye yanıtlıyor Reign, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Sunucu başını sallayarak menülerimizi alıyor. "Hemen efendim."

Birkaç saniye içinde garson elinde bir şişe şarapla geri dönüyor ve bardağıma dolduruyor. Tadına bakmak için küçük bir yudum alıyorum, ilk başta beklenmedik derecede yumuşak olduğunu fark ediyorum, narenciye tadı gelmeden önce vanilyayla karıştırılmış armut gibi bir tadı var. Sunucu Reign'in bardağını doldurmayı bitirmeden önce hepsini içiyorum.

Hem Reign hem de garson bana şaşkın ifadelerle bakıyor ama garson şişeyi masanın kenarına koyup yanımdan ayrılmadan önce bardağıma doldurmakta tereddüt etmiyor. Mum ışığı kadehimin kıvrımlarında titreşiyor ve koltuğunda geriye yaslanan Reign'in yüzündeki keskin açıları yakalıyor.

"Neden bu gece kendini sıvı cesaretle doldurmayı planladığına dair bir his var içimde?"

Sırıtiyorum. "Çünkü ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Bardağıma kaldırıp hepsini tekrar içmeden önce ona göz kırpiyorum. Bardağıma yeniden doldurmamı izliyor; yüzünde eğlence okunuyor.

"Dikkatli ol, Angel. Bu özel şarabın tadını yavaşça çıkarman gerekiyor. Seni içine çektiğini hissetmeyebilirsin ama şu anda ayağa kalkarsan alkolün sana çarptığını hissedeceğini garanti edebilirim."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de dinliyorum, iç çekerek kadehi bırakıyorum. Koltuğunda arkasına yaslanıyor, ağzının bir tarafı o çıldırtıcı, tembel sırıtışına doğru çekiliyor.

"Aferin kızıma," diyor, alçak ve tok bir sesle. Ses içimi ürpertiyor, davetsiz, ısı karnımda aşağı kıvrılıyor. Masanın altında kalçalarımı birbirine bastırıyorum, beni çözmesinin bu kadar kolay olmasından rahatsız oluyorum.

Ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. "Aradığımda neden hiç açmadın?"

Burnundan sertçe nefes verirken sırıtışı bozuluyor. "Görüyorum ki yemek daha gelmeden doğrudan konuya atlıyoruz."

Bardağına uzanıyor, bir kez çeviriyor, sonra burnuna götürüyor ve bir yudum almadan önce yavaşça kokusunu içine çekiyor. Kendine biraz zaman kazandırmaya çalıştığını bildiğim için sabırla bardağı bırakmasını bekliyorum.

"Meşguldüm," diyor sonunda, gözlerini masaya dikmiş. "Ne zaman boş olsam, New York'ta senin için gecenin bir yarısı oluyordu."

York."

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Doğru. Çünkü söz konusu mesajlaşmak olduğunda zaman dilimleri tam bir baş belası."

Çenesi geriliyor ama konuşmuyor.

"Yani bahanen bu mu?" Bastırıyorum. "*Meşgul* müydün? İki saniyelik bir cevap için çok mu meşguldün? Tek bir kelime için mi?"

"Belki de beklemeliyiz-"

"Hayır," diye çıkıştım. "Ortadan kayboldun, Reign. Her gün sesini duyarken bir anda hiçbir şey duymaz oldum. Senden gelen mutlak sessizlik. Sanki ben artık yokmuşum gibi. Sanki o yaz aramızda olan her şey ve paylaştığımız her şey senin için hiçbir şey ifade etmiyordu."

Bana bakıyor, mavi gözlerinin ardında çaresizlik ve öfke parlıyor. "Yeni bir hayatın vardı. Yapman gereken şeyi yapıyordun ve ben buna engel olmak istemedim."

"Bu senin yapacağın bir seçim değildi," diye karşılık verdim. "Senin için önemli olan birini hayalete çevirip sonra da bu asil bir davranışmış gibi davranamazsın."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Beni terk ettin."

"Ve sen de buna izin verdin."

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki hava gergin ve titriyor. Kalbim inanılmaz bir hızla çarpıyor ve şarap sadece içimde çalkalanan öfkeye ısı katıyor.

"Tanrım," diye alay ederek sandalyemi geriye itiyorum. Ayağa kalktığımda sandalyem yere sürtünüyor ve şarabın etkisiyle hafifçe sallanıyor. "Tüm bu olanlarda senin de payın olduğunu kabul etmek yerine bana yarım yamalak cevaplar vereceğini bilseydim, bu yemeği kabul etmezdim."

Elimi çantama atıp bir tomar para çıkarıyorum ve masanın üzerine iki yüz pound atıyorum.

"Benim payım için," diye ısııyorum.

O daha konuşmadan topuklarımın üzerinde dönüyorum, vızıltı vücudumun bir o yana bir bu yana sallanmasına neden oluyor.

"Siktir," diye küfrediyor arkamdan ama dönüp bakmıyorum.

Restorandan çıkıp gecenin içine doğru yürüyorum, topuklarım her adımda kaldırım taşlarını çatırdatıyor, nabzım kulaklarımda atıyor. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece burada kalmayacağımı biliyorum, onunla değil.

Bir ara sokağın yarısındayım, bir taksi arıyorum, ayak sesleri duyuyorum. Reign olduğunu düşünerek arkama baktım ama onun yerine dört sarhoş adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yüksek sesle bana sesleniyorlar, kelimeleri geveliyorlar ve hatta bazıları ısıklık çalmayı bile başarıyor.

"Nereye gidiyorsun tatlım?" Adamlardan biri alay ediyor. "Bizim için mi böyle giyindin?"

Onları atlatmayı umarak dönüyorum ve önümde tuğla bir duvar olan dar bir sokağa girdiğimi fark ediyorum. Dışarı kaçmak için döndüğümde onları çoktan girişte durmuş, nefes nefese kalmış halde buluyorum, sanki beni buraya hapsetmek için koşmuşlar gibi. Onlarla aramda biraz mesafe bırakmaya çalışarak geri geri giderken çantamdaki Farbgel Sprey'i elime alıyorum.

Adamlardan ikisi bana doğru koşuyor ve yeterince yaklaştıklarında şişeyi çantamdan çıkarıp ikisinin de gözlerine sıkıyorum, boya ciltlerini boyarken çığlık attıklarında zevk alıyorum, umutsuzca kapaklarını ovuştururken elleri gözlerine uçuyor.

Üçüncü adam elimden şişeyi kaptı ve içgüdüsel olarak sivri topuklarımla bacaklarının arasına sert bir tekme attım, iki arkadaşının yanına yere düşmeden önce domuz gibi tiz bir ciyaklama çıkardığında şaşırmadım.

Ama tam ayağım yere inerken, son adam beni üst kolumdan tutup tuğla duvara çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor, sonra da soğuk bir bıçağı boynuma dayıyor.

"Hadi ama," diye homurdanıyor, nefesi kesik. "Sadece seninle iyi vakit geçirmek istiyoruz, tatlım."

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama o bıçağa baskı uyguluyor ve bıçağın derimi kestiğini, sıcak kanın boynumdan aşağı süzülüğünü hissediyorum. Ellerim titriyor, iki yanımda donup kalıyor.

"Şu güzel yüze iyice bir bakayım," diyor kirli eliyle buklelerimi geriye doğru iterek.

Ona tükürüyorum ve bıçağı tutan elini geri çekerek bana öyle sert bir tokat atıyor ki sesi sokakta yankılanıyor. Bir an sersemledim, kulaklarım çınladı ve yanağımda acının nabzının attığını hissettim.

"Ölmeyi tercih ederim," diyorum çirkin yüzüne bakarak. "Başka bir adamın bedenimden faydalanmasına izin vermektense."

Bıçağı bu kez boğazıma daha sert bastırırken gözlerimin içine bakarak alay ediyor. Bıçağının yanığı tanıdık ama yine de korkutucu.

Eğer böyle gideceksem, öyle olsun. Dünya zaten yeterince acımasız. Hayatın sıkıntılarına kurban gidecek bir kişi daha eksilse ne olur?

Ama aniden boğazımdaki keskin kenarın baskısını hafifletiyor, bir kol boynuna dolanırken gözleri açılıyor. İkinci bir bıçak beliriyor; ince ve siyah ve kabaca yanağına bastırıyor. Nefes nefese kalıp geri çekiliyor ve yüzünde derin bir kesik oluşuyor.

Bıçağını bırakıp beni serbest bırakıyor ve Reign adamın kafasını yumuşak, acımasız bir hamleyle tuğla duvara çarpmadan hemen önce bıçak yere düşüyor. Adam yere düşmeden önce kafatasının çatırdadığını duyuyorum, kafasından yüzüne kan sızarken inliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, yerde kıpırdamadan yatarken gözlerinin geriye yuvarlanışını izliyorum. "Öldü mü?"

Reign cebinden bir mendil çıkarıyor ve kılıcını temizliyor, yüz hatlarına saf bir öfke yansıyor. "Henüz değil."

Diğer adamlar ayağa fırlıyor, gözleri kan çanağı ve yüzleri Farbgel Spreyi yüzünden lekeli. Tekmelediğim adam duvara yaslanmış, yerde kanlar içinde yatan arkadaşına bakıyor, bir yandan da altına işiyor ve kusmak için vücudunu yana doğru eğiyor.

"Dostum," diye bağıyor içlerinden biri. "Onu hastaneye götürmeliyiz!"

Koşup onu kucaklıyorlar ve bir kez bile bize dönüp bakmadan yardım çağlıkları atarak ara sokaktan kaçıyorlar. Ve ancak onlar gittikten sonra kalbimin ne kadar hızlı çarptığını fark ediyorum. Ama Reign'e bir bakışım la kalbim göğsümden fırlamaya hazır hale geldi.

Bıçağını silmeyi bitirip mendilini cebine sokarken öfkeli gözleri sessizce beni izliyor. Bana doğru iki adım atıp bir nefes ötemde durduğunda yerimden kıpırdamıyorum, arkamdaki serin tuğlaya sırtımı dayıyorum.

Bir elini üstümdeki duvara koyup daha da yaklaşıyor. Kokusu sarhoş edici ve kendi bıçağını çenemin altına yerleştirdiğinde uzaklaşmak yerine kendimi inanılmaz derecede tahrik olmuş buluyorum. Yüzümü yukarı kaldırmaya zorlayarak baskı uyguluyor ve beni öpmek üzere olduğundan eminim ama gözleri zonklayan yanağıma ve sonra boynumdaki taze kesiklere kayıyor. Gözlerini tekrar benimkilere çevirirken çenesi titriyor, gözleri sadece bir anlığına dudaklarıma kayıyor.

"Onu öldürmeliydim," diye homurdanıyor, sesi ölümcül derecede alçak.

Bu sözler omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor ve midemde vahşi, kontrol edilemeyen kelebekler patlıyor. Ona, benim için ne kadar kızgın olduğuna bakarken boğazım sıkılıyor. Zor nefes alıyor, göğsü kendini zor tutuyormuş gibi inip kalkıyor. Ve biliyorum ki eğer o kelimeyi söylersem başladığı işi bitirecek.

"Neden?" Nefes alıyorum. "Bunu neden söyledin? Hatta neden -" Sertçe yutkunuyorum. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, Reign. Ortadan kaybolduğunda bunu kanıtladın. Peki neden böyle bir risk aldın?"

Çenesi kasılırken gözleri kısılıyor.

"Gerçekten birinin sana dokunmasını izleyip onu parçalamak istemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Sesi tehlikeli derecede alçak. "Sana zarar veren hiç kimse yaşamayı hak etmiyor."

Bıçağı indiriyor, boğazımın çizgisini sıyrıyor, kesiklerden uzakta, ağrıyan bir hassasiyetle. Nefesimi sertçe veriyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor, bir hain gibi içime sıcaklık doluyor.

Tanrım, benim neyim var böyle? Alkolden olmalı, değil mi?

Dudakları sırtıtmamaya çalışır gibi seğiriyor, bakışları benimkine kilitlenmiş, yüzümde yanıp sönen her ısı titreşimini izliyor. Eli bıçağın yerini alıyor, sıcak ve topraklanmış tenime değiyor, parmakları saçlarımin arkasına kayıyor, eğilip alnını alnıma bastırırken sıkıca kıvrılıyor. Ve Alec'ten beri ilk kez birinin bana bu şekilde dokunduğunu ve irkilmediğimi fark ediyorum. Geri çekilmedim, geri tepmedim ya da donup kalmadım. Sadece bana dokunmasına ve iyi hissettirmesine izin veriyorum.

"Kelimeyi söyle, Angel," diye fısıldıyor. "O kelimeyi söyle ve bir daha kimsenin sana dokunmamasını sağlayayım. Ben olmadığım sürece."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü Reign Harrington'a dokunulmanın beni iğrendirdiğini, tüylerimi diken diken ettiğini nasıl söylerim... o olmadığı sürece? Ellerini her yerimde görmek istediğimi ona nasıl söylerim? Kontrolü ele almasını, beni parçalamasını, tekrar bir araya getirmesini istediğimi? Reign Harrington'a onun her şeyini istediğimi nasıl söylerim?

Ama buna gerek yok, çünkü gözlerimde gördüğü her neyse, ağzı pervasız bir açlıkla benimkine çarpıyor ve sanki hayatım boyunca beklemişim gibi ona açılıyorum. Bir şeyler yerine oturuyor, güven ve emniyet hissi etrafımızı sarıyor. Kan ve çaresizlik tadı alıyorum ve belki de bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Bana yaşadığımı hissettiriyor. Beni canlı hissettiriyor. Ve sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez korkudan başka bir şey hissetmek istiyorum.

Bölüm 18

Reign

Onu ara sokaktan çıkarıp restorana doğru götürürken elim Angelique'in elinin etrafında dolanıyor. Oraya geri dönemeyecek kadar hırpalanmış durumda ve çalışanların bakışlarıyla onu rahatsız etmelerini istemiyorum. Az önceki öpüşmemizden sonra bir masaya oturup onun karşısında yemek yiyecek havada olmadığımdan bahsetmiyorum bile.

İlk kadeh şarabını yudumladığı andan itibaren gecenin kötü geçeceğini biliyordum ama onu ara sokakta bir grup sarhoş serserinin elinden kurtarmak ve bunun üzerine onu öpmek beklenmedik bir şeydi.

Restorandaki garsonumuz Gavin, elinde paketlenmiş yemeklerimizle bizi dışarıda karşılıyor. Angelique'in kızarmış, şişmiş yanağını ve boynundaki kesikleri tarıyor ve bana bakmadan önce gözleri doluyor.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye soruyor, bir kez daha ona bakarak. "Birkaç dakika önce bu bölgede bir grup adam vardı.

Bayan Sinclair'e burada saldırdılar. Lütfen elinizdeki tüm dış kamera görüntülerini yerel polis karakoluna gönderin ve muhtemelen yerel bir hastanede olduklarını bildirin."

Gözleri yine irileşti. "Ayrıca, adamlardan ikisine Farbgel Sprey sıkıldığını da bildirin, böylece kimliklerini tespit etmek kolay olacaktır," diye ekliyorum ve ona beş yüz sterlinlik bir bahşiş veriyorum.

Ben Angelique'i arabama götürüp binmesine ve emniyet kemerini bağlamasına yardım ederken o başını sallayıp içeri koşuyor. Elim kasıtlı olarak koluna değiyor ve ürküp kaçmayınca rahatlamaktan neredeyse inleyecektim.

Çantayı benden alıp kucağına koyuyor, ben de elimi cebime atıp restoranda masanın üzerine attığı parayı çıkarıyorum.

"Randevumuzda ödeme yaparak beni aşağılama." Notları onun kucağına bırakıyorum. "Aslında, bir dahaki sefere cüzdanını bile getirme."

"Yani bu gezinin bir parçası değil miydi?" diye soruyor, gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor ve bana o sokakta tadının nasıl olduğunu hatırlatıyor.

Onu eve götürmek, soymak ve ona yanlış dokunan her erkeği unutana kadar ona tapmak istiyorum. Onun her şeyini istiyorum ama bu şekilde değil. Henüz değil. Cevap vermek yerine yolcu tarafındaki kapıyı kapatıp arabayı döndürüyorum, sürücü tarafına geçip motoru çalıştırıyorum ve yola çıkıp bizi eve geri götürüyorum.

Arabayı sürerken radyomdan gelen müzik sesinin aramızdaki sessizliği doldurmasına izin veriyorum, aklım sokakla ilgili düşüncelerle çok meşgul. *"Başka bir adamın bedenimden faydalanmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim"* demişti.

Bir başkası.

Beni aradığı zamanlar, gönderdiği mesajlar. Bunlardan herhangi biri benden yardım isteme çabası mıydı? Bu düşünce beni derinden etkiledi ve direksiyonu öyle bir kavradım ki, malikâneye doğru giderken parmak eklemlerim bembeyaz kesildi. Beni terk etmesine çok üzülmüştüm ama sonunda onu terk eden aslında bendim.



Arabayı konukevinin hemen dışına ^{park} edip Angelique'in inmesine yardım ettim ve kucağındaki yemeği aldım.

"Tabağını senin için yeniden ısıtmamı ister misin?" İçeri girdiğimizde soruyorum, topuklu ayakkabılarını çıkarışını izliyorum.

"Yarın yerim," diye mırıldanıyor, topukluları almak için eğiliyor. "İçkiyi fazla kaçırmamak konusunda seni dinlemeliydim. Şarap beni hep uykulu yapıyor."

Başımı sallıyorum. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler Reign," diye mırıldanıyor.

Angelique koridorda gözden kaybolduğunda, mutfak adasında oturup ısıtılmış akşam yemeğimi yerken bir yandan da o piçleri düşünüyorum

sokaktan. Polise ihbarda bulunduklarından emin olmak için restorana hızlı bir e-posta gönderiyorum ve cevap beklerken telefonumu kapatıyorum. Eğer onları bir daha görürsem, kızıma zarar verdikleri için onları ellerimle öldüreceğim.

Tabağımı temizledikten sonra uzun bir duş alıyorum ve küçük bir havluyla saçlarımı kuruturken yatak odama doğru ilerliyorum, ama Angelique'i yatağımın yanında, bana dönük, gözleri odaklanmamış bir şekilde dururken bulduğumda duraklıyorum.

"Yine uyurgezerlik," diye mırıldanıyorum, kapı çerçeveme yaslanıp havluyu nemli saçlarımdan geçirirken gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. "Ama neden benim odam, Angel?"

Gözlerim bu geceki saldırının boğazında bıraktığı kızgın kırmızı izlere takılıyor ama sonra daha kötü bir şey ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Kaşlarım çatılıyor ve havlu elimden kayıyor, ona doğru adım atarken unutuluyor, kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Yavaşça uzanıyorum, onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, parmaklarım bileğini nazikçe sarıyor ve ters çeviriyor. Düzinelerce kesik, bileğinden yukarıya doğru kolunu kaplıyor ve gömleğinin kolunun altında kayboluyor. Bazıları soluk iplikler gibi ince ve soluk. Diğerleri taze, çiğ ve kırmızı, pürüzlü çizgiler halinde kabuk bağlamış.

Kendini mi kesiyormuş?

Hayır. *Hayır.*

Çenem sertçe sıkılıyor, boğazımın arkasında acı bir tat beliriyor. Koluna bakıyorum ve suçluluk duygusu göğsümde öyle bir kabarıyor ki neredeyse düşüncelerimi bastıracak.

Hangi cehennemdeydim ben?

Ona yardım etmek için orada olmadığım için bu izlerden kaç tanesi onun üzerine kazınmıştı?

Kolunu daha yukarı kaldırıp bileğini dudaklarıma götürüyorum ve en taze kesiğin hemen üzerine nazik bir öpücük konduruyorum, sanki ağzım tek başına o kesiğin oluşması için gereken acıyı yok edebilirmiş gibi.

"Angel," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bildiğim halde. Bu.

Ama belki bir parçası biliyordur. Belki de bu yüzden bu gece kendi odası yerine benim odama geldi. Belki de o geldi

Çünkü uykusunda bile bilinçaltı onu güvende tutacağını biliyor. Kendinden bile olsa.

Diğer eline uzanıyorum ve onu nazikçe yatağıma götürüyorum, örtüleri indiriyorum ve yastıklara yaslanmasına yardım ediyorum. Battaniyeyi üzerine örttüğümde yumuşak bir şekilde nefes veriyor ve ben de yavaşça arkasından yorganın altına girerken yatağı çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum.

Vücudu bana dönük, sımsıkı kıvrılmış, sanki uykusunda bile kendini koruyor. Kendimi sırtına yaslıyorum, aramızda sadece bir fısıltı kadar boşluk bırakıyorum ama ona sarılmak istiyorum. Tanrım, kolumu beline dolamak, elimi karnına bastırmak, burada olduğumu ve güvende olduğunu hissettirmek istiyorum.

Ama o uyurken ona dokunmayacağım. Bunun yerine, vücudunun sıcaklığını ve nefes alıp verişini hissedebileceğim kadar yakınımda uzanmayı tercih ediyorum. Gözlerim tavandaki gölgeleri izliyor, bileğinde gördüğüm şey yüzünden kalbim hala gümbür gümbür atıyor.

Bilmem gerekirdi. Lanet olsun bilmeliydim.

Ama onun acısını göremeyecek kadar kendi acıma gömülmüştüm. Çok bencilce. Çok öfkeliydim. Ama artık değil. Ne gerektiği umurumda değil - terapi, sabır, zaman, kan - vereceğim. Ona elimde kalan her şeyi vereceğim. Ve eğer bazı günler devam edecek gücü olmazsa, o zaman onu ben taşıyacağım. Beni parçalasa bile karanlığına girip onu dışarı çıkaracağım. Sessizliğe fısıldıyorum, dudaklarım saçlarını öpecek kadar yakın.

"Artık yalnız değilsin, Angelique. Bir daha asla."

Bölüm 19

Angelique

Yavaşça uyanıyorum, sabah ışığı çekilmiş perdelerin arasından usulca içeri süzülürken gözlerimi kırıştırıyorum. Aylar, hatta belki de yıllar sonra ilk kez bedenim rahatlamış ve dinlenmiş hissediyor. Soğuk ter ya da derimin altında gezinen hayalet eller yok.

Hafifçe geriniyorum ve sonra etrafıma bakıp buranın benim odam olmadığını fark ettiğimde donup kalıyorum. Çarşafklar farklı ve yatak benimkinden çok daha sert. Ama tanıdık sedir ağacı ve misk kokusu havada süzülüşünde midem bulanıyor.

Çok fazla kaymamaya dikkat ederek yavaşça dönüyorum ve Reign'i arkamda uyurken buluyorum. Beyaz-sarı saçları yastığın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor, göğsü yavaşça inip kalkarken yüz hatları yumuşak ve korumasız. Kendimi ön kolundaki damarlara, kısmen açık dudaklarına ve çenesinin çizgisine bakarken yakalıyorum.

Neden onun odasında ve onun yatağındayım?

Çarşafın altına bakıyorum ve ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum çünkü üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı var, bacaklarım çıplak.

Tanrım, dengesiz, duygusal olarak dengesiz bir sürüngen gibi uyurgezer bir şekilde onun odasına mı girdim?

"Aman Tanrım," diyorum, yorganı bedenimden sıyrırken sessizce ağlıyorum, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek santim santim ilerliyorum, Reign burada olduğumu fark etmeden önce odama geri dönüp kalan haysiyet kırıntılarımı geri alabileceğimi umuyorum, ama yatağın kenarından bir bacağımı salladığım anda kolu belime dolanıyor ve beni sert, sıcak göğsüne geri çekiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, sabit nefes alışını dinliyorum. Hâlâ uyuyup uyumadığını anlayamıyorum ama yine de yutkunup tekrar deniyorum, kolunu belimden nazikçe çekerken bu sefer daha da yavaş hareket ediyorum. Fakat

İkinci kez yer değiştirdiğimde beni tekrar sarıyor ve kendine doğru çekiyor. Ve işte o zaman, kalçaları kıcıımı kavrarken, görmezden gelinmesi imkânsız, kalın ve ısrarcı baskısını hissediyorum.

Tüm yanlış yerlere ısı gönderir. Ya da belki doğru yerlere. Artık bilemiyorum. Tek kelime etmiyor ama parmaklarının ortama dolanmasında tesadüfi bir şey yok. Bunu daha önce de yapmıştık. Neredeyse her çizgiyi aştığımız ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davrandığımız o yaz. Ama oldu ve şimdi yine oluyor.

"Uyanıksın, değil mi?" Fısıldıyorum, sesim soluk soluğa.

Kalbim kaburgalarımın kaçmaya çalışıyormuş gibi gümbürdüyor, sıcaklık boynuma tırmanıyor ve yanaklarımda çiçek açıyor. Kızarmışım, gerginim ve bunun olmaması gerektiği halde ne kadar iyi hissettirdiğinin fazlasıyla farkındayım.

Tembel, eğlenen bir kıkırdama göğsünde titreşiyor, uykulu ve tehlikeli bir şekilde midemi titretiyor. Yüzünü saçlarıma gömüp derin derin içine çekiyor ve yemin ederim vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor.

"Ben uyurken benden faydalanmaya mı çalışıyordun Angel?" Reign mırıldanıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Kesinlikle olmaz!" Tısılıyorum. "Gitmeye çalışıyordum ama gitmeme izin vermeyen sendin."

Dönüp omzumun üzerinden ona bakmama yetecek kadar geri çekiliyor ve ben baktığımda sırtıyor.

"Doğru," diyor kelimeyi uzatarak.

Yüzünü tekrar saçlarıma gömüyor ve beni daha da yakınına çekiyor. Nefesimi tutuyorum, kalçalarım içgüdüsel olarak birbirine bastırıyor. Vücudumun her santimi aşırı ısınmış ve haince hissediyor.

"Horladığını biliyor muydun?" diye mırıldanıyor birkaç sessiz dakikadan sonra.

Çenem düşüyor.

"Horlamıyorum." Reign

kıkırdıyor. "Horluyorsun."

"Sen tam bir yalancısın," diye mırıldanıyorum.

Gölüyor ve sırt üstü yuvarlanıyor, beni çekiştiriyor, böylece ben de onunla birlikte yuvarlanıyorum ve yarı yarıya göğsünün üzerine düşüyorum. Taşınmalıyım. Kesinlikle hareket etmeliyim.

hareket et. Ama bunun yerine başımın oraya yerleşmesine izin veriyorum ve kulağımın dibinde kalbinin sabit atışını dinliyorum.

Parmakları sırtımı tembelce okşuyor ve ben de unutmak istediğim anıların yeniden su yüzüne çıkmasına neden olmadan, bedenim kendi kendine irkilmeden birinin bana dokunması hissini tadını çıkarıyorum.

Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim.

Bileğime uzanıyor ve nazikçe yukarı kaldırıyor, kesiklerim tam olarak görünecek şekilde aramızda tutuyor. Midem bulanıyor ve içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor.

"Kestiğinde kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor, başparmağı yara izlerimden birini okşuyor.

Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken boğazım düğümleniyor. Ona yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi seçiyorum.

Başını çeviriyor, gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Bıçak," diyor dikkatle. "Dün gece onu çenenin altına tuttuğumda kaçmak yerine ona doğru eğildin."

Sıcaklığın tekrar yüzüme hücum ettiğini hissediyorum, ama bu sefer midemde aşağı doğru kıvrılan yavaş bir yanık.

"Bu seni tahrik etti, değil mi?"

Utanç ve arzu içimde savaşıyor, birbirinin içine giriyor, birbirini besliyor. Kaçmak istiyorum ama aynı zamanda kalmak da istiyorum.

"Neyim var bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Senin hiçbir sorunun yok," diyor kararlı bir şekilde, başparmak darbeleri durduğunda. "Acı bir rahatlama olabilir."

Başka tarafa bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bu sadece... kontrolü geri almama yardımcı oluyor."

"Senden alındığı için mi?"

Zaten çok fazla şey söylediğimi fark ettiğimde cevap vermiyorum. Reign kayıyor, bileğimi bırakıyor ve onun yerine çenemi kavırıyor, yüzümü tekrar ona doğru eğiyor. Gözleriyle buluştuğumda, tiksinti ya da acıma yok, sadece anlayış var.

"Acı çekmenin yanlış bir tarafı yok Angel," diyor sessizce. "Ve vücudunun kontrolünü elinde tutmak istemende de yanlış bir şey yok."

Başparmağını önce yanağıma, sonra da alt dudağıma hafifçe dokunduruyor.

"Kendine gizlice zarar vermek zorunda değilsin ve kendini cezalandırmak zorunda da değilsin. Eğer acı yardımcı olacaksa, o zaman onu kullanmanın güvenli bir yolunu bulalım."

Hafifçe gerildim ama geri çekilmedim. "Bana bu konuda yardım edeceğini mi söylüyorsun?"

"Eğer izin verirsen." Sesi sabit kalıyor ve kelimelerin aramızdaki boşlukta asılı kalmasına izin veriyor.

"Ne oluyor lan burada?" Lando arkamdan konuşarak o anı böldü.

İrkilerek çığlık atıyorum ve içgüdüsel olarak bedenimi Reign'e doğru kıvırıyorum. Başımın üstünden baktığında Lando'nun kapıda durduğunu, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve malikâneyi koşarak geçmiş gibi nefes aldığını görünce beni daha sıkı kavlıyor.

"Oh, sensin."

Reign başını yastığına bırakıyor ve ben Lando'ya dönüyorum, Reign'in kolu hala ortama sarılı. Gözleri benimle Reign arasında gidip geliyor ve bu şekilde göğsüne yaslanmış olmam bizim için tamamen normal.

"Lando-"

"Aman Tanrım, Angelique," diye nefes nefese sözümü kesti. "Altında çıplak mısın?"

"Ne?" Çarşafın altından çıkan bacağımın çıplak kısmına bakarak çığlık atıyorum. "Tabii ki hayır!"

"Lando," diyor Reign sakince. "Kapıyı kapat ve bizi oturma odasında bekle."

"Kesinlikle olmaz." Hışımla odaya doğru ilerliyor. "Bir geceliğine gidiyorum ve döndüğümde en iyi arkadaşımın dün geceki mesajlarımın hiçbirine cevap vermediğini görüyorum. Bu yüzden tabii ki onu aradım ve tabii ki bir kez bile cevap vermedi, bu da beni paniğe sürükledi."

"Çok özür dilerim, ben-"

"Peki, ben ne yapacağım?" Lando devam ediyor ve yine sözümü kesiyor. "Buraya koştum ve onu kendi yatağında uyurken bulmak yerine, kardeşimle yatağa sarılmış, yarı çıplak halde buldum."

Lando çok öfkeli ve yumruk yumruğa dövüşmeye hazırmış gibi Reign'e bakıyor.

"Uyurgezerlik yapıyordum," diye geveledim. "Ve yatağım yerine burada uyandım."

Reign'den uzaklaşmaya çalışıyorum ama o yine elini sıkıyor ve kardeşine dik dik bakmaya devam ederken sırtımı ona yaslıyor.

Lando da aynı tehditkâr bakışlarla karşılık veriyor. "Dur tahmin edeyim kardeşim, onu kucaklayıp uyutmanın çözüm olduğunu mu düşündün? Sana onu yönlendirmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Birkaç dakika öncesine kadar ona dokunmadım," diye cevap veriyor Reign, sesi sakın. "Buraya kendi başına geldi."

"Mesele bu değil. Geçen seferki gibi onu odasına geri götürebilirdin. Ama sen onun yerine hemen yanına soktun. Bu beni neden şaşırtmadı?"

Geçen seferki gibi mi?

Reign'in çenesi gerilir. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Seni tanıyorum demek. Birini savunmasız görüyorsun ve onu kırmak için fırsat kolluyorsun."

"Öyle değildi Lando," diyorum sesimi sabit tutmaya zorlayarak.

Göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyor. "Öyle değil miydi? Siz ikiniz taşınmadan önce bütün yaz arkamdan iş çevirdiniz ve siz gittikten sonra ne oldu?"

Reign, Lando'nun şu anda söylediği her kelimeye odaklanırken beni tutuşunu hafifçe gevşetiyor.

"Seni kırdı," diye bağırır Lando. "Tıpkı çok yaklaşan herkese yaptığı gibi. Ve şimdi sanki seni bir kez neredeyse yok eden aynı hata değilmiş gibi kendini başka bir karmaşanın içine atmak üzeresin. Aynı şekilde sona erdiğinde şaşırmış gibi davranma."

Ben Lando'ya bakarken oda sessizleşiyor, kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Daha önce benimle hiç böyle konuşmamıştı ama haklı, değil mi? Sanki yeterince kalp kırıklığı yaşamamışım gibi kendimi daha fazla kalp kırıklığına açıyorum.

"Sanırım gitme vaktin geldi," diyor Reign arkamdan, sesi ölümcül derecede sakın.

Bu sesle tüylerim diken diken oluyor ve Lando dönüp dışarı çıkmadan önce gözleri büyüyor,  n kapı arkasından çarparak kapanıyor. Sırtımı Reign'e dönerek sessizce o t u r u y o r u m , Lando'nun az önce söylediklerinden sonra onunla nasıl y zleşe imi bilemiyorum.

Arkamda kendini yeniden ayarlarken yatak gıcırđıyor, arkasına yaslandığında yatak başlığı duvara çarpıyor.

Derin ve sinirli bir i  çekti. "Arkanı döner misin lütfen?"

Sinirlerimi ve tereddütlerimi bir kenara bırakıp onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum, battaniye kayıyor ve çıplak kalçalarımı daha da ortaya çıkartıyor. Gözleri tenime takılıyor ama onları tekrar yüzüme çevirmeye zorluyor.

"Seni nasıl hayaletimde bıraktığım hakkında konuşmak istiyorum," diyor ve tutmam için elini uzatıyor. "Bu sefer gerçekten."

Boğazımda bir gerginlik oluşuyor, saniyesi saniyesine, o beni bırakıp gittiğinde çektiğim acı geri geliyor. Elini tutuyorum ve beni kucağına çekmesine izin veriyorum, avu larım omuzlarında ve onunki kal alarımında dinleniyor.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum, çok şey göreceğinden korktuğum için gözlerine bakamıyorum.

Ağır bir nefes alıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi ağzını açıp kapatıyor. Sonra başını karyolaya yaslıyor ve gözlerimi buluyor.

"Senin için en iyisini yaptığımı sanıyordum," diyor dikkatle. "Marlow'a geri dönecek bir şeyin yoksa, New York'ta önüne çıkan muhteşem fırsata odaklanır ve hayallerini yaşarsın diye düşündüm."

Verdiği cevap yeterli değil, asla yeterli olmayacak. Ben de son beş yıldır neredeyse her gün kendime sorduğum soruyu sordum.

"Gitmeme izin vermek senin için neden bu kadar kolaydı?"

Ve bir anda, maskenin ardında sakladığı tüm acıyı görüyorum. Sanki tek bir soruyla kalbini yerinden s km ş m gibi bakıyor bana.

"Hayatımda yaptığım en zor şeydi," diye fısıldıyor, sesi çatlayarak.

"Öyle miydi?" Sulu bir sesle gülüyorum. "Bir kere bile pes etmedin, bir kere bile."

Uzaniyor ve acılı bir ifadeyle gözyaşlarımı dikkatlice siliyor. "Yaptım. Sadece senin bundan hiç haberin olmadı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama telefonu komodinin üzerinde iğrenç bir şekilde titriyor. İkimiz de bakıyoruz ve Terry'nin yüzünün bir fotoğrafının ekranda parladığını görüyoruz.

"Cevap ver."

Uzanıp telefonu açıyor ve Terry'nin sesini hoparlöre veriyor. "Hey," diyor, gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına itiyor, gözleri benimkini hiç bırakmadı.

"Sen ve Angelique şu anda Volkov'un nefesi ensenizde olmadan doğaçlama bir prova seansına hazır mısınız?" Terry soruyor.

Reign bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak soruyor. Başımı sallıyorum, hazırlanabilmek için üzerinden inmeye çalışıyorum ama elini kalçama bastırarak kaçmamı engelliyor.

"Evet, bize bir saat ver. Daha yataktan çıkmadık."

Terry tekrar konuşmadan önce diğer hatta bir duraklama oluyor. "Biz mi?" diye yavaşça soruyor. "Angelique seninle yatakta mı?"

Gözlerimi kocaman açarak Reign'e bakıyorum ve aramayı bitirmesi için çılgınca el sallıyorum. Beni izlerken kıkırdamasını engelleyemiyor.

"Öyle, değil mi?" Terry soruyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Hoşça kal Terry," diyor Reign telefonu kapatmadan önce ve benim telaşlı halime sırtıyor.

Başparmağını yanağımda gezdirirken gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Bu konuşmaya daha sonra devam edecek miyiz?"

Kolları beni sarıp sarmaladığında başımı sallıyorum. Reign'e tekrar tam olarak güvendiğimi söyleyemem. Yani, beni fiziksel olarak incitmeyeceğine güveniyorum ama sanırım aklımın bir köşesinde, dikkatli olmazsam kalbimi kırabileceği konusunda beni uyaran bir ses hep var olacak.

Ama belki de bu iyi bir şeydir. Belki de kendimi güvende tutmak için ihtiyacım olan şey budur.

Bölüm 20

Reign

Imperium'a gitmek normalden daha uzun sürüyor. Hızı düşük tutuyorum, dünyanın yanıımızdan geçip gitmesine izin veriyorum çünkü Angelique ile sessizlikte birlikte olmanın kutsal bir yanı var, sanki ikimiz de bu duyguyu tekrar kaybolmadan önce ezberlemeye çalışıyoruz. Mükemmel bir dünyada, bu endişelenmemiz gereken bir şey olmazdı. Ama bu dünyada, ikimiz de birbirimizi bazı yaralar ve şüpheler yaratacak kadar incittik.

Biz içeri girdiğimizde Terry parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla dışarıdaki taş basamaklarda oturuyordu. Bizi görünce sırtıyor, izmariti yere atıyor ve başını Angelique'e doğru eğmeden önce bana bilerek göz kırıyor.

"Bugün düet sahnelerinden birini denemek istiyorum," diyor merdivenlere ulaştığımızda, ayağa kalkıp kot pantolonunun tozunu alırken. "Orta bölümde doğru akmayan bir dönüş var, bu yüzden yarın Volkov bana yeni bir tane atmadan önce ikinizin üzerinde görmem gerekecek."

Biz kapıya doğru yönelirken Angelique kuru bir kahkaha atıyor. "Merak etme Terry. Eğer pas de deux dağılırsa, ilk parçalayacağı kişinin ben olacağıma eminim."

Cesedimi çiğnemedem.

"Şaşıracaksın," diye mırıldanıyor, sahte bir selamla kapıyı açık tutarak. "Bu adam hayal kırıklığına uğramak için yaşıyor."

İçeri girdiğimizde stüdyo, tepe ışıklarının donuk uğultusu ve cilalı zemindeki ayak seslerimizin yankısı dışında sessiz. Perdeler geri çekilerek sahneyi ortaya çıkarıyor. Terry ses panosuna doğru ilerliyor, tabureye tünayıp parmaklarının arasında bir kabloyu çeviriyor ve Angelique önümde yürüyor, bukleleri her adımda hafifçe zıplıyor. Ben de yavaşça arkasından gidiyorum, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

İkimiz de sahneye çıkıyoruz, eşofmanlarımızı değiştiriyoruz ve gerinmeye başlıyoruz. Gözlerim sırtının eğimine, ikinci bir deri gibi ona yapışan mayosunun yumuşak kumaşına, ince askıların omuzlarına batışına, bacaklarının üzerine kıvrılırken omurgasının kavisine, yere basan kalçasının kıvrımına takılıyor. Beynim onu itaat etmeye zorlayamadan vücudum tepki veriyor, kanım hızla akıyor, içimdeki sıcaklık kıvrılıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum, çenem geriliyor.

Odaklan, Reign. Bu bir prova, ön sevişme değil.

Ama tam o sırada bileğinin bir hareketiyle buklelerini geriye doğru tarayarak başını kaldırması, sahneyi geçip onu kollarıma almak ve ikimize de neden burada olduğumuzu unutturmak istememe yardımcı olmuyor. Bunun yerine yüzümü sahne kanatlarına dönüp yavaş bir nefes alıyorum ve kendimi dikkat çekmeden ayarlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kafamın içinde başlattığı savaştan habersiz.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum ve derin bir hamle yapıyorum, gerilmenin beni yere serecek kadar acıtacağını umuyorum.

Terry fark etmiyor ya da fark etse bile fark etmemiş gibi yapıyor. Pas de deux için prova parçasını açmadan önce birkaç dakika daha dizüstü bilgisayarıyla uğraşıyor. İlk birkaç ölçü hoparlörlerden dökülüyor ve Terry ellerini bir kez çırpıyor.

"Pekâlâ çocuklar. Hazır mısınız?"
Başımı sallıyorum.
"Hadi yapalım."

Ortaya geçiyoruz ve Angelique tam müzik başlarken pozisyonunu alıyor. Ellerim belini buluyor, arabeske uzanırken onu kolayca kaldırıyor. Nefes ve gölge gibi birlikte hareket ediyoruz, onun vücudu benimkini bekliyor, benimki de onunkini sabitliyor. Elimi uzatarak yavaşça etrafında dönüyorum ve o da avucunu benimkine yerleştiriyor.

Her işarete akıcı bir şekilde vuruyoruz ve onu yere indirdiğimde göz temasını kesmiyor. Dudakları hafifçe ayrılmış, göğsü inip kalkıyor. Acaba o da bunu hissediyor mu, aramızdaki bağ daha da sıkılaşıyor mu?

Birkaç saniye sonra Terry'nin sesi araya giriyor. "Bu dönüş hâlâ yapışkan görünüyor. Ağırlığını biraz daha erken kaydırmayı dene, Angelique." O

ayağa kalkıyor, spor ayakkabılarını fırçalıyor. "Aslında, bırak ben deneyeyim. Senin mi yoksa Reign'in zamanlamasının mı sorunlu olduğunu görmek istiyorum."

Ona doğru yürümeye başlar. "Hayır." Kelimeyi düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Terry kaşlarını kaldırıp masumca göz kırptırıyor. "Emin misin? Bazen ikinci bir beden yardımcı olur."

"Hayır dedim," diyorum, sesim düz.

Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. Koreografi ya da lanet olası Nobel Barış Ödülü uğruna olması umurumda değil.

O benim.

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Pekala, Harrington. Tütünü çıkarma."

Ses tahtasına dönüyor, oturmadan önce parçayı yeniden başlatıyor ve tekrar denememiz için işaret ediyor, ama saklamaya çalıştığı sırtışı fark ediyorum ve göz kırptığında beni dürttüğünü anlıyorum ve işe yaradığını biliyor.

Terry ile prova akşam yemeğinden hemen öncesine kadar sürüyor. Bitirdiğimizde Angelique de ben de çok yorulmuştuk ama sahne üzerindeki bağlantımız konusunda kendimize daha çok güveniyorduk, özellikle de Terry'nin zorlandığı dönüş sorununu mükemmelleştirdiğimizde. Volkov'un yarın saçmalamayı bırakabileceği kadar geliştirdi.

Gitmek üzere eşyalarımızı toplarken Angelique, "Lando az önce bana mesaj attı," diye duyurdu. "Hepimizi şehirde açılan yeni bir salona davet ediyor. Seni de Terry."

Terry şaşırmış bir halde dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Tabii. Reign gidiyorsa, ben de peşine takılırım."

Bir salona gitmek istiyor muyum? Pek istemezsin. Ama Angelique gidiyorsa ben de gidiyorum, çünkü dün ara sokakta olanların tekrarlanması riskini göze alamam.

"Tabii, önce eve uğrayalım, böylece duş alıp üstümüzü değiştirebiliriz."

Başıyla onaylıyor.

"Arabayı takip edeceğim," diyor Terry, biz çıkarken kapıyı bizim için tekrar açık tutuyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, yanından geçerken bilerek omzuna sertçe çarpıyorum ve karşılık olarak şakacı kıkırdamasını duyuyorum.



"Yani bana bunca z a m a n d ı r birlikte yaşadığınızı mı söylüyorsun?" Terry arabamın arka koltuğundan soruyor. "Ve sen bana hiç söylemedin mi?"

Duş almak ve üstümüzü değiştirmek için misafirhanede mola vermiştik ve Angelique bizi dışarıda beklediği için kendini kötü hissettiği için Terry'nin içeri girmesine izin verdim. Her nasılsa bu, arabasını geride bırakmasına ve daha kolay park etmek adına bizimle şehre kadar gelmesine dönüştü.

Angelique, "Bu Reign'le yaptığım işe alım anlaşmasının bir parçasıydı," dedi ve ben bizi salona doğru yönlendirirken bana sert bir bakış fırlattı.

Terry kısık bir ısıklık çalıyor, sonra çenesi neredeyse omzuma dayanana kadar öne eğiliyor, gözleri sahte bir şokla irileşiyor. "Reign. Seni hasta orospu çocuğu."

"Kapa çenenin," diye mırıldandım, gözlerim yola sabitlenmişti. "Bunu kimya bağına hızlandırmak için yaptım."

"Elbette," diyor Terry, arkasına yaslanıp dikiz aynasından bana sırtarak. "Sen ne dersin o."

Angelique'in kahkahası içinden fışkırıyor ve dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. Kendimi durduramadan önce gizlice bir göz atıyorum ve o pencereden dışarı bakıyor, ağzının köşesi hala kalkık, göğsümün içinde bir şey kaydırıyor. Bu kahkahayı daha önce de duymuştum, her şeyin daha kolay olduğu zamanlarda, ama şimdi... şimdi farklı bir şekilde vuruyor. Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, çenem gergin, kalbim itiraf etmek istemediğim bir şey yapıyor.

Bu aşk değil. Buna aşk diyemem ve bunu hak etmiyorum. Ama başka birine gülümsediğinde göğsüme oturan ve sızlayan bir şey bu. Bana hala bir değerim varmış gibi baktığında sakinleşen bir şey. Sonun bir parçası olmasam bile onun kendini yeniden bulmasını istiyorum. Düştüğünde onu yakalayacak kadar yakın, ama ben de düşmüyormuşum gibi davranacak kadar uzakta durmaktır.

Ve siktir et, sanırım düşünüyorum.

Şehir merkezine vardığımızda, arabayı salonun hemen dışında yolun kenarına park ediyorum ve iniyoruz. Çok uzun sürmedi.

Lando'yu içeride diğer üç kişiyle birlikte bulduk - Willow, Alfie ve Max.

Lando bizi görünce hemen ayağa kalkıyor ve Angelique'in yanına koşup sabah bizi yatakta bulduğunda söylediği şeyler için özür dilemesini izliyorum. Ama ondan aynı özrü alamıyorum. Onun yerine, Angelique'i yanındaki koltuğa yönlendirmeden önce bana öfkeli bir kaş çatıyor.

"Bu da neydi böyle?" Terry yanımda fısıldıyor.

"Uzun hikâye," diyorum nefesimin altında, dikdörtgen masanın başına oturuyorum.

Masa çıtır ördek bao, ton balığı tartar, biberiye kızartması, yağ ve sarımsakla ıslatılmış zeytin gibi küçük tabaklarla dolu.

Angelique bir karides şişine uzanıyor ve bir ısırık alırken dudaklarının hafifçe aralanışını izliyorum. Lando ona bir şeyler söylemek için eğiliyor, o da başını sallıyor, ifadesi yumuşak. Yemekler oturduktan sonra masadaki sohbet Kuğu Gölü'ne dönüyor ve Max ışıklandırma ipuçlarından bahsediyor. Willow hızlı değişimler hakkında atıp tutuyor ve Alfie de son teknik dersinde birinin neredeyse suratına tekme yiyeceğiyle ilgili bir espri yapıyor. Angelique yine gülüyor ve burada parladığını fark etmekten kendimi alamıyorum. Bu insanların yanında daha gevşek, sanki sonunda nasıl nefes alacağını yeniden hatırlıyor.

Terry eğilip "Onu yiyecek misin yoksa gecenin geri kalanında ona mı bakacaksın?" diyene kadar onu izlediğimi fark etmiyorum.

Ona bir parça ekmek fırlatıyorum.

Alfie tabağını iterek, "Pekâlâ," diyor. "Uslu durmaktan sıkıldım. Bir oyun oynayalım derim."

"Hayır," diye inliyor Lando.

"Evet," diyor Willow aynı anda.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diyor Alfie, şeytan gibi sırtarak. "Ama ev kurallarıyla. Doğruyu seçersen, yine de bir atış yaparsın ve o pas saçmalığının hiçbirisi olmaz. Eğer varsanız, hepiniz varsınız."

Angelique sırtarak başını eğiyor. "Peki ya cesaret?"

"Atış yok," diye omuz silkiyor Alfie. "Ama geri çekilirsen, yine de iki atış yapacak ve bir doğruyu cevaplayacaksın."

"Hoşuma gitti," diyor Terry, bir garsonu işaret ederek. "Birkaç kadeh tekila alalım."

"Tekila mı?" Kaşlarımı kaldırarak yankıladım.

"Korktun mu Harrington?" diye alay ediyor.

Angelique'e bakıyorum, çoktan iki parmağını kaldırmış, ikimiz için de sipariş veriyor. Bakışımı yakalıyor, ağzı yukarı kıvrılıyor. Tehlikeli ve güzel.

Kahretsin.

"Zerre kadar değil."

Bölüm 21

Angelique

Truth or Dare'i en son oynadığımdan bu yana yıllar geçti ve eminim ki en son aynı insanlarla -Reign ve Terry hariç- oynamıştık. Artık hepimiz biraz daha yaşlandık ama o heyecan verici enerji hâlâ aynı.

Willow sırtarak oyunu başlatıyor. "Alfie," diyor tatlı bir sesle, "Doğruluk mu cesaret mi?"

Arkasına yaslanıyor, gözleri meydan okumayla parlıyor. "Cesaret."

"Max'le öpüşmen için sana meydan okuyorum," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Max bir elini yüzünde gezdirerek inlediğinde masadakiler kahkahaya boğuluyor. "Tabii ki yaparsın."

"Sadece gözlerini kapat ve İngiltere'yi düşün, dostum," diyor Alfie, çoktan eğilerek.

Max iç geçiriyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Alfie onu yakasından tutuyor ve tüm grubun kendini kaybetmesine yetecek kadar uzun süren gürültülü, abartılı bir öpücük için kendine çekiyor. Willow kıkırdıyor, Lando neredeyse içkisini yudumluyor ve Reign bile kahkaha olabilecek yumuşak bir nefes veriyor.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Max, elinin tersiyle ağzını silerken bizi tersleyerek. "Angelique. Doğruluk mu cesaret mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, şimdiden şeytani bir şeye hazırlanıyorum. "Cesaret."

Sırıttıyor. "Göz temasını kesmeden Reign'e trüflü patates kızartmalarından birini yedirmen için sana meydan okuyorum."

Masada iğrenç bir tezahürat kopuyor. Max'e bir bakış fırlatıyorum - *hain* - *ama* yine de bir kızartmaya uzanıyorum, kalbim güm güm atıyor. Reign'e döndüğümde çoktan beni izliyordu, mavi gözleri tehlikeli bir merakla parlıyordu, ağzı en ufak bir meydan okumayla eğilmişti.

Hafifçe öne eğildim. "Aç."

Kızartmayı dudaklarının arasına yerleştirdiğimde dudakları yavaşça aralanıyor ve tam almak için eğildiğinde, ısırmadan önce dili parmağımın ucunda gezinerek nefesimin kesilmesine ve midemin bulanmasına neden oluyor. O an bir saniyeden az sürüyor ama yüzümü yakmaya yetiyor.

Oh. Kahretsin.

Sanki lüks bir salonda değil de gürültülü bir barda oturuyormuşuz gibi masa vınıyor ve tahtaya vuruyor. Arkama yaslanıp sakın davranmaya çalışıyorum.

"Sıra sende."

Reign gözlerini benden ayırmıyor. "Terry." Terry sırtıyor. "Cesaret."

"Son kaydettiğin selfie'yi masaya göstermen için sana meydan okuyorum." Terry inliyor. "Seni pi kurusu."

Ama yine de telefonunun kilidini aıyor ve etrafta dolaştırıyor. Etrafta dolaşırken eğilip bakıyorum. Gömleksiz bir ayna fotoğrafı, yanaklarına parlak yeşil bir yüz maskesi bulaşmış ve gülmeden duramıyorum.

Max hırıldıyor. "Neden susuzluk tuzağının ortasındaki Hulk gibi görünüyorsun?"

Lando telefonu alıyor ve ıslık çalıyor. "Cidden mi? Seksi sayılırsın. Cilt bakım rutini olan erkeklere bayılırız."

Terry sırtıyor. "Teşekkür ederim. Geyler ve tanrılar için peeling yapıyorum."

Sonra hiç vakit kaybetmeden bir elini sakalında gezdiriyor ve Lando'ya yavaşça ve belli belirsiz bir bakış atıyor. Dili biraz dışarı çıkmış, neredeyse düşünceli. "Başka nelerde iyi olduğumu bilsen şaşarsın."

Lando şaşkınlıkla gözlerini kırptıştırıyor ve hafif bir pembe tona büründüğünde kıkırdıyorum. Telefon Terry'ye geri döndüğünde kaşlarını kaldırıp Reign'e döndü.

"Pekâlâ, Harrington. Doğruluk mu cesaret mi?"

Hemen cevap vermeyince Reign'e bakıyorum. Çenesi biraz geriliyor, gözleri en güvenli seçeneği tartmaya çalışıyormuş gibi hafif daralıyor. Sonra gözleri benimkileri buluyor ve cevap verirken bakışlarımı tutuyor.

"Gerçek."

Terry tereddüt etmiyor. "En son nereye utun?"

Gözleri Terry'ye kayıyor ve Terry'nin masum sırtışına bakarak bu sorunun Reign'in cevaplamak istemediği bir soru olduğunu anlıyorum. Boğazını temizleyerek tekila shot'ına uzanıyor.

"New York."

Masanın sesi kayboluyor, her şey kulaklarımdaki çınlamanın altında boğuluyor ve kimse tepki veremediği tekilayı geri atıyor. Boğazındaki yanık dalgalanıyor ve içimdeki bir şey çözülüyor.

"Ne?" Ona bakarak nefes alıyorum.

Terry gelişigüzel atlıyor. "Aynen öyle!" Parmaklarını şıklatıyor. "O yolculukta seninleydim, değil mi?" Bana döndü. "Performansını en son o zaman görmüştüm."

Reign'e dönüyorum, kan kulaklarıma hücum ediyor. "New York'ta mıydın?"

Bana yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Sen de beni izledin mi?"

Bir baş sallama daha. Ona bakarken yavaşça sandalyeme geri gömülüyorum. Sırtım koltuğa değişiyor ama göğsümde oluşan baskı dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Oradaydı ve ben bunu hiç bilmiyordum. Onu seyirciler arasında hiç görmedim, hiç mesaj almadım. Hiçbir şey almadım.

Terry'nin günler önce bana söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyor.

"Performanslarıma geldin mi?"

"Neredeyse hepsinde bulundum."

Şimdi Terry'ye dönüyorum. Biraz sarhoş görünüyor, gözleri cam gibi ama tamamen kendinden geçmiş değil.

"Siz ikiniz New York'a kaç kez birlikte geldiniz?" "Angel," diyor Reign alçak sesle.

Terry onu duymamış gibi elini sallıyor. "Saymayı unuttum. Son beş yılda birkaç ayda bir gittik."

Beş yıl.

Nefesim kesildi. Gittiğim süre boyunca. Beni hayalet gibi takip ettiği süre. Tüm bu zaman boyunca umursamadığımı düşündüm.

"Ve her seferinde ... beni sahnede görmeye mi geldin?" Sesim şimdi daha sakın ama titrek.

Terry başını sallıyor. "Her seferinde."

Reign'e bakmaktan kendimi alamıyorum ve o da benim parçalanışımı izlerken gözlerini kaçırmıyor, boğazım düğümleniyor. Gözlerimin arkasındaki yanma keskin, ama onu geri kırıyorum. Benimle konuşmadı ama beni izledi. Defalarca. Hâlâ orada olduğunu bilmediğim zamanlarda bile... oradaydı.

Bununla ne yapacağım ben?



"GİDELİM," dedi Reign huysuzca, masadan kalkıp bana, Terry'ye ve Lando'ya bakarak. "Sabah Volkov'la provamız var ve kimsenin akşamdan kalma olduğu için üzerime kusmasını istemiyorum."

"O kadar da sarhoş değilim," diye suratımı asıyorum ama Lando'yu da yanıma çekerek ayağa kalkıyorum.

Lando parmağını Reign'in yüzüne doğru kaldırıp iki yana hareket ettirerek, "Hayır, asla senin arabana binmem," diyor. "O tekilaları içtiğini gördüm ve ben sarhoş sürücülerle yolculuk etmem."

Reign, Lando'nun elini yavaşça yüzünden uzaklaştırır ve sinirli bir bakışla onu iğneler. "Bize bir taksi çağırdım."

"Ah," der Lando elini geri çekerek. "Bunların var olduğunu unutmuşum." "Oraya vardığımızda senin evinde kalmam gerekecek," diyor Terry,

Ayağa kalkıyor ve kendini sabitlemek için ellerini u z a t m a d a n önce yana doğru tökezliyor. "Kendi başıma eve gitmemin imkânı yok."

"Benimle ana evde kalabilirsin," diye teklif ediyor Lando.

Terry, Lando'ya sırtmadan önce susar. "Hayır, parıldayan parmaklar. Ben iş arkadaşlarımla yatmam, ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar."

Lando kıpkırmızı kesiliyor ama diğerlerine el sallayarak salondan çıkıp taksiye atlarken ağzını kapalı tutuyor. Terry şoförün yanındaki koltuğa oturdu, ben de Lando ve Reign'in arasına sıkıştım.

Yirmi dakika sonra malikâneye ulaşıyoruz ve Lando bize hızlıca iyi geceler diledikten sonra ana eve doğru ilerliyor.

"Terry, benim odamda uyuyabilirsin," diyor Reign, misafirhaneye doğru yürüyüp kapıyı açarak.

"Dostum, en iyi arkadaş olduğumuzu biliyorum," diyor Terry, Reign'in arkasından içeri girerken ben de onu yakından takip ediyorum. "Ama senin yanında uyumayacağım."

Reign arkasını dönüyor ve gözlerini ona dikeyor. "Benim odamı alabilirsin çünkü ben kanepede uyuyacağım."

"Ayy," diyor Terry, elini Reign'in omzuna koyarak. "Tam bir centilmen."

Ve başka bir şey söylemeden elini omzuna atıp iyi geceler dileyerek koridorda Reign'in odasına doğru yürüyor ve bizi ön kapıda yalnız bırakıyor.

"Kanepede iyi olacağına emin misin?" Ayakkabılarımı çıkarırken soruyorum.

Reign sırtıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve duvara yaslanıyor. "Beni yatağına davet etme şeklin bu mu?"

Yavaşça ayağı kalkarken cevap vermiyorum. Onu yatağımda istiyor muyum? Yani, dün gece onun yanında uyudum ve görünüşe göre şimdi de ellerinin üzerimde olması sorun değil. Ama onu yatağıma alırsam işlerin kızışabileceğini biliyorum ve bu şekilde dokunulmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Henüz hazır değilim. Beni hayalet gibi takip etmesi hakkında konuşmamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Ve New York'ta da beni sessizce izliyor.

Ben cevap vermeyince boğazını temizliyor. "İyi olacağım," diyor, kendini duvardan itiyor ve kendine bir yer ayarlamak için kanepeye doğru yürüyor. "Biraz uyu."

Başımı sallıyorum. "İyi geceler, Reign."

Bölüm 22

Angelique

"Reign!"

Gözlerimi kırıştıtararak uyandım ve kendimi Reign'in yatak odasında buldum, yüzüme bir el feneri tutulmuştu. Parlaklığa gözlerimi kısarak bakıyorum ve arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda ellerimle ışığı engelliyorum ve bir saniye sonra yatak odasının ışığı açılıyor.

Terry Reign'in yatağında oturuyor, gömleksiz, el feneri özelliği açık bir şekilde telefonunu tutuyor ve ağzı aralık bir şekilde bana bakıyor.

"Dostum," diye nefes alıyor, omzumun üzerinden Reign'e bakarak. "Yemin ederim buraya kendi başına geldi, her şeyi ele geçirmiş gibi görünüyor."

Hay sikeyim.

"Terry, çok üzgünüm," diyorum hızla, bir adım geri atıp Reign'in göğsüne çarpıyorum.

"Uyurgezer," diyor Reign, ellerini omuzlarıma koyarak. "Kapıyı kapat Terry."

Beni sessizce odama geri götürüyor ve nazikçe yatağa girmeme yardım ediyor.

"Bu son derece utanç vericiydi," diye mırıldanıyorum ellerime doğru. "Muhtemelen çok korkmuştur."

"Hayır, endişelenme," diye beni rahatlatıyor Reign, gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırarak. "İkinizi birlikte görürsem onu fena benzeteceğimden daha çok endişeleniyor."

"Komik," diyorum kuru bir sesle, ellerimi kucağıma indirip ona bakıyorum.

"Şaka yapmıyorum."

Ciddi olduğunu anladığımda battaniyeyi daha yukarı çekip parmaklarımı battaniyenin içine sokuyorum. Kalbim küt küt atıyor, sonra da çarpmaya başlıyor. Huzursuz hissetmem gerekirdi ama hissetmiyorum. Korunduğumu hissediyorum. İsteniyorum.

göğsümü ağrıtabak şekilde. Ama bunu kabul etmek yerine, konuyu saptırıyorum.

"Neden uyurgezer olduğumu anlamıyorum."

"En son restoranda o kadar şarap içtikten sonra ydı," diyor. "Bu gece de birkaç kadeh içmişsin."

"Alkolün bunu tetiklediğini mi düşünüyorsun?"

"Tetikleyicilerinden *biri* olması mümkün," diyor ayağa kalkarak. "Ama şimdilik bunu düşünme. Biraz daha uyumaya çalış."

Odamdan çıkıp ışığı söndürüp kapıyı arkasından kapatırken başımı sallayıp ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Yine de haklı, uyurgezer olduğum zamanlar sarhoş olacak kadar içtiğim gecelerdi. Lando'nun partisinin ertesi sabahı kanepede uyandığımda orada uyuduğuma dair hiçbir şey hatırlamadığımı düşünüyorum. O gece de şampanya içmiştim. Eğer sebep alkolsen, o zaman tamamen kesmeliyim. Bunu yapmaya devam edemem.



TELEFONUMUN ALARMI komodinin üzerinde titreyerek beni uykumdan uyandırıyor. Saate bakıyorum ve saatin sabah altıyı on geçtiğini görüyorum, bu da Imperium'da iyi geçmesini umduğum bir gün için hazırlanma vakti olduğu anlamına geliyor. Ama Volkov'un gözetiminde prova yapacağım bir gün olduğu için geçen seferkinden çok daha iyi olacağını sanmıyorum.

Şifonyerden kıyafetlerimi alıyorum ve hızlı bir duş almak için banyoya gidebilmek için yatak odamın kapısını açıyorum, ancak kapı açıldığında odama bir beden yuvarlandığında ruhum neredeyse dünyayı terk ediyor. Reign bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve gözlerini açıp bana bakmadan önce kaşları acıyla çatılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, ona bakarak. "İyi misin?"

Başının arkasını ovuşturarak doğrulduğunda ağır bir iç geçiriyor. "Evet, iyiyim."

"Kapımın önünde mi uyuyordun?"

Başını sallıyor. "Sadece tekrar uyurgezerlik yapmaya kalkarsan diye seni yatağına geri götürebileceğimden emin olmak istedim."

"Oh," diye fısıldadım.

Az önce söylediklerini kavrarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Reign kanepenin rahatlığını bırakıp odamın kapısının önünde nöbet tutmaya ve tekrar uyurgezerliğe kalkışırsam diye beni durdurmaya başladı.

Ayağa kalktı ve kıyafetlerini fırçaladı. "Gidip Terry'yi uyandıracağım," diyor ve arkasına bile bakmadan odamdan çıkıyor.

Koridora çıkıyorum ve içeri dalmadan önce yatak odasının kapısına vurmasını izliyorum. "Kalkma zamanı, sik kafalı."



VOLKOV Stüdyo B'nin köşesindeki bir sandalyeye oturmuş, ben Lando'nun yanında ısınma hareketleri yaparken gözlerini bana dikmiş.

"Yemin ederim bana karşı bir şeyi var," diye fısıldıyorum Lando'ya.

Ama cevap vermiyor, gözleri odanın öbür ucunda önünde gerinirken Reign'e fısıldayan Terry'yi izliyor. Wendy kendi küçük köşesinde, yere oturmuş ve derin bir esneme hareketiyle öne doğru katlanmış, kulaklıklarından müzik sesi geliyor.

"Sence Terry biseksüel mi?" Lando fısıldıyor, beni görmezden geldiği gerçeğinden habersiz.

"Yüzde bin." Başımı sallıyorum. "Dün gece kesinlikle seninle flört ediyordu."

"Öyleydi, değil mi?" Lando'nun dudakları bir sırtışıyla kıvrılıyor. "İş arkadaşlarına bulaşmaması çok kötü."

"Oh, lütfen," diye alay ediyorum. "Ona bu kuralı çiğnetebilecek biri varsa, o da sensin."

Lando sırtışını bana çeviriyor. "Sağ ol kanka, özgüvenine bayıldım."

"Bu kadar esneme yeter," diye bağılıyor Volkov köşesinden ve Lando'yla benim yerimizden sıçramamıza neden oluyor. "Başlıyoruz."

Terry nefesinin altından, bu kararı Volkov'un değil kendisinin vermesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve odanın ortasında durmaya geliyor.

"Pekâlâ millet, bildiğiniz gibi Kuğu Gölü koreografisinde bazı değişiklikler yaptık," diyor Terry ellerini bir kez çırparak.

Volkov not defterinden başını bile kaldırmıyor. "Umarım mantıklı değişiklikler olur. Son versiyonda Odette dansın ortasında uyuyakalmış gibi görünüyor."

Wendy homurdanıyor, Terry ise rahatsız olmadan sırtıyor. "Bu övgü dolu sözler için teşekkür ederim Volkov. Posterlerde sizden alıntı yapacağım."

"Bunun için posterlerin okunmaya değer olması gerekir," diye mırıldanıyor Volkov.

Terry onu görmezden gelir. "Doğru. Dediğim gibi Lando, Wendy, Angelique ve Reign, bugün Seigfried ve Odette arasındaki ilk pas de deux'nün provasını yapacağız. Karakterlerin duygularına ve aralarındaki bağa odaklanacağız."

Avuçlarımı taytımın üzerinde gezdiriyorum, beni tekrar izleyen Volkov'a bakarken karnım düğüm düğüm oluyor.

"İpuçlarıyla başlayacağız." Terry gözlerinde bilmiş bir parıltıyla aramıza bakıyor. "Pozisyonlar?"

Reign arkama geçiyor, yerini alırken eli hafifçe belime değiyor. Sadece sıradan bir dokunuş ama her yerde hissediyorum.

"Gözler birbirinizde olsun," diyor Terry. "Sadece dans etmiyorsunuz. İletişim kuruyorsunuz. Her hareketin bir şey söylemesi gerekir. Bir şeyler hissedin. Hazır mısınız?"

Volkov avını izleyen bir avcı gibi sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve müzik başlıyor. Kollarım yavaşça kalkıyor, harcadığım çabayı gösterecek kadar titriyor. Odette güçlü değil, bu versiyonda değil. Kendini zar zor bir arada tutuyor. Sunduğu her şey kırılgan ve lanetli. Şimdiden kendi parmaklarının arasından kayıp gidiyor.

Tıpkı benim gibi.

Ben dönerken Reign öne doğru adım atıyor. Elleri bana dokunmadan önce havada asılı duruyor; biri belimde, diğeri dirseğimi kavıyor. Kendimi ona bırakıyorum, vücudumun ağırlığı sanki Odette ona olması gerekenden daha fazla güveniyormuş gibi hafifçe sarkıyor. Başımın göğsüne yaslanmasına izin veriyorum, göğsüm çabayla inip kalkıyor.

Beni kaldırdığında havaya uzanmıyorum, yukarı doğru çöküyorum. Bacaklarım uzuyor ama savaşıma güçleri yok çünkü bu kaldırışın güç değil, teslimiyet göstermesi gerekiyor.

Beni yavaşça indiriyor, nefesi kulağıma değıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bana böyle hissettirmemeliydi. Kederin uzuvlarıma sızmasına ve içimi boşaltmasına izin vermeliyim. Ama onun yanındayken bu imkansız. Nefesinin sıcaklığı midemde kıvrılıp kalıyor ve göğsüm sıkışıyor, uyluklarımın arasında yavaş, hain bir nabızla farkındalık çiçek açıyor.

Diz çöküp elini uzattığında elini tutuyorum ve düet benim kollarında, alnım onunkine yaslanmış bir şekilde sona eriyor. Son nota kaybolurken göğüslerimiz yükselip alçalıyor ve elinin sırtıma daha sıkı bastırdığını, beni toprakladığını hissedene kadar titrediğimi fark etmiyorum.

Volkov kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Bir kez olsun yüz ifadesi okunmuyor.

Sonunda homurdandı.

"Hmph." Terry göz kırpmıyor.

"Eee?"

Volkov kalemmini sallıyor. "Daha iyi. Çok daha iyi."

Reign'in tutuşu gevşiyor ama geri adım atmıyor. Yavaşça ondan geri çekiliyorum, dokunduğumuz her yerde tenim uğulduyor.

Lando ışınlanıyor. "Bu çok güzeldi."

Ama ben cevap veremeden Wendy stüdyonun öbür ucundan alay ediyor. "Lütfen," diyor, ayağa kalkarak. "Herkes bundan daha iyisini yapabilir. Zar zor hareket ediyor. Üzgün görünmek zor değil."

Odadaki hava değışiyor ve omurgam sertleşiyor ama Wendy bununla yetinmiyor.

"Denemiyor bile. Bilekleri gevşek ve sürekli acıma noktaları arıyor. Eğer Reign'in küçük hasar kontrol projesi olmasaydı, kadroya bile alınmazdı."

Bana tokat atmış gibi irkiliyorum, nefesim göğsümde sıkışıyor.

Hasar kontrol projesi mi? O neden bahsediyor?

Lando bir adım öne çıktı, çenesi gergindi. "Wendy. Bu kadar yeter."

Onu görmezden geliyor. "Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum. Hepimiz onun etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüyoruz. Tanrı korusun, onu eleştiririz, değil mi? Çünkü bunu yaparsak ağlayabilir, işi bırakabilir ya da-"

"Wendy!" Lando tersliyor.

Yine de, dudağını kıvrarak ilerliyor. "O iyi bile değil. O *kırılgan*. Ve bu sanatçılık değil, ölü ağırlık."

"Çık dışarı," diyor Reign, alçak sesle.

Wendy gözlerini kırpıştırıyor. "Ne?" der, yanlış duymuş gibi gülerek.
Onu

. "Çık dışarı dedim." Yüzü buruşana kadar onun bakışlarını tutuyor.
İnançsızlık ve öfke dolu gözlerini bana çevirdi.

"Onu hak etmiyorsun," diye tükürdü. "Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Herkes senin özel biri olduğunu iddia ediyor."

Kelimeler beklediğimden daha sert çarpıyor ve göğsümde sarsılana kadar nefesimi tuttuğumu bile fark etmiyorum. Wendy topuklarının üzerinde dönüp dışarı fırlıyor, stüdyonun kapıları arkasından çarpıyor ve sessizlik ağır ve kırılğan bir şekilde asılı kalıyor.

Terry beceriksizce boğazını temizliyor. "Sanırım... bugünlük bu kadar pratik yeter."

Lando dışarı çıkarken kolumu okşuyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. Sesime güvenemeyerek bir kez başımı sallıyorum.

Reign geride kalıyor ve nihayet konuşmadan önce yavaşça nefes veriyor. "Başka bir saha gezisine var mısın?"

Ona bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Elbette. Neden olmasın?"

Bakışlarımı bir süre daha tutuyor, sanki numara yaptığımı biliyormuş gibi, ama başını sallayıp yolu gösteriyor.

Bölüm 23

Reign

Wendy'nin provada yol açtığı rezaletin etkisinden kurtulması için Angelique'e biraz zaman tanımak amacıyla kasabaya kadar olan araba yolculuğunu bilerek sessiz **tutuyorum**, çünkü söylenen her şeyden dolayı sarmal içinde olduğunu anlayabiliyorum. Kasabaya vardığımızda caddenin kenarına park ediyorum ve inip sessizce nehre doğru ilerliyoruz.

Angelique yürürken kollarını kendine doluyor, hâlâ sessiz ve gerginliğinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Suyun kenarında duruyor, gözlerini kuğulara dikmiş, ben de çok yaklaşmamaya dikkat ederek yanına yaklaşıyorum.

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Sesimi alçak tutarak soruyorum.

Bana kısa bir süre bakıyor, sonra tekrar suya bakıyor. "Daha fazla kuğu izlemek için mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Güven düşer." Bir kaşını kaldırıyor. "Şaka yapıyorsun."

Başımı tekrar sallıyorum, ağzımı küçük bir gülümseme kaplıyor. "Şaka yapmıyorum."

Yan gözle bana bakıyor, şüpheli. "Geriye doğru kollarına düşmenin baleyle ne ilgisi var?"

"Her şey," diyorum, yüzümü tamamen ona dönerek. "Güven her ortaklığın temelidir. Artık sana dokunduğumda irkilmiyor olabilirsin ama yine de düşürülmeyi bekliyormuşsun gibi gerildiğini hissettim."

Bir an sessiz kalıp kuğulara bakıyor. Biri başını yüzeyin altına daldırıyor, sonra uzun boynundan aşağı damlacıklar süzülerek ortaya çıkıyor.

"Yani, beni yakalayacağına tamamen güvenene kadar tekrar tekrar kollarına düşmemi mi istiyorsun?" diye soruyor, sesinde kuru bir notayla.

"Evet."

Yüzü, gözlerini devirmek istiyormuş ama enerjisi yokmuş gibi buruşuyor. "Ciddi misin?"

"Ben her zaman ciddiymdir," diyorum ve çimlerin üzerinde düz bir noktaya doğru ilerliyorum. Arkamdan iç çektiğini duyuyorum, sonra ayak sesleri onu takip ediyor.

Duruyorum ve sırtı bana dönük durmasını işaret ediyorum. "Ayaklar omuz genişliğinde açık. Kollar yanlarda gevşek olsun."

Önüne bakıyor. "Eğer beni bırakırsan-"

"Bırakmam."

Nefes alıp veriyor, omuzları acıya hazırlanır gibi geriliyor ve düşmeye başlıyor ama kendini yakalayıp öne doğru adım atmadan önce fazla ileri gitmiyor -neredeyse sadece eğiliyor, gerçekten-.

Arkasına bakıyor. "Bir şey duyduğumu sandım."

Kaçmaya hazır gibi görünüyor ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum. "Tekrar dene."

Bu sefer daha da eğiliyor ve onu kolayca yakalıyorum. Vücudu kollarımda sadece bir saniye sıcak ve yumuşak kalıyor, sonra hızla uzaklaşıyor ve ben de onu bırakıyorum.

"Sorun ne?"

Boğazını temizliyor. "Bilmiyorum." Avuçlarını uyluklarına sürüyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma," diyorum. "Pas de deux'de, bana böyle düşmen gerekiyor. Kırılma sadece duygu değildir, fizikseldir de. Hareket etme şeklinizde, tuttuğunuz gerginlikte yaşar."

Bakışları benimkilere kayıyor. "Bu bana berbat bir partner deme şeklin mi?"

Bakışlarını tutuyorum. "Hayır. Bu benim daha iyi bir partner olmak istediğimi söyleme şeklim. Ama beni tamamen içine almazsan bunu yapamam."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve gözleri çimenlere, sonra tekrar suya kayıyor. "Deniyorum."

"Biliyorum." Beni orada hissedebileceği kadar öne çıkıyorum. "Bir tane daha?"

Gözlerini kapatmadan önce yavaşça başını sallıyor, derin bir nefes alıyor ve düşüyor. Onu yakalıyorum ve tutmam gerekenden biraz daha uzun süre tutuyorum ama bu sefer çekip gitmiyor.

"Yine mi?" Fısıldıyorum, o da başını sallıyor.

Vücudu düşüşün ortasında kilitlenmeyi bırakana kadar bunu tekrar tekrar yapıyoruz. Onu her yakaladığımda nefesi kesilmeyene kadar. Ağırlığını direnç göstermeden benimkine bırakana kadar. Ama son seferinde, onu bir saniye fazla tuttuğumda, sonunda konuşuyor.

"Wendy daha önce ne demek istedi?" Sesi sessizdi. "Bana hasar kontrol projen dediğinde mi?"

Yavaş bir nefes aldım, çenem gerildi çünkü bu cümlemin aklımdan çıkmayacağını biliyordum. Tabii ki öyle olacaktı.

Yakındaki yaşlı söğüt ağacının altındaki banka doğru başımı salladım. "Gel otur."

Tek kelime etmeden onu takip ediyor ve sessizliğe gömülüyoruz. Kenara tünemiş oturuyor; ellerini kalçalarının altına sıkıştırmış, sanki kendini topraklamaya çalışıyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken nehre bakıyorum.

"Geçen seneydi," diyorum sonunda. "En son dans ettiğim zaman." Hareket etmiyor ama gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Partnerim Elira, Manon'dan bir parça çalışıyorduk, bir kaldırış sırasında kaydı ve tüm salonun önünde ACL'sini yırttı."

Angelique yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, bu korkunç."

"Evet. Teknik olarak benim hatam değildi ama basın umursamadı. Sanki onu sahneye ben fırlatmışım gibi bir hava yarattılar." Bir süre sessiz kaldı. "Şimdi iyi mi?"

"Fiziksel olarak iyileşti ama şirketten ayrıldı ve Berlin'e geri döndü. Ondan sonra insanlar çekip gitmeye başladı. Sponsorlar, birkaç uzun süreli dansçı, hatta sahne ekibi. Imperium'un güvensiz olduğuna dair fısıltılar vardı. Adam kayırmacılık ve iltimas hakkında. Suyun içinde kan olduğunda insanların etrafa saçmayı sevdiği tüm saçmalıklar."

Angelique kaşlarını çatır. "Yani, baban-"

"Bu sezon farklı bir şey istiyor," diye bitiriyorum. "İnsanlara neden önemli olduğumuzu hatırlatacak bir şey. Ve bunu anlıyorum, gerçekten. Ama bunların hiçbirisi," - aramızda işaret ediyorum - "bunların hiçbirisi benim için hasar kontrolü değil."

Dudakları hafifçe aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Tekrar dans etmeyi basın, bilet satışı ya da kefaret için kabul etmedim. Senin için geri döndüm." Bakışlarını tutarak duraklıyorum.

"Babamın sana rolü teklif ettiği gün seni dans ederken gördüm ve gözümü alamadım. Artık hoşuma gitmediğinden emin olduğum bir şeyi sanat gibi hissettirdin."

Hızlı hızlı göz kırıyor, ben de kelimelerin yere inişini izliyorum.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum. "Yani hayır, sen bir halkla ilişkiler dublörü değilsin. O lanet sahneye tekrar çıkmak istememin tek sebebi sensin. Bu yüzden sensiz dans etmeyi reddediyorum."

Yanaklarına hafif bir renk geliyor ve gözlerini kaçırıyor. Arkama yaslanıp o anın durulmasına izin veriyorum çünkü bir şey söylemesine ihtiyacım yok, eğer anlıyorsa. Ama göğsümde hala bir şey sıkışmış durumda, uzun zamandır sürüklediğim bir ağırlık. Ona bakıyorum - her anını iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmaya çalışarak geçiren kıza ve ben de daha iyi değilim. Beni içeri alacak kadar bana güvenmesini istiyorsam, belki de ona söylemediğim gerçekte başlamalıyım.

Avuçlarımı birbirine bastırarak bankta kayıyorum. "Daha önce söylemem gereken bir şey var."

Konuşurken ona bakmıyorum, suya bakıyorum, çünkü bu onun yüzünün düşmesini izlemekten daha kolay.

"Sen New York'a gittiğinde," diye başladım, "kendimi kapattım. Telefonlarına cevap vermedim. Mesajlarına. Bütün o gece yarısı sesli mesajlarına."

Nefesi kesiliyor ama devam ediyorum.

"Kendime böylesinin daha iyi olduğunu söyledim. Biraz zamana ihtiyacın olduğunu. Cevap verseydim, seni artık aştığın bir şeye geri sürükleyebilirdim. Kendimi seni koruduğuma inandırdım." Boğazım yanıyor. "Ama gerçek bu değildi. Gerçek değildi."

Rüzgâr hızlanıyor ve uzakta bir kuğu kanatlarını kaldırarak yavaşça ve zarifçe salınıyor. Konuşmaya devam ederken onu izliyorum.

"Cevap vermedim çünkü beni terk eden başka biri olduğunu düşündüm. Ve eğer gideceksen, bekleyen ben olmak istemedim."

Elleri kucağında hareketsiz kalır. "Reign-"

Başımı sallıyorum, çünkü daha bitirmedim. "Birinin çoktan yarı yolda bırakılmasının nasıl bir his olduğunu bilecek kadar çok terk edildim. Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım."

kırılabilirdi. Ama bu daha az acı vermiyordu ve kendime her ne kadar bunun en iyisi olduğunu söylesem de... Uzak kalamadım."

"Ve o zaman mı New York'a uçtun?" sesi sessiz ve titrek.

Başımı salladım. "Birkaç ayda bir Terry ile New York'a uçardım ve tiyatronun arka tarafında oturup senin dansını izlerdim," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Seni o kadar çok özledim ki. Bu beni hasta ediyordu."

"Ben de seni özledim Reign," diye fısıldıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Ona doğru kayıyorum, dizine zar zor dokunuyorum ama bu içimde bir şeylerin açılmasına yetiyor.

Hay sikeyim. Onu seviyorum.

Bunu itiraf etmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. O daha o uçağa binmeden önce, belki de bir ebeveynini kaybetmenin nasıl bir acı olduğunu bilmeden önce ona aşık olmuştum. Ve şimdi bile, onun aynı şeyi hissetmediğini bilsem, yine de bunu seçerdim. *Onu* seçerdim.

Taşıdığı her keskin kenarı, her lanet yarayı alır ve sırf onu yakınımda tutmak için göğsüme bastırırdım. Beni parçalara ayırabilir ve bunun için ona teşekkür ederim. Çünkü bu aşk... yumuşak ya da güvenli değil. Beni mahvedecek, bunun geldiğini görebiliyorum, ama zaten enkazın içindeyim, nasıl duracağımı bilmiyormuşum gibi ona doğru sürünüyorum. Sanki hiç istememişim gibi.

"Sana aşığım, Angel." Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde geri alamayacak kadar çığ.

Angelique hafifçe geri çekiliyor, gözlerinde bir panik titreşimi var. "Hayal görüyorsun," diye nefes alıyor.

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Muhtemelen."

Arkasını dönüyor ama fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum. Uzanıp gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmak uçlarım yanağını sıyrıyor.

"Ama bence korkuyorsun."

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Neyden korkuyorum?" "Sana nasıl hissettirdiğimden."

Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor, ben de devam ediyorum.

"Çünkü hiçbir şey hissetmek istemiyorsun," diye mırıldanıyorum, elim yüzüne yakın duruyor. "Çünkü eğer hissetmene izin verirsen

hayatta kalmaz."

Bölüm 24

Angelique

Marlow'un yıpranmış ikinci el kitapçısı Turn the Page'in koridorları hâlâ eski kitaplar ve çatlamış deri kokuyor. Lando ve ben Cuma geceleri buraya gelirdik - o hangi erkek arkadaşıyla görüşüyorsa onunla tarihi roman reyonunun arkasına gizlice kaçmak için bir bahaneydi, ben de rafların arasında boğuk kahkahalarını duymamış gibi yaparak şiir bölümüne doğru dolaşırdım.

Parmaklarımı çatlak deri sırtların üzerinde gezdiriyor, başlıkları okumuyordum. Arkamdaki Reign'in çok farkındaydım. Ehliyetini aldıktan sonra bizi buradan alırdı ve bu her zaman dört gözle beklediğim bir şeydi. Arabada onunla geçirdiğim o çalıntı dakikalar, ergenlik özlemim ve asla tam olarak sarsamadığım imkansız aşkımla doluydu.

Ama bugün, malikane ye dönmek için sabırsızlanıyorum. Söylediklerinden sonra olmaz.

Sana aşığım, Angel.

Sözleri zihnimde yankılanıyor, tekrar tekrar dönüyor ve ben nasıl duracağımı bilemiyorum. Bunu söylemesini beklemiyordum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Yıllar önce aramızda olan her şeyin fiziksel ve geçici olduğuna dair bir anlaşma yapmıştık. Kendimizi daha az yalnız hissetmek için birbirini kullanan iki kişiydik.

Peki, ne zaman sadece bu olmaktan çıktı? Birbirimizi sevmek ne zaman gerçek oldu?

"Bu hep senin favorindi, değil mi?"

Reign'in sesine dönüyorum ve onu Pablo Neruda'nın Aşk Şiirleri'nin yıpranmış, ince bir kopyasını tutarken buluyorum. Kapağı solmuş ve sayfaları zamanla sararmış, tıpkı hatırladığım gibi. Yavaşça sayfaları çeviriyor, sanki bir şey arıyormuş gibi parmakları her sayfada geziniyor. Sonra durdu, boğazını temizledi ve yüksek sesle okudu.

"Seni nasıl, ne zaman ya da nereden olduğunu bilmeden seviyorum. Seni doğrudan seviyorum, karmaşıklıklar ya da gurur olmadan..." Gözleri bir anlığına kelimelere takılıp kalıyor.

Sonunda başını kaldırdığında, bakışlarındaki yoğunluk ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve kalbim daha hızlı bir ritme giriyor, cildim farkındalıkla karıncalanıyor. Devam etmemi istiyor.

"Yani seni seviyorum çünkü başka bir yol bilmiyorum..." Gözlerimi ondan alamayarak usulca bitiriyorum.

Kitabı kapatıp kolunun altına sıkıştırmadan önce gözleri arzuyla kararıyor.

"Buna inanıyor musun?" Kendimi sabitlemeye çalışırken kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Başını sallıyor, dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım bu Pablo Neruda denen adamın sen birinci sınıftayken neden kalbini çaldığını anlamamın zamanı geldi."

Gözlerimi deviriyorum ve ensemdede beliren kızarıklığı saklayarak hızla arkamı dönüyorum. Eskiden takıntılı olduğum şairi hatırlamasını beklemiyordum, özellikle de en sevdiğim şiirini. O zamanlar beni neredeyse hiç fark etmezdi. Kolunda her zaman başka bir kız vardı, zahmetsizce güzel biri, ben ise sadece Lando'nun sessiz en iyi arkadaşıydım. Ama belki de başından beri dikkat ediyordu.

Birkaç dakika daha koridorlarda geziniyorum, göz gezdiriyormuş gibi yapıyorum, ama aramızdaki hava artık farklı geliyor, yüklü ve uğultulu, sanki konuşulmamış bir şey yüzeye çıkıyor. Sonunda omzumun üzerinden bakıyorum.

"Benim için çalabilir misin?"

Reign adımlarının ortasında durdu, kaşları sessiz bir şaşkınlıkla kalktı. "Piyano mu?"

Başımı sallıyorum, sesim tereddütlü. "Evet."

Sanki ciddi olup olmadığımı karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre beni inceliyor. Boğazımda yükselen sinirleri yutarak bakışlarını tutuyorum. Lando'yla birlikte çalarken kulak misafiri olduğumuz melodiyi düşünmeden edemiyorum. Sadece hüznün olabileceği kadar güzeldi ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Tamam," diyor uzun bir aradan sonra. "Hadi gidelim." "Bekle, hemen şimdi mi?" Onu takip ederken soruyorum.

Reign çoktan dükkânın önüne doğru ilerliyor ve cüzdanını çıkarıyor. "Geceleri oynamayı seviyorum, yani evet, neden bu gece olmasın?"

Kitabın parasını öderken sessiz kalıyorum, kalbim güm güm atıyor. Çıkış yaptıktan sonra benim için kapıyı açıyor, akşamın serin havasına adımımı atarken eli sırtımı hafifçe okşuyor. Arabasına doğru yan yana yürüyoruz ve arabaya ulaştığımızda benim için yolcu kapısını açıyor ve ben kemerimi takana kadar bekliyor, sonra yavaşça kapatıp sürücü tarafına geçiyor.

Malikâneye vardığımızda gökyüzü kadife mavisine bürünmüş, yıldızlar solmakta olan ışığın arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı. Reign arabayı park edip dışarı çıkıyor, ben de arkasından gidiyorum. Tek kelime etmeden uzanıp elimi tutuyor. Parmakları benimkilere karşı sıcak ve emin, koluma bir enerji dalgası gönderiyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o tanıdık çarpık gülümsemesiyle bana bakmaya başlamış bile. Gözlerimi deviriyorum ama geri çekilmiyorum. Beni yavaşça dolambaçlı yoldan aşağı çekiyor, stüdyoya yaklaştığımızda çakıllar yerini taşlara bırakıyor. Kapıyı açıyor, önce beni içeri almak için kenara çekiliyor, hemen ardından ışığı açıyor ve piyanonun yanına gitmeden önce odayı rahat bir aydınlığa kavuşturuyor.

"Benimle otur," diyor, bankın üzerine kayıyor ve yanındaki yeri okşuyor.

Tereddüt ediyorum, sonra yürüyüp oturuyorum. "Notalara ya da başka bir şeye ihtiyacın yok mu?"

Şakağına vurmadan önce başını sallıyor. "Bestelediğim her şarkı burada yaşıyor."

Tuş kapağını kaldırıyor, parmaklarını tuşların üzerinde hafifçe gezdiriyor ve şimdi biraz daha ciddi bir ifadeyle bana bakıyor.

"Geçen gün çaldığımı duyduğun şarkıyı çalmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, daha dik oturuyorum. "Lütfen."

Tekrar tuşlara dönüyor ve çalmaya başlamadan önce parmaklarını nazikçe tuşların üzerine yerleştiriyor. Parmakları, elde etmek için yıllarca pratik yaptığını bildiğim hassas bir hız ve akıcılıkla hareket ediyor, aynı hüznü

melodi stüdyo alanını dolduruyor. Ama ben tuşları değil, Reign'i izliyorum.

Gözleri kapalı, kaşları hafifçe çatılmış ve ağzı duygularla yumuşamış. Sanki müzik, kelimelerle söyleyemediği bir şeyi içinden çekip çıkarıyormuş gibi sese doğru eğiliyor. İzlemesi çok güzel, dinlemesi ise yürek parçalayıcı.

Bir süre sonra konuşuyor, sesi alçak ve sabit. "Bunu o gün seni stüdyoda dans ederken gördükten sonra yazmaya başladım." Gözlerini açıp bana bakıyor. "Adı *How She Breathes*."

Bakışlarını tutarken nefesim kesiliyor. "Bunu... benden esinlenerek mi yazdın?"

Başını sallıyor. "Seni dans ederken izlerken kafamın içinde duyduğum şey buydu."

Reign'in beni fark ettiğimden çok daha yakından izlediğini fark ederek gözlerimi kaçırdığımda boğazım düğümleniyor. O gün dans ediş şeklimden kırık ve acıyan bir şey görmüş ve onu bu... bu nefes kesici şeye dönüştürmüş.

Çalmaya devam ediyor ve ben yavaşça ayağa kalkıyorum, stüdyonun ortasına doğru yürüyorum ve spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. Beni izlerken müziğini hafifçe yavaşlatıyor ama o gün gördüğü dansın aynısını yapmaya başladığımda tempoyu yeniden ayarlıyor ve içgüdüsel bir hassasiyetle hızıma ayak uyduruyor.

Onun müziğiyle dans etmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor ve hiç istemeden Terry'nin yeni koreografisine geçiyorum

-Gözden geçirilmiş Odette dizisi, benimle aynı yerleri sızlatan. Son notalar sessizliğe gömüldüğünde, nefes nefese ona dönüyorum.

"Müziğinizi neden bu kadar gizli tutuyorsunuz?"

Reign duraksıyor, parmak uçları hâlâ tuşların üzerinde. Sonra hafifçe arkasına yaslanıyor, kenetlenmiş ellerini gevşekçe kucağına koyuyor.

"Ben Herrington'ın ilk çocuğuyum," diye omuz silkiyor. "Babam bir gün Imperium'un başına geçmemi bekliyor. O dünyada benim müziğime yer yok."

Kaşlarım çatıldı. "Aynı fikirde değilim. Senin müziğin bizim dünyamızda olabilir. Olmalı da. Bu parça Kuğu Gölü'ne ait."

Kuru bir kıkırdama çıkardı ama içinde mizah yoktu. "Babam buna asla izin vermez."

"O zaman babanın izin verdiğinin canı cehenneme," diye çıkışıyorum kollarımı kavuşturarak. "Kendin söyledin, Imperium bir gün senin olacak. O yüzden orayı seninmiş gibi hissettiğin bir yer haline getir. Geri dönmek isteyeceğin bir şey."

Bana bakıyor, gözlerinin arkasında şiddetli bir ışık yanıyor.

Sonra tek kelime etmeden tek parmağını kaldırdı ve bana doğru uzattı -Beni öne çağırıyor. Bu jest tüylerimi diken diken ediyor ama yine de ona doğru gidiyorum ve bankın hemen önünde duruyorum.

Ellerini yavaşça kalçalarımın koyuyor, bakışları yüzümde geziniyor.

"Ne zaman bu kadar ateşli oldun Angel?"

Gözlerimi deviriyorum, yine de dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Belki de hep öyleydin. Sadece sen fark etmedin."

Gözlerini kapatıp alnını karnıma bastırıyor ve içimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyor.

"Onunla konuşacağım," diyor gömleğimin kumaşına doğru. "Ve Terry," diye ekliyorum, sesimi alçaltarak dudak büküyorum.

Gülüyor - bu kez sıcak ve gerçek. "Ve Terry," diye kabul ediyor.



Misafirhanede sıcak bir duştan sonra bornozuma sarınıp yatağa giriyorum ve komodinden telefonumu alıyorum. Lando'dan gelen iki mesaj beni bekliyor.

LANDO:



Yemin ederim Wendy'nin kaltak kışını bu prodüksiyondan çıkaracağım.



Kim olduğunu sanıyor bu?

BEN:



Çok tatlısın. Ama onun için endişelenme, buna değmez.

LANDO:

Değmez mi? Bebeğim. Sana ölü ağırlık dedi. Neredeyse elimi fırlatacaktım.

Bale elleri.

Caz parmaklarıyla.



BEN:

Caz parmakları değil



LANDO:

Pislik. Bir davanın içine doğru pirouette yapmaya hazırdım.

Neyse... Provadan sonra nereye kayboldun?

BEN:

Reign güven artırıcı bir egzersiz denemek istedi. Düet sahneleri için kırılganlığa yardımcı olabileceğini söyledi.

LANDO:

Tamam ama... profesyonel bir güven düşüşü müydü yoksa "kollarıma düş bebeğim" güven düşüşü müydü?

BEN:



LANDO:

Biliyordum. Siz ikiniz bu ağır çekim saçmalığıyla beni öldüreceksiniz.

BEN:

Öyle bir şey değil.

LANDO:

Tabii ki değil.

Ve ben şeker Eriği Perisiyim.



BEN:

İyi geceler, Lando.

LANDO:

Tamam, gizemli ol. Ama açılış gecesinden önce kaarsanız, baş masada bir koltuk bekliyorum.

BEN:

İyi geceler.



LANDO:

İyi geceler, Kuğu Kraliçe. Güveninin yanlış kollara düşmesine izin verme.



Telefonumu şarj etmek için komodinın üzerine koymaya giderken gülümsüyorum, ama elimde tekrar titriyor -Reign'in adı ekranda yanıyor.

DEHşETİN REİGN'İ

Lando neden bana mesaj atıp "seni Dirty Dancing'den bir sahne gibi yakaladım mı" diye sordu?

Gülüyorum, yorganın altında daha derine gömülürken nefesim boğazımda düğümleniyor.

BEN:

Yani... bir şekilde yaptın.

Retro askılı bluz hariç.

DEHşET REİGNİ:

Yazık.

Sana çok yakıştırdı.

BANA:

Çekilmezsın.

TERÖR REİGNİ:

Sen de konuyu saptırıyorsun.

Ama sorun değil.

Bekleyebilirim.

BEN:

Neyi bekleyebilirsin?

DEHŞET REİGNİNİ:

Bana karşı hissettiklerin gerçek değilmiş gibi davranmayı bırakmanı.

Parmaklarım ekranın üzerinde donuyor ve tuttuğumu bile fark edemeden nefesim bedenimi terk ediyor. Sözleri içime işliyor - nasıl yüzleşeceğimi bilmediğim bir şekilde gerçek. Sonunda cevap vermeden önce mesaja biraz uzun süre bakıyorum.

BEN:

İyi geceler, Reign.

REİGN OF TERROR:

İyi geceler, Angel.

Bölüm 25

Reign

" Bugün Imperium'u es geçelim," diye mırıldanıyorum, bir parça tostü yemek yerine parmaklarımla parçalıyorum.

Karşımda Angelique elindeki kupayı dudaklarına götürüyor ve kenarından beni izliyor. "Provalar ne olacak?"

Omuz silkiyorum, çenem gergin. "Provayı emlak stüdyosunda yapacağız. Bütün gün insanlara homurdanacak havada değilim."

Ama bu sadece yüzeysel bir bahane, sindirilebilir bir bahane, çünkü gerçek şu ki onun tekrar elimden kayıp gitmesini izleyecek havada değilim. Onun için çaldığım geceden beri birbirimizle birkaç dakikadan fazla yalnız kalamadık. Gün doğumundan vücutlarımız devam edemeyecek kadar ağrıyana kadar provaya kilitlenmediyse, Lando ve arkadaşlarıyla dışarıda oluyor - akşam yemekleri, gezintiler, beni içermeyen gece kahkahaları. Ve sonunda geri döndüğünde, sanki buharlaşıp yatağa gidiyor. O çok yakın ve ben hala aç hissediyorum.

Homurdanıyor ve elindeki fincanı şingırdatarak yere bırakıyor. "İlgi çekmek için hırladığını düşünmeye başlıyorum."

Başımı eğiyorum. "Bu bir hayır değildi."

Bir süre bana bakarken dudakları seğiriyor, önerinin altında kaynayan şeyi tartıyor ve sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ. Hadi deneyelim."

Göğsümdeki gerginlik ağzımı bir sırtışa bırakacak kadar gevşiyor. Kahvaltımın son kısmını da mideye indirip onu takip ediyorum, bahçe yolundan stüdyoya doğru ilerlerken onun hızına ayak uyduruyorum. Sabah sisi hala çitlere yapışıyor ve dünya sessiz hissediyor; bizim. Lando'ya bugün Imperium'da olmayacağını bildiren bir mesaj yazıyor, ben de Terry'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

BEN:

Bugün bir şeyler içmek için müsait misin?

TERRY:

Evet dostum, provadan sonra?

BEN:

Ben gelemeyeceğim, Angelique de gelemeyecek, ama sonra gelip seni alırım.

TERRY:

Volkov senin derini canlı canlı yüzecek.

Sonra görüşürüz.

"Lando bu gece başka bir parti veriyor," diyor, hâlâ yarı yarıya ekrana odaklanmış bir halde.

İç çekiyorum. "Babam şehirden her ayrıldığında bir tane düzenliyor." Bana bakıyor, kaşları çatık. "Charlie gitti mi?"

"Londra'ya gitti. Gala için detayları tamamlıyor."

"Gala mı?" diye tekrarlıyor, gözlerini kırıştırarak.

Doğru ya. Geçen sezon burada değildi.

"Bu bir bağış toplama etkinliği. Her büyük prodüksiyondan önce, babam yatırımcıları sarhoş etmek için bir etkinlik düzenler, biz bir ön gösterim yaparız, onlara şarap veririz, pohpohlarız ve sonra paralarını alırlar."

Kaşlarını çatıyor, şimdi merak ediyor. "Kendi kendinizi finanse ettiğinizi sanıyordum." "Biz öyleyiz ama yatırımcılar kaldıraç görevi görüyor. İsimlerinin bir ağırlığı var, ve paraları nüfuzla birlikte gelir. Bu paradan daha fazlası; bağlantılar ve prestij. Gözlerin Imperium'a çevrilmesini ve büyük dansçıların konuşmasını sağlar. Diğer yol yerine bize gelmek isteyenlerdir."

O başını sallıyor Yavaşça, sonra bakışlar yanlamasına. "Ne nazik önizleme?"

"Genellikle kısa bir gösteri yaparız. Sadece prodüksiyonun tadına bakarız.

Bu yıl mı?" Duraksıyorum. "Muhtemelen sen ve ben."

Yürümeyi bıraktı. "Ne?"

Ben de duruyorum, yüzümü ona dönüyorum. Sabah o kadar sessiz ki ağaçların arasından esen rüzgârı duyabiliyorum. "Çılgınca bir şey olmayacak, sadece onlara ne inşa ettiğimizi gösterecek kadar."

"Ne zaman?"

"Muhtemelen bir ay içinde. Babam döndüğünde daha fazla şey öğreneceğim," diye cevap veriyorum ve elini uzatıp tekrar yürüyene kadar onu nazıkçe çekiştiriyorum. "Sahne korkusu yaşamaktan mı endişeleniyorsun?"

Gergin bir kahkaha atıyor. "Onun gibi bir şey."

Ama diğer elinin koluna uzanıp onu aşağı çekişini ya da dudağını gergin bir şekilde ısırışını kaçırmıyorum. Acaba New York'ta da böyle miydi, her gösteriden önce gergin miydi, yoksa bu yeni bir şey mi?

Stüdyoya vardığımızda, soğuk ilk bizi vuruyor. Işıkları açıp mekânı steril floresanla dolduruyorum, sonra ısıtıcıyı çalıştırmak için arka duvara yöneliyorum. Ortam canlanıyor ama havadaki soğuğu kovmak biraz zaman alacak.

Konuşmuyoruz. Sadece gerinmeye başlıyoruz, yan yana, ikimiz de kendi kafalarımıza gömülmüşüz. Omurgasının her kıvrımında nasıl eğildiğini, başını arkaya yatırdığında boynunun yumuşak kıvrımını, bir esnemeyi derinleştirdiğinde kalçalarının nasıl hafifçe titrediğini izliyorum. O kadar odaklanmış, o kadar ciddi, sadece varlığıyla bile içimde uyandırdığı kaosun o kadar güzel farkında değil ki.

Siyah bir tek parça streç giysi ve bale eteği giyiyor, ama beni benden alan çıplak bacakları oluyor - kambur bacak ısıtıcıları ve pointe ayakkabılarının altında açıkta kalan pürüzsüz teni. Farkına bile varmadan sertleştim, görmezden gelmeye çalıştığım ihtiyaçla gerildim.

Isınmamız bittiğinde, yeni koreografiye başlıyoruz

-Odile'in prensi baştan çıkarması. En çok zorlandığı parça bu. Teknik yüzünden değil, Angelique bunun için çok iyi eğitilmiş. Mesele samimiyet; adımların içine yazılmış açlık.

Bu performans onun daha karanlık bir parçasına ulaşmasını gerektiriyor ve onun için acı verici bir şeyi nasıl yüzeye çıkardığını görebiliyorum. Her çalıştırdığımızda aynı şeyin olduğunu görüyorum - tüyleri diken diken oluyor, nefesi daralıyor, bedeni hareketlerdeki ima edilen arzuya karşı geriliyor.

Tekrar deniyoruz ama yine yarı yolda bocalıyor. Bakışları düşüyor, çenesi sıkılıyor, göğsü çok hızlı inip kalkıyor. Gözyaşlarına boğulacak kadar sinirli görünüyor, ben de ona dokunmadan bir adım öne çıkıyorum.

"Biraz yavaşlayalım," diye mırıldanıyorum. "Odile'in hissettiklerini senin de hissetmeni istiyorum."

Gözleri benimkileri inceliyor, kararsız ve savunmasız, ama başını sallıyor. Dikkatlice ona uzanıyorum, elimi yumuşak, kaygan bir hareketle karnının üzerinde kaydırıyorum. Parmak uçlarım mayosuna zar zor giriyor, sadece hissetmesine yetecek kadar. Nefesi kesiliyor ama irkilmiyor ya da geri çekilmiyor.

Küçük bir zafer.

"Tekrar," diyorum.

Birlikte hareket ediyoruz ve bir şeyler değişiyor. Yavaşça, sanki içinde kilitli kalmış bir parçayı açıyormuş gibi, vücudu gevşiyor ve kalçaları niyetle hareket etmeye başlıyor. Bakışları aynadaki benim bakışlarıma yöneliyor.

Kirpikleri hafifçe iniyor, o geniş, karanlık gözleri çerçeveleyiyor ve arkalarında aç bir şey titreşiyor. Sadece benim okuyabileceğim sessiz, hınzır bir vaat. Ağzı yumuşuyor, ona dokunduğumda, onu öptüğümde, parmaklarımı mayosunun kumaşının arkasına geçirdiğimde nasıl ayrılacağını hayal etmemi sağlayacak kadar.

Bir dönüş sırasında beni geriye itiyor, kalçası aramızdaki havayı kıran bir sıcaklıkla kalçamı sıyrıyor. Ben daha durduramadan kısık bir ses boğazımı tırmalıyor. Eğiliyorum, nefesim kulağına değiyor.

"Eğer bana böyle bastıracaksan," diye mırıldanıyorum, "en azından koreografinin bir parçasıymış gibi davran."

Kolları titriyor; derisi boyunca dalga gibi yükselen küçük yumrular. Gözlerini kapatıyor ve sanki kendini topraklıyormuş gibi derin ve sabit bir nefes alıyor. Ama kalbinin çılgınca ve düzensiz bir şekilde bana çarptığını hissedebiliyorum ve bu bana her şeyi anlatıyor. Bunu istiyor - beni istiyor - *ama aynı* zamanda korkuyor ve kilitli tuttuğu bir yeri açtığımı biliyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve "Yukarıdan mı?" diyor.

Sesi yumuşak, neredeyse kırılğan, ama altında bir değişim var. Açlık tereddütle karışmış. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi.

Karanlık bir şey ve onu bütünüyle yutacak mı yoksa özgür bırakacak mı bilmiyor. Her iki durumda da, yolun her adımında onun yanında olacağım.

Tekrar ve tekrar çalıştırıyoruz. Her seferinde biraz daha fazla veriyor. Hareketleri artık kasıtlı, sanki Odile'in tehlikesini ve baştan çıkarıcılığını somutlaştırıyor. Bu çok güzel ve beni öldürüyor. Ama onu engelleyen sadece teknik olmadığını biliyorum. Bu izin. Kendine hiç izin vermedi. Bu yüzden risk almaya ve bana izin verip vermeyeceğini görmeye karar verdim.

Aynanın önünden tekrar geçerken, vücudunu aynaya bakacak şekilde döndürüyorum. Hafifçe tökezliyor ama toparlanıyor, iri gözleri camdaki gözlerime kilitleniyor.

"Kendine dikkat et," diye mırıldanıyorum arkasından. "Odile onun neye benzediğini çok iyi biliyor. Ona ne yaptığını da."

Ellerimi kalçalarına yerleştiriyorum ve dizinin bir sonraki bölümünde ona rehberlik ediyorum -parmaklarım belinin üzerinde, sonra göğüs kafesinin üzerinde kayıyor. Müzik hâlâ arka planda kısık sesle çalıyor ama ben zar zor duyuyorum. Ona kilitlenmişim. Her nefesine ve her kas seğirmesine. Dokunmama izin verdiği her santimi.

"Güven bana Angel," diyorum usulca. "Bırak beni. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Ve yapıyor da. Şimdi farklı hareket ediyor, basamaklara doğru eğiliyor, dönüşte kalçalarını tekrar bana doğru bastırıyor, ama bu sefer durmuyor, konuşmayı bedeninin yapmasına izin veriyor. Bakışları aynaya sığıyor ve beni arkasında görüyor. Ne kadar yakın olduğumu ve ona aklımı kaçıracakmışım gibi baktığını.

Bir adım öne çıkıp göğsümü sırtına bastırdığımda beni şaşırtarak kalıyor. Bir elimi tekrar karnına doğru kaydırıyorum, nefesi kesiliyor ama elime doğru eğiliyor.

Güzel, sanırım. Çok güzel.

Diğer elim hafifçe çenesine geliyor ve yüzünü ağzını görebileceğim kadar eğiyor. Vücudunun her santimi benimkine bastırılırken etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor ve onu öpmek için başımı eğdiğimde, arkasını dönmekte tereddüt etmiyor.

Dudaklarımız yavaşça buluşuyor; test ediyor, tadıyor ama çekingen değil, çünkü bu kendimize sakladığımız her şeyle dolu bir öpücük. Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve derinleştirmek için başını eğiyorum. Dudakları ayrılıyor

Dilim onunkini sıyırdığında nefesi kesiliyor. Parmakları ön kolumu kavıyor, sonra kalçama doğru kayarak bizi birbirimize sabitliyor.

Onu aynaya bastırana kadar ilerletiyorum ve onu daha sert öptüğümde sırtı kavisleniyor. Kalçalarım onunkilere bastırıyor ve *Tanrım*, benimle birlikte hareket etme şekli -vücudu temasa açmış gibi sürtünme yaratıyor- çıldırtıcı. Artık dans olmayan, koreografisi yapılmış bir şey olmayan bir ritimde birlikte hareket ederken nefesi ağzıma hızlıca geliyor - sadece biz, yavaşça yanıyoruz. Ama sonra Angelique sertleşiyor ve elleri aramıza girip göğsüme bastırıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyor.

Donup kalıyorum, göğsüm kabarıyor, kalbim çarpıyor. "Tamam," diye nefes alıyorum, alnım onunkine düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi sabitlemeye ve kaydettiğimiz bu ilerlemeyi mahvetmemeye çalışıyorum ama onu neyin durdurduğunu bilmek istiyorum. "Seni terk ettiğim için hâlâ üzgün olduğun için mi?"

Parmakları durdukları yerde hafifçe titriyor ve başını sallıyor. "Bana... kötü bir şey oldu," diyor, sesi gergin. "Bir stüdyoda. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

İçim burkuluyor, yüzeyin altında tehlikeli bir öfke kaynıyor -Ama ona değil. Bunu her kim yaptıysa ona. Ve bir şey bana bunun Alec olduğunu söylüyor.

Onu öldüreceğim, kendime yemin ediyorum.

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum usulca, dudaklarım zar zor onunkilere değiyor.

Sanki dakikalar sonra aldığı ilk gerçek nefesmiş gibi nefes veriyor ve eli göğsümden kayıyor. Bir adım geri atıp havanın tekrar etrafımıza yerleşmesine izin veriyorum ve bana göz kırpmıyor, yanakları kızarmış ve dudakları şişmiş. Ona uzanıyorum, aşağı kayan mayosunun askısını düzeltiyorum, saklayamadığım bir takdirle omzunu okşuyorum.

Titrek bir kahkaha attı. "Beni tekrar öpecek misin yoksa çalıştıracak mısın?"

Hafifçe sırtıyorum. "İkisi de."

Geri çekiliyorum, ona alan açıyorum, anın güvenli bir şekilde yerleşmesine izin veriyorum.

"Pekâlâ," diyorum aynaya doğru başımı sallayarak. "Tekrar çalıştırılım."

Bölüm 26

Reign

Terry'nin seçtiği bar ucuz bira ve birinin artık patates kızartması gibi kokuyor. Arka tarafa yakın oturuyoruz, ışıklar az ve ön taraftan gelen gürültü bize ulaşmıyor. Benim biram soğuk ve el değmemiş. Onunki yarı yarıya bitmiş, ama içmekten çok konuşuyor.

"Dostum," diyor Terry, başını sallayarak ve gülerek. "Volkov bugün neredeyse beni boğuyordu. Boğuyordu. 'Bugün gelmeyecekler de ne demek?' dedi ve aksanı her geçen saniye daha da kalınlaştı."

Sırıtiyorum, şişemin kenarına vurarak buğunun parmaklarıma geçmesine izin veriyorum. "Ona ne söyledin?"

"Babanın galayı planlamasına yardım etmeye gittiğini söyledim," diyor kaşlarını kaldırarak. "Ve Angelique de... yardım ediyordu."

Ona bir bakış attım. Imperium'daki herkes gala planlamasının tüm kontrolünün babamda olduğunu bilir. Orada çalıştığım onca yıl boyunca bana hiç yardım ettirmedi. Ve kesinlikle Angelique'in de yardım etmesine izin vermezdi.

Sahte bir masumiyetle ellerini kaldırdı. "Ne tür bir yardım olduğunu söylemedim. Her neyse, Lando provayı bir profesyonel gibi idare etti, Reign. Bu adam gerçek dışı. Sen yoksun diye Wendy stüdyoyu birbirine katarken bile onu dinledi ve dans etti."

"O iyi," diyorum sessizce, hâlâ şişeye dokunarak.

"Hayır, o iyiden de iyi." Terry eğilir, gözleri artık ciddidir. "Ben de bunu düşünüyordum. Lando neden daha önce hiç başrol oynamadı? Arada sırada küçük, öne çıkan işler yaptığını biliyorum ama onda yetenek, duruş ve iş ahlakı var. Her şeye sahip."

Elimdeki şişe terliyor ve boynundan aşağı akan su damlacıklarını takip ediyorum.

"Babam her zaman Lando'nun ilgiden hoşlanmadığını söylerdi," diye mırıldanıyorum uzun bir aradan sonra. "Başroller onu rahatsız ettiği için yardımcı rolleri tercih edermiş."

Terry alay etti. "Bu Lando'nun yapacağı bir şey değil."

Hayır, benzemiyor. Hiçbir zaman öyle olmadı.

Bakışlarımı masaya sabitliyorum; göğsümde soğuk bir şey kıvrılırken kaşlarım çatılıyor. Lando'nun partilerde sahne ışıkları onun üzerindeyken nasıl güldüğünü, hiç çaba göstermeden bir odayı nasıl ele geçirdiğini, yanıyormuş gibi nasıl dans ettiğini düşünüyorum.

Acaba babam şirketin değerli mirasını bir şekilde lekeleyeceğini ya da skandal yaratacağını düşündüğü için mi ona başrolü vermedi? Lando'nun cinselliğini desteklemediği bir sır değil. İkisiyle de bu konuyu konuşmak için aklıma bir not aldım. Artık kenardan izlemeyeceğim.

"Her neyse," diyor Terry, bir yudum daha alarak. "Lando'nun gelecekteki yapımlarda daha fazla rol almasına izin vermeliyiz. O hazır."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. İyi fikir. İyi fikir."

O birasından arta kalanları yudumlarırken sohbette bir durgunluk oluyor. Çok nadiren konuşurum -Terry sessizliği doldurmaya alışkındır- ama bu gece bir şeyler söylemem gerekiyor.

"Beste yapıyordum," diyorum şişemden hızlı bir yudum alarak.

Gözleri yerinden fırladı. "Ne besteliyordun?"

"Müzik," diye cevap veriyorum, parmaklarım şişenin etrafında sıkılaşıyor. "Çoğunlukla piyano parçaları, bazı tam notalar. Ufak ufak başladı ama şimdi... dans etmediğim zamanlarda yaptığım bir şey... dans etmek yerine yapmayı düşündüğüm bir şey."

Terry bir süre bana baktı, sonra sırtımaya başladı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Bu lanet olsun hasta," o diyor. "Sen olacak izin ver Ben Bir şey duydun mu?"

"Evet," diyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Terry, müziğimin Kuğu Gölü prodüksiyonumuzda yer almasını istiyorum."

Gözleri kocaman oldu. "Bekle, ne?"

"Ciddiyim," diyorum. "Birkaç sahneyi yeniden yazdım. Sadece alternatif temalar, Çaykovski'nin yapısı üzerine varyasyonlar. Bence bu prodüksiyona farklı bir şeyler katabilir."

Terry gözlerini kırptırıyor, sonra yavaşça yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Hayatta olmaz," diyor. "Reign Harrington'ın bir Klasik mi? Bana göstermek zorundasın."

"Göstereceğim," diyorum.

"Yarın."

Patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Dostum, bu çılgınca olabilir. Senin müziğinle modernize edilmiş bir Kuğu Gölü mü? Angelique seninle dans ediyor? Her yerinde devrim yazıyor."

Tam başka bir şey söyleyecektim ki telefonum titredi. Çeviriyorum ve Angelique'den bir mesaj görüyorum. Lando'nun kalabalığın ortasında, suratından aşağı şampanya dökülürken ve sırıtırken çekilmiş bir fotoğrafı.

ANGEL:

Kardeşin bir isyan başlattı.

Burnumdan bir kahkaha atıyorum ve sandalyenin arkasından deri ceketimi kaptığım gibi ayağa kalkıyorum.

"Gitmemiz gereken bir parti var."

Terry az önce savaşa çağırılmış gibi sırıtıyor. "Lando'nun mu?"

"Başka nerede olabilir ki?"

Birasının kalanını yudumlar, elinin tersiyle ağzını siler, sonra ayağa kalkıp ceketini çekiştirir.

"Gidelim," diyor.



Biz oraya vardığımızda parti çoktan sona ermişti. Birinci kat duvardan duvara dolu; müzik bangır bangır çalışıyor, vücutlar sallanıyor, kahkahalar döşeme tahtalarında ve merdivenlerde yankılanıyor. Hava pahalı kolonya, ter ve dökülmüş içki kokuyor. Şampanya fincanlarda ve yerde köpürüyor. Birisi lanet olası sehpanın üzerinde dans etmeye başladı bile.

Ama bunu çok abartıyor ve bu da çenemin seğirmesine neden oluyor. İçimde yükseldiğini hissedebiliyorum - mantıksız ya da dramatik olup olmadığını umursamayan sahiplenme duygusu. Tek bildiğim, o adamın kimin yanında durduğunu bilmediği ve ona bu şekilde bakamayacağından emin olduğu.

Rastgele bir kızın kolumu tutup adımı sayıklamasına aldırmadan cesetlerin ve gürültünün arasından geçiyorum. Elimi çekip kurtarıyorum, gözlerimi Angelique'e kilitliyorum ve ona ulaştığımda kendimi tanıtmıyorum ya da havadan sudan konuşmuyorum.

Onu belinden kavrayıp sıkıca kendime çekiyorum ve ağzım onunkine çarpıyor, derin ve tüketici bir şekilde, dilim sanki açlıktan ölüyormuşum gibi onunkine kayıyor. Aık şişesi elinde tehlikeli bir şekilde eğiliyor ve nefesinin dudaklarımda kekelediğini hissediyorum. Eli göğşümü buluyor, parmakları kumaşı kavıyor, beni öperken kendini sabitliyor.

Uzaklaştığımda dudakları aralanmıştı, nefesi kesilmiştı, gözleri ateşten parlıyordu. Onun yanından geçip doğrudan onunla konuşan adama bakıyorum. Hâlâ burada durmuş, eğlenen bir sırtışla bizi izliyor. Sanki kısıkandığını biliyor, dayanamadığını biliyor, bu gece uyumak için onu onun önünde işaretlemem gerektiğini biliyor. Ve haklı da.

Angelique'in belini sıkıca kavıyorum ve sonunda omuz silkip arkasını dönerek kalabalığın içinde kaybolana kadar ona bakıyorum. Ancak o zaman nefes veriyorum ve ona tekrar bakıyorum.

"Neredeydin?" Angelique öpüşmenin etkisiyle hâlâ biraz nefessiz kalmış bir halde soruyor.

"Terry ve ben bardaydık," diye mırıldandım. "Ona müziğimi sunuyordum... prodüksiyon için."

Yüzümü görecekt kadar geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Göğşümde yavaşça bir sıcaklık yayılıyor, tüm boş, çatlak yerleri dolduruyor. Bunu söyleme şekli, sanki gurur duyuyormuş gibi. Sanki bana inanıyor, hiç tereddüt etmeden.

Bir kez başımı sallıyorum, dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Evet."

O da bana gülümsüyor ve bu o kadar içten ki neredeyse nefesim kesiliyor. Eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, sadece yumuşak, onaylayıcı bir dokunuş, ama omzuna ve göğsüne soğuk sıvı sıçradığında neredeyse anında ayrılıyoruz.

Nefes nefese kalıyor, irkiliyor ve vücudunun kollarımda sarsıldığını hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda Wendy'nin önümüzde durduğunu görüyorum, elinde boş bir fincan, kendini beğenmiş bir halde.

"Tüh," diyor sıfır samimiyetle.

Gözlerim tekrar Angelique'e kayıyor. Şampanya tenine yapışıyor ve elbisesinin kumaşına siniyor. Çenesi geriliyor ve omuzları titrerken yumruklarını sıkıyor.

Kızgın.

Lando bir saniye önce odanın öbür ucunda, bir saniye sonra da yanımda. Angelique'e bir bakış atıyor ve tereddüt etmiyor. "Hadi güzelim, suç işlemekten önce seni temizleyelim."

Omzunun üzerinden Wendy'ye bakıyor. "Belki bir dahaki sefere o içkiyle git kendini becer."

Angelique hâlâ titreyerek onu götürmesine izin veriyor. Wendy'ye döndüğümde anında öfke duyuyorum.

"Senin derdin ne lan?" diye soruyorum, sesim alçak ve karanlık. Alay ediyor, sanki bu bir tür şakaymış gibi saçlarını savurmaya çalışıyor.

"Benim sorunum mu?" diye tersliyor. "Sürünerek içeri girdi, her şeyi çaldı ve sen de ona izin verdin."

Öfkemi kontrol edilebilir bir seviyeye çekmeye çalışarak ona soğuk soğuk bakıyorum.

"O bunu hak etmiyor," diye tükürüyor Wendy. "Ve sen onun seninle oynadığını göremeyecek kadar körsün. Seni istediğini mi sanıyorsun? Kariyerini geri kazanmak için seni kullanıyor ve başarılı olduğu anda seni terk edecek."

Kanım kaynıyor ve ellerim iki yanımda bükülüyor. Eski ben buna inanırdı. Angelique'in benimle, benim için kalmak isteyeceği kadar değerli olmadığımı inanırdım. Ama yeni ben öyle değil. Yeni ben onun tekrar elimden kayıp gitmesine izin vermeyecek. Bir adım ileri atıyorum, Wendy'nin bir adım geri çekileceği kadar yakın.

"Dikkatle dinle," diyorum, sesim ölümcül derecede ciddi. "Angelique'ten uzak dur. Bu sana son uyarım."

Ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim.

"Onu bir daha kızdırırsan, sadece yedek rolünü kaybetmezsin. Imperium'u da kaybedersin. Hepsini."

Blöf yapmadığımı anladığında Wendy'nin yüzünün rengi soluyor.

Sesi kısıldı. "Anlıyorum."

"Güzel," diyorum. "Şimdi defol git evimden."

Çantasını kaptığı gibi kalabalığın içinde kaybolurken tartışmaya bile çalışmıyor. Angelique birkaç dakika sonra Lando'nun büyük boy gömleklerinden birini giymiş olarak geri dönüyor. Nemli bukleleri dağınık bir şekilde bağlanmış ve ağzının etrafında sıkı bir çizgi var. Yorgun görünüyor.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyor ensesini ovuşturarak. "İğrenç ve yapış yapış hissediyorum ve-evet. Parti havasında değilim."

"Ben de seninle geleceğim," diyorum hemen.

Minnettar bir ifadeyle başını sallıyor ve ben de Lando ile Terry'yi bulmak için odayı tarıyorum ama onlar kaosun içinde kaybolmuşlar. Arka kapıdan çıkıp gecenin serin havasına karışıyoruz, bahçelerin arasından yan yana yürüyerek misafirhaneye giden patikaya ulaşıyoruz.

Yıllardır misafirhaneye bu yoldan gitmemiştim ve bakımlı havuzu gördüğümde neredeyse şaşıyorum. On yedi yaşındaki halimin, on altı yaşındaki Angelique'i sırf kızdırmak için suya ittiği anılar aklıma geliyor.

O fark etmeden yanından geçip gitti ama ben fark etmedim. Dönüp onu belinden kavriyorum ve tek bir hareketle kollarımın arasına alıyorum.

"Reign! Ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor, ama çok Geç oldu.

Onu fırlatıyorum ve suya çarptığında çığlık atıyor.

O kadar gürültülü ki avluda yankılanıyor. Kadın yüzeye çıkıyor, gevşek bukleleri yüzüne yapışmış, gözleri şoktan kocaman olmuş.

"Delirdin mi sen?!" diye bağılıyor, gözlerindeki suyu silerek.

Kıkırdıyorum, gömleğimi başımın üzerinden çekştirerek çıkarıyorum, bakışlarının göğsüme takıldığını fark ediyorum. Suya basarken sessizce beni izliyor ve gözleri göğsümden aşağı, karnımın üzerinde geziniyor, çıkıntılarda oyalanıyor.

İleri doğru bir adım atıyorum, gömleğimi yere atıyorum ve suya dalıyorum. Su beni çevreliyor, soğuk ve mükemmel; suyun altında yüzüyorum, birkaç kolay kulaçta ona ulaşıyorum, sonra yavaşça yükseliyorum ve tam önünde yüzeye çıkıyorum. Sırtını havuzun kenarına dayamış, suyun üzerinde yürüyor ve artık o kadar yakınım ki vücudundaki dalgalanmaların benimkine dokunduğunu hissedebiliyorum.

Ağızına bakıyorum, sonra gözlerimi aşağı indiriyorum, sıırılsıklam olmuş, büyük boy gömleğinin etrafında nasıl yüzdüğünü yakalıyorum. Tişörtün altından iç çamaşırının soluk kumaşı görünüyor ve tenim ürperiyor. Havuz serin olmasına rağmen, şimdi sıcak hissediyorum.

"Seni içeri attığım için özür dilerim. Sadece yapışkanlığı çıkarmak istediğini düşündüm," diyorum.

Hiç de üzgün değilim.

Ona uzanıyorum, iç çamaşırının bel bandını bulana kadar parmaklarım suyun altında kayıyor. Kalçalarına yapıştığı için narin. Vücudunu kendime doğru çekecek kadar sertçe çekiyorum ve nefes nefese kalıyor.

"Misafirhanede duş alabilirdim," diye mırıldanıyor. Ama sesinde hiç inandırıcılık yok. Sadece sıcaklık ve istek var.

"Mmm," diye mırıldanıyorum boynuna karşı.

Ağızım çenesinin hemen altındaki yumuşak teni buluyor ve onu oradan öpüyorum, yavaşça ve ağızım açık, kullanmadığım her kısıtlamayı hissetmesine izin veriyorum.

Elim iç çamaşırının içine kaydığında nefesi tekrar kesiliyor. Suya rağmen sıcaktı, parmaklarım klitorisini buluyor ve yavaş, sıkı daireler çizerek çalışıyorum. Omuzlarıma yapışıyor, bacakları yüzmeye çabalıyor ama onu orada tutuyorum - bir elim havuz duvarına dayalı, diğeri yüzeyin altında ona tapıyor.

"Duş bu kadar eğlenceli olmazdı," diye mırıldanıyorum tenine doğru, dudaklarım köprücük kemiğini okşuyor.

Gözlerini kapatıyor ve başını geriye atıyor, saçları suya damlıyor, göğsü kesik kesik, çaresiz nefeslerle inip kalkıyor.

İki parmağımı içine sokuyorum ve inliyor, elleri omuzlarıma gömülüyor, ben hareket ettikçe kalçaları içgüdüsel olarak öne doğru sallanıyor

İçeri ve dışarı, derin ve yavaş. Her itişte etrafımda kenetleniyor, her yumuşak nefes gece tarafından yutuluyor.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Yanakları gül kırmızısına dönüyor. Övgülerimden mi yoksa gözlerinin ardında biriken orgazmdan mı, emin değilim. Kalçaları titriyor ve dudakları aralanıyor. Çok yaklaştı.

Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum ve tam uçurumun kenarına geldiğinde ağzımın içinde inliyor. Parmaklarımın etrafında nabzının attığını hissediyorum, tüm vücudu ellerimde kasılıyor, kırılıyor, parçalanıyor.

"Aman Tanrım, burada neler oluyor?"

Lando'nun sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor.

Angelique nefes nefese kalıyor ve yüzünü boynuma saklıyor, utanç içinde. Parmaklarımı yavaşça, dikkatlice içinden çıkarıyorum, sonra başımı çevirirken onu korumak için bir kolumu beline doluyorum. Lando havuzun kenarında duruyor, elleri kalçalarında, gözleri sahte bir dehşetle kocaman. Terry onun yanında ve fermuarı inik.

Gözlerimi kırıştıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Fermuar aşağıda, Ter."

Terry aşağı bakıyor, "kahretsin" diye mırıldanıyor ve hızla fermuarını kapatıyor.

Yanındaki Lando içgüdüsel olarak ağzının kenarlarını siliyor, sonra ne yaptığını yeni fark etmiş gibi hareketinin ortasında donup kalıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, yüzü utançla buruşuyor. "Bunu daha sonra konuşacağız, Sinclair!"

Terry'nin elini tutup onu eve doğru çekiyor ve karanlıkta kaybolurlarken yol boyunca küfürler mırıldanıyor.

Angelique boynuma doğru inliyor. "Bir daha asla yüzümü gösteremem."

Ona daha sıkı sarılıyorum, parmaklarım sırtının alt kısmında koruyucu bir şekilde yayılıyor. "O zaman evde benimle kalman gerekecek."

Tenime değen sıcak bir kahkaha atıyor ve omuzlarındaki gerginliğin erimeye başladığını hissediyorum.

"Ev," o mırıldanıyor, gibi O test etmek ve kelime üzerinde Dilini.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve orada kalıyorum. "Evet. Benimle birlikte."

Hemen cevap vermiyor, ama içime yerleşmesi - sessiz, güvenli, biraz titrek ama yine de burada - yeterince şey söylüyor.

Bu her neyse, artık içindeyiz.

Birlikte.

Bölüm 27

Angelique

Misafirhaneye vardığımızda havuz yüzünden hâlâ nemliyiz, buklelerim sırtımdan aşağı su damlatıyor, Lando'dan ödünç aldığım gömleğin etekleri kalçalarımaya yapışıyor. Her adımda yerde belli belirsiz bir su izi kalıyor ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü ön kapı arkamızdan kapandığı anda Reign üzerime atlıyor.

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, elleri saçlarımda, ben ağzının içinde nefes nefese kalırken dişleri alt dudağımı yakalıyor. Kimin kime önce uzandığını bilmiyorum. Tek bildiğim ikimizin de aç olduğu -vahşice- ve dili benimkine değdiği anda dizlerimin neredeyse çöktüğü.

Beni duvara doğru itiyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor, ıslanmış kumaş ve kızarmış ten karanlıkta çarpışıyor. Parmaklarım gömleğini çekiştiriyor, beni kaybolacağımdan korkuyormuş gibi öperken başının üzerinden sürüklüyor.

Koridorda tökezleyerek ilerliyoruz, birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz ve nemli kumaşları arkamızdan fırlatıyoruz. Hareket ederken boğazımı sıkıyor, sonra belimi kavrayıp beni başka bir duvara doğru döndürüyor. Kalçası benimkinin arasına girip ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırdığında inliyorum. Oraya bir kez vuruyor -yavaş ve derin- ve ben omzunu ısııyorum.

Yatak odasının kapısına vardığımızda nefes nefese kalmıştım. Neredeyse çıplak ve tamamen çözülmüştüm. Reign elleri belimde duraklıyor, göğsü kendini bağlamak için mücadele ediyormuş gibi inip kalkıyor. Eğilip dudaklarını yanağımda gezdiriyor.

"Angel," diye mırıldanıyor, sesi hiç duymadığım kadar alçak. "Bu gece denemek ister misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, nefesim kesiliyor. "Neyi denemek?"
Parmakları hafifçe yanlarımda geziniyor.

"Bıçağı," diyor sessizce. "Sadece acı sapkınlığını test etmeye hazırsan."

Tamamen hareketsiz kalıyorum, çünkü onunla çıplak olmak zaten yeterince korkutucu. Henüz her şeyimi görmedi, en kötü yanıımı. Tenime hatırlatıcıları kazıdığım yerleri. Ham, mahvolmuş kısımlarımı. Alec'in bana asla geri kazanamayacağımı hissettirdikleri.

Ama bu Alec değil, bu Reign.

Kafamı kaldırdığımda yüz ifadesi şehvetli ya da saldırgan değil, sabırlı ve bana odaklanmış. Bana seçim şansı veriyor. Ve belki... sadece belki... ona sonuna kadar izin vermek -yara izleri ve her şey- çalınan bir şeyi geri almama yardımcı olabilir.

Ben de yavaşça başımı salladım. "Evet."

Nefes veriyor, gözleri herhangi bir tereddüt belirtisi için benimkileri arıyor. "İstediğin zaman durmamı söyle. Anlıyor musun?"

"Anlayacağım," diye fısıldıyorum.

Çünkü bunu istiyorum. Acıdan zevk aldığım için değil.

-Çünkü bana ait olan bir şeyi hissetmek istiyorum. Kimsenin almadığı bir şey. Kontrol edebileceğim bir şey. Ve şu anda bunu bana verecek kişinin Reign olmasını istiyorum.

Beni bir kez öpüyor, sonra odaya götürüyor. Bir anlığına dolabın içinde kaybolmasını izliyorum ve geri döndüğünde ifadesi değişmiş oluyor. Vücut dili artık farklı, daha kontrollü.

Bıçağı komodinin üzerine koyuyor ve ben de ona bakıyorum. Güzel bir siyah çelik, Reign'in yatak odasının loş ışığında bile kenarları parlıyor. Kanımın ısınmasına ve kalçalarımın beklentiyle sıkılmasına neden olacak şekilde tehlikeli görünüyor. Reign bana dönüyor ve parmaklarını çıplak kollarımda gezdiriyor.

"Benim için arkana yaslan," diye fısıldıyor.

Kalbim küt küt atarak yatağa tırmanıyorum ve yastıklara gömülüyorum. Yolun geri kalanında beni soyuyor -yavaşça, taparcasına-

Açtığı her santim yeni teni öpüyor. Elleri özenle hareket ediyor ama gözleri hiç ayrılmıyor. Kaburgalarımı kesen soluk beyaz çizgileri ve kalçalarımın iç kısımlarındaki soluk, çıkıntılı yara izlerini görüyor. Ürkmüyor ya da soru sormuyor. Sadece beni usulca öpüyor, her yerimden.

"Seni görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor göğüslerimin arasındaki boşluğa.

Sonra bıçağı eline alıyor. Bıçağın düz tarafı köprücük kemiğime süründüğünde dokunulacak kadar soğuk. Nefesim kesiliyor ama korkuyla değil, *arzuyla*. Bıçağı aşağıya doğru kaydırırken gözleri benimkilerde kalıyor, keskin olmayan kenarını kaburgalarımın arasındaki çukura bastırıyor, sonra belimin kıvrımından aşağıya iniyor ve benimle alay ediyor.

Tepkilerimi dikkatle izliyor. "Çok fazlaysa söyle," diyor tekrar, boğuk bir sesle.

Öne doğru eğilip kalçamın iç kısmını, en eski yara izlerimden birinin hemen üstünü öpüyor. Tam olarak anlayamadığım bir şeyler fısıldıyor ve ayağa kalktığında elindeki bıçağı kaydırıp kalçam boyunca, kemiğin hemen altında sıg bir çizgi açıyor. Vücudum bunun yarattığı elektrik şokuyla sarsılıyor. Acı ani, parlak ve tuhaf bir şekilde güzel.

Nefesim kesiliyor ve sonra inliyorum. Bacaklarım içgüdüsel olarak açılıyor.

Vücut ne istediğini benden önce biliyor.

Reign'in gözleri parlıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor usulca, huşu ve sıcaklık dolu bir sesle.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Kahretsin, evet."

Eğiliyor ve taze kesiğin hemen üstüne bir öpücük konduruyor, sonra daha da aşağı iniyor. Parmaklarını bacaklarımın arasından geçirip bana sahipmiş gibi dokunmadan önce kendime gelmeme fırsat vermiyor. Sanki aynı anda hem bana tapmaya hem de beni mahvetmeye çalışıyor.

Kesiğin acısı devam ediyor ve diğer tüm hisleri daha da keskinleştiriyor. Vücudum yanıyor, o kadar heyecanlıyım ki başparmağı klitorisimi sıyırdığında çığlık atıyorum. Kalçalarım eline karşı yuvarlanıyor, şimdi utanmaz ve açgözlü.

"Buna verdiğin tepkiye bayılıyorum," diye mırıldanıyor, parmakları içimde yavaş ve derin hareket ederken dilini karnımın çizgisi boyunca sürüklüyor. "Çok mükemmel."

Parmaklarını tam kıvrıyor ve ben onun altında kıvranıyorum. Kalçamdaki acı her kalp atışıyla birlikte titreşiyor ve hepsi tek bir ezici akım olana kadar zevki artırıyor.

"Seni böyle incittiğimde çok güzel oluyorsun," diye fısıldıyor tenime karşı.

Ağzım nefes nefese bir iniltinin etrafında açılırken gözlerim kapanıyor ve başım geriye doğru eğiliyor. Ve beni öptüğünde, dilinde kendi çaresizliğimin tadını alıyorum.

Bir çığlıkla boşalmam uzun sürmüyor, bedenim parmaklarının etrafında kasılıyor, elim dünya parçalanırken kendimi sabitlemek istercesine bileğini kavlıyor. Bu duygu *benim*.

Titreyerek tekrar yastıklara yığıldığımda, yavaşça boğazıma, yanaklarıma, alnıma yumuşak öpücükler konduruyor ve sonra bıçağı özenle bir kenara bırakıp bedenini benimkinin üzerine indiriyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor.

Hâlâ nefesimi tutarak başımı sallıyorum. "İyiden de öte," diye fısıldıyorum.

Kendimi güçlü hissediyorum.

Saçlarımı gözlerimden çekip dudaklarımı tekrar öpüyor; bu kez yavaş ve yumuşak. Yatağında sarmaş dolaş yatıyoruz, tenimiz nemli ve sıcak, aramızdaki havada hâlâ ter ve klor kokusu var. Kolu belime dolanmış, bacaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmış. Vücudum en iyi şekilde ağrıyor.

Sonunda kendimi tamamen bana ait hissediyorum. Ama aynı zamanda onun da.

Bir süre sonra Reign başını eğiyor ve mırıldanıyor, "Birlikte düş almalıyız. Suyu ılık turalım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sonsuz miktarda sıcak suyu olan bir arazide yaşıyorsun."

Sırıttırıyor. "Çevreye duyarlı olmaya çalışıyorum." Gözlerimi deviriyorum ama beni yataktan çekmesine izin veriyorum.

Reign sıcak suyu açtıktan birkaç dakika sonra banyo aynaları buhardan buğulanıyor. Önce ben giriyorum, o da beni takip ediyor. Bir şişe sabun alıp avuçlarının arasında köpürtüyor, sonra ellerini nazikçe vücudumda gezdirmeye başlıyor.

Cinsel bir his değil, iyileştirici bir his. Her yerimi yıkıyor, sanki ben kutsal bir şeymişim, harap olmuşum gibi değil. Saçlarımı şampuanlamak için arkama geçtiğinde gözlerim kapanıyor. Parmakları kafa derime sert ve sabırlı darbelerle masaj yapıyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum, sırtımı göğsüne yaslıyorum, suyun sesi diğer her şeyi bastırıyor.

Saçımı duruluyor ve ardından saç kremi sürüyor, parmaklarını nazikçe buklelerimde gezdiriyor, özenle açıyor. Durulamayı bitirdiğinde ona dönüyorum ve ellerime sabun döküyorum. Ellerim göğsünde, karın kaslarında ve kalçalarında geziniyor.

Vücudunun bana verdiği tepkiyi, çenesindeki gerginliği ve gözlerinde parlayan açlığı izliyorum. Parmaklarımı sikine doladığımda çoktan yarı sertleşmiş oluyor ve ben okşadığımda inlemeye başlıyorum.

Üzerindeki sabunu duruluyorum, ellerimin altında gerilen kasların üzerinden suyun nasıl aktığını izliyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Nefesi kesiliyor, başı doğru gördüğünden emin değilmiş gibi hafifçe eğiliyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor, su sırtına vururken bir eli yukarı kayarak ensesine dayanıyor. "Angel..."

Islak kirpiklerinin arasından ona bakıyorum. Aleti kalın ve kızarmış, ağzımı etrafına doladığımda kalçaları hafifçe öne doğru sarsılıyor.

"Tanrım," diye inliyor. "Birlikte geçirdiğimiz yazdan beri dudaklarını sikimin etrafında düşündüm. Bunun için kaç gece uykusuz kaldığımı sana anlatamam."

Sözleri karşısında usulca inliyorum ve onu daha derine alıyorum. Alabildiğim kadar derine. Ağzımla onu yavaş ve aç, niyet dolu bir şekilde becerirken, başı fayansa doğru düşüyor, boğazından keskin bir ses geliyor. Dilimi düzleştiriyorum, dudaklarımı sıkıyorum ve o üstümde çözülürken daha sert emiyorum.

Elleri başımın arkasını buluyor ama itmiyor, sadece beni tutuyor, ben onu tekrar tekrar içime alırken kendini sabitliyor, her sese, her iniltiye, kalçalarının her seğirmesine açgözlülükle bakıyor. Sonunda patladığında, duvarlarda yankılanan yüksek sesli bir iniltiyle. Hepsini yutuyorum, her damlasını, gözlerimi hep ondan ayırmadan.

Reign nihayet gözlerini açtığında, bakışları benimkilere kilitleniyor ve bakışlarındaki ifade midemin uyarılmayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin tehlikeyle ilgili olduğu bir şekilde bükülmesine neden oluyor. Aşağı uzanıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, yavaş ve nazikçe.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Gözlerinde aşk var ve bu beni korkutmalı. Geri çekilip belki de kaçmalıyım ama içimde yıllardır donmuş olan bir şeyin çözöldüğünü hissediyorum. Reign nazikçe ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni dikkatlice sarmadan önce bir havlu alıyor. İkinci bir havluyu saçlarıma sarıyor, sonra bir tanesini kendi beline doluyor ve geri çekiliyor. Bunu takip eden sessizlikte onu inceliyorum, su hala arkamızda akıyor, hava buhar ve sevgiyle yoğun. Ve orada dururken, sırılsıklam ve nefessiz, merak ediyorum-

Yaşadığım onca şeyden sonra ona aşık olmam mümkün mü? Yoksa çoktan düşmüş müydüm... farkında bile olmadan?

Bölüm 28

Angelique

Yavaş ve nazik parmak uçlarının tenimi okşar gibi yumuşak bir şekilde sürüklemesiyle uyanıyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum, büyüü bozmaya hazır değilim. Oda sıcak ve battaniyeler çıplak bacaklarıma dolanmış, yanağım Reign'in yastıklarından birine bastırılmış.

Parmakları sırtımda geziniyor, göremediğim şekiller çiziyor. Konsantre oluyorum, ne çizdiğini anlamaya çalışıyorum, o sırada bir şeyler hecelediğini fark ediyorum.

i-l-o-v-e-y-o-u.

Küçük bir nefes çekiyorum ve eli sanki yer değiştirmemi bekliyormuş gibi hareketsiz kalıyor. Küçük bir kıpırdanma yapıyorum, ona devam etmesini söyleme şeklim.

"Günaydın Angel," diye mırıldanıyor Reign.

Başımın tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonunda yüzümü ona dönüyorum, gözlerim hâlâ uykudan ağırlaşmış. Sarı saçları dağınık, mavi gözleri hiç görmediğim kadar yumuşak. Eli yine hareket ediyor ama bu sefer sırtımda yavaş daireler çiziyor.

Hafifçe gülümsüyorum, onu izlerken hala konuşmuyorum. Sonra bacağıma doğru seğirdiğini hissediyorum ve ikimizin de tamamen çıplak olduğunu hatırlıyorum. O sırttırken kıcımlı oynatarak onunla alay ediyorum.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye mırıldanıyor.

Parmakları omurgamdan aşağı iniyor, hava gibi hafif, sonra kıcımın kabarıklığı üzerinde. Kıvrımlarımı sıyırdığında nefesim kesiliyor. Yavaş bir vuruş, sonra bir tane daha ve ben çoktan ıslandım. Parmakları klitorisimin etrafında nazik ama becerikli bir şekilde dolanırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor.

Ama ben tam olarak içine giremeden, o hareket ediyor ve bacaklarımin arasına gelene kadar omurgamdan aşağıya doğru öpüyor. Kalçalarımı destekliyor, güçlü bir eliyle beni ayırıyor ve sonra dili her santimimde.

Yavaş, pis darbelerle içimi yalıyor, alay ediyor ve eşit ölçüde yutuyor. Sadece tadıma bakmıyor, bana tapıyor. Sanki bu onun dini. Onun duası. Onun sunusu. Dili daha yukarılara çıkıyor, yumuşakça göt deliğimi yalıyor.

İnliyorum, şok oluyorum ve çözülüyorum, parmaklarım çarşafı kavırıyor, ısı baş döndürücü dalgalar halinde içimde titreşiyor. Bana sahipmiş gibi yiyor ve ben sertçe boşalıyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar. Vücudum bir orgazmdan zar zor toparlanırken bir diğeri üzerime çöküyor.

Geri çekildiği zaman, zar zor tutarlı, titreyen ve damlayan bir haldeyim. Arkamda yükseliyor ve sikiinin kalın ağırlığının girişime sürtündüğünü hissediyorum.

Alec'le ilgili bir anı zihnimde canlanıyor ve donup kalıyorum. Bana hissettirdiği acı, vücudunun üzerimdeki baskısı, kontrolü kaybedişim. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve neredeyse durması için çığlık atıyorum, o stüdyo katına geri dönmüş gibi hissediyorum, ama sonra Reign konuşuyor.

"Benim için çok iyisin," diye mırıldanıyor sırtıma doğru. "Sana sahibim meleğim. Güvendesin."

Reign'in sesi beni topraklıyor, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Elleri yavaş, sabit ve sevgi dolu. Sanki bu sözleri duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor. Artık güvende olduğumu, kimsenin bana zarar veremeyeceğini hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu biliyor gibi.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye nefes alıyor, siki girişime hafifçe sürtünüyor. "Ama içeri girmeme izin verirsen... Sana başka birinin dokunduğunu unuttururum."

Bir nefes verdim. Bunu nasıl bilebilirdi ki? Tek istediğimin bu olduğunu nasıl bilebilirdi? Bana daha önce dokunan elleri unutmak. Dudağımı çiğniyorum ve başımı sallıyorum. Alışmam için yeterince yavaş, santim santim içeri itiyor. Elleri hiç durmuyor, yanlarımda geziniyor, kalçalarımı okşuyor. Dudakları omzumu buluyor ve beni nazikçe öpüyor.

"Benim için çok iyi yapıyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Beni arkamdan doldururken, her seferinde bir sabit itme ile her lanet gerginliği hissediyorum. Kaslarım, içimde dibe vurana kadar daha derine, daha derine kaymasının katıksız baskısından titriyor. O

gömülü ve hareketsiz kalıyor ve sonra baskı gidiyor, yerini sıcaklık, onun dolgunluğu ve... zevk alıyor.

Tekrar başımı sallıyorum, nefes nefese. Vücudum onun etrafında titreşiyor, onun büyüklüğüne uyum sağlıyor. Eli belime dolanıyor, parmakları klitorisimi okşamak için tekrar aşağı iniyor, yavaş daireler çizerek kalçalarımın ona doğru dönmesini sağlıyor.

İnliyor. "İşte bu, bin bana."

Ve ben de yapıyorum. Ona doğru geri sallanıyorum, bu sefer daha sert bir şekilde geri itmeden önce horozunun neredeyse tamamen dışarı çekildiğini hissediyorum. Bedenlerimizin ıslak tokatları sessiz odada yankılanıyor. Bir ritim tutturuyor ve her hamlesi bedenimi ileri doğru sarsıyor. Ne zaman içeri girse, yıldızları görmeme neden olan o noktaya çarptığını hissediyorum.

"Etrafımda ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun?" diye homurdanıyor. "O kadar mükemmel ki."

Sırtımı kamburlaştırarak inliyorum, kalçalarımı daha sıkı kavrayıp beni gerçekten becermeye başladığında kıcımlı ona doğru itiyorum. Uzun, sert vuruşlar. Sanki bunun için sonsuza dek beklemiş gibi beni beceriyor.

"Şu haline bak," diye bağılıyor. "Her şeyimi alıyorsun. Kahretsin, Angel... Ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayacağım."

Göğsü şimdi sırtıma bastırıyor, teni benimkine karşı sıcak, kolu beni kendisine daha sıkı çekmek için vücudumun altına kayıyor. Ellerinden biri saçlarımı yumrukluyor, boynumu öpebilmek, omzumu ısırabilmek, beni yiyip bitirebilmek için başımı yana çekiyor.

Sırılsıklam, kaygan ve dağınık bir haldeyim. Ve buna bayılıyorum. Açısını hafifçe kaydırıyor ve beni haykırtan noktaya vuruyor, bacaklarımı titreterek tekrar tekrar sürtünmeye devam ediyor.

"Yine benim için boşalacak mısın?" diye mırıldanıyor, kulak mememi ısıyor. "Hadi Angel. Seni becerirken beni sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Ve bu, onun adını inleyerek parçalanmam için gereken tek şey. Sertçe boşalıyorum, o beni sikerken vücudum sarsılıyor, asla yavaşlamıyor, titreyene, aşırı uyarılana ve harap olana kadar her dalgayı sürmeme izin veriyor. İnliyor, sesi artık neredeyse vahşice çıkıyor ve itişleri daha sert ve özensiz hale geliyor.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye homurdanıyor, serbest bırakılmasını kovalarken bana karşı sürtünüyor. "Sen benim için yaratılmışsın."

Ve sonra titriyor, içimde patlarken kendini son bir kez daha derine gömüyor, omzuma doğru inliyor, kalçaları her son darbede seğiriyor. Uzun bir an boyunca sadece nefes alıyoruz, bedenlerimiz birbirine dolanmış ve ter tenimizde soğuyor. Havada yoğun bir seks kokusu var.

Yavaşça çekiliyor, omzumun arkasını öpüyor ve yan tarafına dönüyor, bir kolu belime dolanıyor, beni kendine yakın tutuyor.

"Hla benimle misin?" diye mırıldanıyor boynuma karşı.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Uzun zamandır olmadığım kadar."

Ve bu doğru, çünkü o yanımdayken, beni böyle severken... Sonunda kendimi yeniden kendime ait hissediyorum.



Reign'in yanında, eczanenin arka tarafına yakın bir yerde DURUYORUM, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturmuşum, kapüşonumun fermuarını çeneme kadar çekmişim, sanki içinde kaybolmaya çalışıyorum. Bu benim fikrimdi -teknik olarak- ama şimdi buradayız, zeminin beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Eczane tezghlarının sessizliği ve şişelerin hafif şıngırtısı herhangi bir hastaneden daha gerçek geliyor. Reign beni doğruca eczacının kapısına götürüyor ve eczacı bir reçeteyi doldurmaktan başını kaldırıp bakıyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, profesyonel ama nazik.

"Plan B, lütfen. Bugün ihtiyaı var," diye cevaplıyor Reign benim yerime.

"Tabii ki. Buraya gelerseniz, doğru olduğundan emin olmak için birkaç soru soracağım."

Tezghın arkasındaki küçük danışma odasını işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum, eczacının zamanlama, kilo, mevcut ilaçlar hakkında sorular sorduğunu zar zor fark ediyorum ama birkaç dakika içinde elimde bir kutu Plan B var.

"Mümkün olduğunca çabuk alın. Beş gün sonrasına kadar işe yarayabilir ama daha erken olması daha iyi."

Reign hiç tereddüt etmeden, utanmadan ya da beceriksizce kutuyu benden alıyor ve elindeki küçük mavi sepete atıyor

Sanki bir şişe su atıyormuş gibi.

Onu blister ambalajlar ve cilt bakım şişelerinin sıralandığı dar bir koridorda takip ediyorum, kollarımı ellerimin üzerine çekiştiriyorum sanki bu bir şekilde durumu daha az garip hale getirebilirmiş gibi. İçim karmakarışık, sanki tenime yeniden yerleşmeye çalışıyorum ve bu sabahki gibi tam olarak oturmuyor.

Tek kelime etmeden raftan bir kutu prezervatif alıyor ve sepete koyuyor. Sonra bana bakıp sırtıyor ve ikinci bir kutu daha alıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu iyimserlik."

"Bu itidal," diyor sakince. "İyimserlik üçüncü bir kutu olabilirdi."

O kadar kızarıyorum ki yüzümün aktif olarak yanmaya başladığından eminim. "Reign."

Eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor, sesi alaycı ve düşünceli arasındaki o tehlikeli yere düşüyor. "Bir daha asla unutmayacağım, Angel. Ama ne olur ne olmaz..."

Göz kırparak geri çekiliyor, ikinci kutuyu sepete atıyor ve yürümeye devam ediyor. Atıştırmalık reyonuna doğru sürüklenirken inleyerek onu takip ediyorum. Sessiz, sadece bir kasanın uzaktan gelen bip sesi ve ara sıra fayansların üzerindeki ayak sesleri duyuluyor.

"Bir şeyler seçmelisin," diyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Rahatlatıcı yiyecekler. Tuzlu, tatlı, ne iyi gelirse. Sonra kendini bok gibi hissedebilirsin. Kramp, mide bulantısı. Ruh hali değişimleri. Google'da araştırdım."

"Google'dan mı araştırdın?"

Bir kez başını sallıyor. "Tabii ki araştırdım. Bunu tek başına atlatmana izin vermeyeceğim," diyor, gözleri raflarda şimdi. "Bir saniye bile."

Sesindeki dürüstlük karşısında göğsüm sıkışıyor. Kulağa ne kadar basit geliyor, sanki beni korumak onun için nefes almak kadar kolaymış gibi. Reyonu doğru dönüyorum ve eski, kötü günlerden hatırladığım şeyleri seçmeye başlıyorum -sade krakerler, tuzlu patlamış mısır, bitter çikolata, nane çayı, bir şişe Lucozade. Reign yorum yapmadan sepete bir kutu peynirli makarna, dev bir paket cips ve bir kutu zencefilli bisküvi ekliyor.

Kasada, atıştırma dağınıklığımızın arasına yerleştirilmiş Plan B kutusuna bakıyorum ve midemde gerçekliğin donuk bir ağrısını hissediyorum. Reign'le aramızda olan her şeyi karanlık bir köşeye atıp önemsizmiş gibi davranmam. Er ya da geç, bunu ne kadar önemseyeceğimi kendime ve ona itiraf etmek zorunda kalacağım. Bizi.

Reign'in eli benimkini okşuyor, parmak eklemleri dikkatlice sıyrılıyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ama bir süre daha beni inceliyor, sanki kendime yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Sonra kasaya dönüyor ve ödemeyi yapıyor.

Reign benim için yolcu kapısını açarken dışarıda gökyüzü derin morlar ve çelik grileriyle boyanmış. Ben binene kadar bekliyor, sonra etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna kayıyor, atıştırma çantası aramızda duruyor.

"Döndüğümüzde Gurur ve Önyargı'yı açacağım," diyor ve motoru çalıştırıyor.

Ona şöyle bir bakıyorum. "En sevdiğim filmi hatırlıyor musun?"

Çenesi esniyor. "Önemli olan her şeyi hatırlıyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bahse girerim Gurur ve Önyargı'nın hangi versiyonunun favorim olduğunu hatırlamıyorsundur."

Bana zekâsına hakaret etmişim gibi bakıyor. "Keira Knightley'nin oynadığı 2005 versiyonu."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor ve o da alay ederek karşılık veriyor. "Dikkat ediyorum," diye mırıldanıyor otoparktan çıkıp eve doğru yola koyulurken.

Gülümserken boğazım biraz sıkılıyor. "Sanırım öyle."

Uzanıp başparmağını bileğimin iç kısmında topraklama teli gibi gezdiriyor. Sanki kendisine benim gerçek olduğumu, burada olduğumu ve onun olduğumu hatırlatıyor. Kararmaya başlayan sokaklarda eve doğru ilerlerken, panik, zafer sarhoşluğu ya da sonuçtan daha derin bir şey fark ediyorum.

Reign beni sadece istemiyor. Beni sahipleniyor -sessizce ve tamamen- ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.



Malikâneye döndüğümüzde motoru durduruyor, çantayı alıyor ve her zamanki gibi kapımı açmak için yanıma geliyor. Ama bu sefer, dışarı adımımı attığımda elimi bırakmıyor. İçeri girer girmez, Reign çantayı tezgâha koyup her şeyi yerleştirdikten sonra Plan B paketini önüme koyarken ben doğruca mutfığa gidip bir bardak su alıyorum. O yutkunmamı izlerken ben hapi alıyorum ve sonra sanki içinde bir şeyler yatışmış gibi bir kez başını sallıyor.

"Hadi," diye mırıldanıyor, çoktan banyoya doğru yürüyor. "Sırada banyo var."

Suyu çalıştırıyor ve lavanta kokulu köpük banyosunu küvete döküyor, geri adım atmadan önce eliyle sıcaklığı test ediyor. Bakışları çıplak bedenimde bir kez geziniyor, yavaş ve takdîrkâr, sonra tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

Bir süre ıslanıyorum, sıcaklığın kemiklerime işlemesine izin veriyorum. Başımı küvetin arkasına yaslayıp gözlerimi kapatarak buharı içime çekerken ve kaslarımın birer birer çözülmesine izin verirken kalçalarım hafifçe ağrıyor ve karnımın alt kısmı biraz rahatsız hissediyor.

Küvetten çıkmadan önce gözüm bileklerimde kullandığım jilete takılıyor. Bir an ona bakıyorum ve artık kesmek için karşı konulmaz bir dürtü duymadığımı fark ediyorum, sanki Reign'le birlikte olmak kafamın içinde kendi kendime acı çektirmek için yalvaran o sesi tatmin etmiş gibi.

Küvetten çıkıyorum ve lavabonun üzerinde beni bekleyen bir havlu, kapüşonlularından biri ve iç çamaşırdan bir çift buluyorum. Kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giyiyorum ve yalınayak oturma odasına yürüyorum.

Işıklar kısık ve Reign kanepayı battaniye ve yastıklarla yeniden düzenlemiş. Bir fincan çay da sehpanın üzerinde beni bekliyor, hala dumanı tütüyor. Mutfakta bir kaseye patlamış mısır koyarken başını kaldırıp beni görüyor. Gözleri çıplak bacaklarımı tararken izliyorum, ama kendini tutarak bakıyor ve odayı geçiyor, patlamış mısırı yere koyuyor ve beni nazikçe kanepeye doğru çekiyor.

Reign önce sırtını minderlere yaslıyor, bacaklarını hafifçe açıyor. Sonra beni aralarına çekiyor, sanki sarılmaya ihtiyacım olduğunu zaten biliyormuş gibi göğsüne oturmam için beni yönlendiriyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum.

"Sıcaksın," diye mırıldanıyorum.

Kolları ortama dolanıyor, koruyucu ve sert, sonra televizyon açılıyor. Pride and Prejudice'in açılış piyano notaları odanın içinde süzülüyor ve göğsüm sıkışıyor. Elizabeth Bennet kırlarda tek başına yürürken, battaniyelere sarılmış, bedenlerimiz birbirine yakın bir şekilde öylece kalıyoruz.

Filmin yarısında Reign elini kapüşonumun altından geçirip karnımın alt kısmına dayıyor ve diğer kolu belime dolanarak beni kendine çekiyor. Acı hiç gelmiyor, ama ne olursa olsun, uzun, çok uzun zamandır ilk kez bana bakıldığını hissediyorum.

Bölüm 29

Angelique

Bugün stüdyoda sadece ben ve Reign varız. Şirketin çoğu bu akşamki gala için hazırlık yapıyor. Aynalar etrafımızda uzanıyor ve zemin hareketlerimizin altında hafifçe gıcırıyor. Diğer tek ses hoparlörlerden gelen hafif müzik sesi.

Birlikte uyuduğumuzdan beri onu, ağzını üzerimde hissetmeyi, yakınımıdayken çıkardığı sesleri ve izlemediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum. Artık bana her dokunduğunda, provada bile, karnımda bir ateş yanıyor. Şimdi bile, beni bir dönüşe yönlendirmek için elini belime koyduğunda, odaklanabilmek için dudağımı ısırمام gerekiyor.

"Yine," diyor Reign, üzerimde yarattığı etkiden habersiz.

Haftalar önce emlak stüdyosunda çekilen sekansın aynısından geçiyoruz. O günü ve ne kadar ileri gitmeme izin verdiğimi sık sık düşünüyorum. Korkuma rağmen Reign'in bedeninin üzerimde olmasını istiyordum ama Alec'in görüntüleri kafamda belirmeye başlayınca bunu durdurmak zorunda kaldım.

Alec'in hak etmediği bir yer kaplamasına izin vermekten yoruldum. Benim olması gereken yerlere sahip olmasından bıktım. Bedenim, sanatım ve anılarım. Bu alan bana ait. *Bize ait.*

Dizinin son hareketine ulaşıyoruz ve Reign sıfırlamak için hafifçe geri adım atıyor. Ama ben hareket etmiyorum. Onun yerine yüzümü ona dönüyorum, onun alanına girerken zor nefes alıyorum ve o da hareketsiz kalıyor.

"Angel," diye mırıldanıyor.

Gömleğine uzanıyorum ve kumaşı yumrukluyorum. "Konuşma. Sadece... izin ver."

Reign'in gözleri anında kararıyor, çenesi titriyor ama başını sallıyor. Ayak parmaklarımin üzerine uzanıyorum ve onu öpüyorum, önce yumuşakça, ama ağzı benimkinin altında açıldığı anda, içimde aç ve çaresiz bir şey çatırıyor.

Dudaklarıma doğru inliyor ve ben daha da yaklaşıyorum, onu hissedene kadar kalçalarımı ileri doğru yuvarlıyorum - sert, sıcak ve en az benim kadar harap. Elleri belime doğru kayıyor, ben ona doğru hareket ederken beni sıkıca kavıyor. Sürtünmeden, baskıdan ve arzudan bunalmış bir halde ağızına doğru soluyorum. Bir dalga gibi çarpıyor, kaburgalarımı çarpıyor ve bacaklarımı titretiyor.

Geriye doğru tökezliyoruz, omurgam aynaya sürtünüyor ve onun vücudu benimkini içine hapsediyor. Ağız boynumu buluyor, hafifçe öpüyor ve ısıyor, nefesi düzensiz. Ona sürtünüyorum, geri bastırıldığında inliyorum ve stüdyo dağılırken tek gördüğüm o oluyor.

Nefesi kesiliyor. "Angel..."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Burada, seninle. Burayı onun almasını istemiyorum."

Parmakları bana karşı esniyor ama hareket etmiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve Reign beni sertçe öpüyor, eli bale eteğimin altından yukarı kayıyor, parmak uçları mayomun üzerinde geziniyor ve ihtiyaçtan titrememe neden oluyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor ağızıma karşı. "Şimdiden titriyorsun."

Bir inlemede boğuluyorum. "Durma," diye nefes alıyorum.

Parmaklarını mayomun ve iç çamaşırımın yan tarafına geçiriyor, amımı ona açmak için onları kenara kaydırıyor. İki parmağını içeri soktuğunda haykırıyorum, tatlı ve mükemmel bir esneme. Kalçalarım yuvarlanıyor, daha fazlası için, her şey için çaresizim. İlk başta yavaşça itiyor, derin, doğru kıvrılıyor. Sonra daha hızlı, dizlerimin neredeyse bükülmesine neden olan bir ritim tutturuyor.

Elim aynaya çarpıyor, diğeri omzunu kavıyor. İçimde hareket eden parmaklarının müstehcen sesi odayı dolduruyor, inlemelerime karışıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye homurdanıyor. "Tam burada, herkesin içeri girebileceği bir yerde benim için gelmek ister misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum, konuşamıyorum, nefesim kesiliyor. Başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve ben paramparça oluyorum, onun ellerinde parçalanırken zevk her sinirimi sararken bedenim sarsılıyor. İnliyor, ben adını haykırırken beni sabit tutuyor, titriyorum.

Ayna. Ben tükenene, ona doğru yığılana ve nefessiz kalana kadar durmuyor.

"Sana benden başka kimse böyle dokunamaz," diye fısıldıyor, şakağımı usulca öperek. "Ve stüdyoya girdiğinde hatırladığın şeyin bu olmasını istiyorum, başka bir şey değil. Sadece bunu. Bizi."

Başımı sallıyorum, hâlâ titriyorum, gözlerim doluyor ama akıyor. Ağlamayacağım. Bu sefer ağlamayacağım. Bu sefer gururluyum. Mayomu düzeltiyor ve ayakta durmama yardım etmeden önce eteğimi özenle bağlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, alnımı göğsüne bastırarak.

O da başımın üstünü öpüyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben sana teşekkür etmeliyim."

Ve işte böyle, havada bir şeyler değişiyor. Bedenim ve stüdyoları görme biçimim artık Alec'e ya da korkuya ait değil. Tekrar benim oluyor.



Imperium'un üst katındaki soyunma odasında, üzerimde straplez korsem ve çıplak dans taytından başka bir şey yokken, Lando dramatik bir iç çekişle elbisemin fermuarını yukarı çekerken kollarımı kaldırıyorum.

"On saatlik bir provayı birini öldürmeden nasıl atlattığını hâlâ anlamış değilim," diye mırıldandı. "Neredeyse parlıyorsun."

"Sadece bu gece hayatta kalmaya çalışıyorum," diyorum, sesim sinirden gergin. "Ve bu korse önce beni öldürebilir."

Lando fermuarı son bir kez çekiştiriyor, sonra elbisenin arkasını takdirkâr bir dokunuşla düzeltiyor. "Eğer dışarı çıkacaksan, en azından bunu yaparken göksel görüneceksin."

Aynada kendime bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Elbise nefes kesici. Fildişi saten ve şeffaf file, belden oturuyor ve tüy şeklinde narin tül katmanlarına doğru genişliyor - minik, pırıltılı tutamlar yere kadar iniyor. Vücudumu sanki benim için yapılmış gibi sarıyor, ince incilerle bezenmiş yakası. Reign'den bir hediye.

Lando makyaj masasına doğru yürüyor ve maskemi alıyor. "Vakit geldi," diyor ve maskeyi bana uzatıyor.

Beyaz ve altın rengi, yumuşak tüyleri kanat gibi gözlerden dışarı doğru yayılıyor. Takar takmaz Lando'nun nefesi kesiliyor.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Ona dönüyorum, kıyafetine bakıyorum, siyah smokin ona bir eldiven gibi oturuyor, hatları keskin ve temiz. Maskesi koyu mor ve simsiyah tüylü, dramatik ve cesur.

Yakasındaki bir kırıksıklığı düzeltirken, "Konuşmayı seven birisin," diyorum ona. "Gotik bir operadaki seksi kötü adam gibi görünüyorsun."

"Dur, yüzümü kızartacaksın," diye kestirip atıyor, sonra gözlerinde muzip bir parıltıyla eğiliyor. "Wendy'nin ne giydiğini bilmek ister misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Söyle bana."

Yüzünü buruşturuyor. "Kabarık siyah tüylü bir elbise." Göz kırıyorum. "Yani... o Siyah Kuğu mu?"

"Bana sorarsan kuğudan çok horoz."

Cevap olarak gözlerimi devirirken bir kahkahayı ısııyorum. Elimi tutuyor. "Hazır mısınız?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Ama şu işi bitirelim."

Mum ışığıyla aydınlatılmış koridorda yürüyoruz ve alt kattan yükselen canlı bir senfoni duyuyorum - viyolinler ve yumuşak perküsyon. Büyük merdivenin tepesinde Lando duruyor ve bana bakıyor.

"Bir giriş yap," diyor göz kırparak. "Ve sakın düşme. Ama eğer düşersen, en azından güzelce düş ve kasıtlıymış gibi davran."

İçimden gülüyorum. "Teşekkürler."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve merdivenlerden ilk o iniyor, bana da sakın bir nefes almak kalıyor. İnmeye başlıyorum ve pointe ayakkabım ilk merdivene değdiği anda odanın sallandığını hissediyorum ama ilerliyorum. Konuklar aşağıdan görünmeye başladığında, kafalar dönüyor ve sesler kesiliyor, gözler üzerimde.

Elbisemin kuyruğu arkamda sallanıyor, tüyler sallanıyor ve avizenin ışığı yakamdaki incileri ve yüzümdeki maskeyi yakalıyor. Yavaşça, elimden geldiğince zarif bir şekilde, sanki içim titremiyormuş gibi hareket ediyorum.

Gözlerim merdivenlerin dibindeki Reign'e takılıyor. Özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, yakalarına kuğu kanatları gibi beyaz altın işlemler dikilmiş, elbisemle uyumlu. Maskesi

Sade mat bir siyah, yüzüne mükemmel bir şekilde yontulmuş, ama kalabalığı delip geçen ve bana kilitlenen mavi gözlerini gizlemiyor.

Bakışlarıyla buluştuğum anda üzerime bir sakinlik dalgası yayılıyor ve sinirlerim yok oluyor. Sanki gecenin kaosu, baskısı, bu rolün ağırlığı ve Imperium için, benim için sembolize ettiği her şey... hiçbirinin önemi yokmuş gibi. O bana odadaki tek kişiymişim gibi bakarken değil.

Son adımı attığımda, ayakkabımın yumuşak vuruşu mermerde yankılanıyor ve Reign öne çıkıyor, tek kelime etmeden elimi tutuyor, parmakları benimkilerin arasından geçiyor, gözleri üzerimde yavaşça dolaşırken dokunuşu sıcak ve topraklayıcı -boynumdan belime ve ayakkabılarımın uçlarına kadar- ve bakışlarımla tekrar buluştuğunda sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor.

"Bu gece senin ilgini çekeceğini düşünen bu odadaki her erkeği mahvedeceksin," diye mırıldanıyor.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Reign-

Sırıltısı yavaşça kıvrılıyor. "Şimdi kızarma. Sana daha sonra ne yapmak istediğim kısmına gelmedim bile."

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, yanaklarım maskemin arkasında yanıyor. Elim dudaklarına götürdü ve arkasına hoşgörülü bir öpücük kondurdu. Sonra diğer eliyle bana bir şampanya kadehi uzatıyor, kristal kadeh şimdiden altın rengiyle köpürüyor.

"Sinirler için," diyor. "Ve ne kadar şanslı olduğumu kutlamak için."

Minnettar bir baş hareketiyle alıyorum, yudumlarken baloncuklar dudaklarımı gıdıklıyor. Elim tutuyor ve beni kalabalığın içine doğru yönlendiriyor. Reign'in yürüdüğü her yerde insanlar onun için ayrılıyor ve ben de onu takip ediyorum. Küçük bir grubun önünde duruyor; kokteyl maskeleri takmış üç erkek ve bir kadın, hepsi de şampanya kadehlerinin arkasında gülüyor. Çemberlerine girdiğimiz anda hava değişiyor ve dikkatleri önce ona, sonra da bana kilitleniyor.

"Ah," diyor içlerinden biri. "Yakalanması zor Bay Harrington. Bir süredir ortalıkta görünmüyordunuz."

Reign elini belime dolamadan önce, "Perde arkasında çok çalışıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Sizi Angelique Sinclair ile tanıştırayım - Odette ve Odile'imiz. Kuğu Gölü'nün ruhu."

Gözleri merakla parlayarak bana dikiliyor.

Kadın, "Şahsen daha da büyüleyici," diye mırıldanıyor. "New York'tan gelen mi?" diye soruyor bir adam.

Reign'in sesi karanlık bir gurura dönüşüyor. "Sahneyi paylaştığım en iyi müdür o."

Bu övgü omurgamın dikleşmesine neden oluyor. Kibarca gülümsüyorum ama kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Reign'in başparmağı sırtımın küçük kısmına yavaş, topraklayıcı bir daire çiziyor. Vücudu benimkine doğru eğilmiş, belli etmeden koruyor.

"Tüm bu prodüksiyonun var olma sebebi o," diye ekliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Işıklar hafifçe karararak herkesin dikkatini orkestranın çaldığı sahneye çekmeden önce cevap vermek için ancak zamanım oluyor.

"Bayanlar ve baylar," Charlie'nin kusursuz sesi mermer ve kristal alanda yankılanıyor. "Imperium'un yaklaşan sezonunu desteklemek üzere bu gece bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Sizleri yıllık galamızda ağırlamaktan onur duyuyoruz ve bu gece çok nadir bir hediyemiz var."

Kalbim sinirden kontrolsüzce çarpıyor ama Reign avucunu nazikçe sırtıma bastırıyor ve kalbim bir nebze olsun sakinleşiyor.

"Kuğu Gölü bu Yaz sahnemizi süslemeden önce, sizleri küçük bir ön gösteriye tanık olmaya davet ediyoruz; Kuğu Kraliçemiz ve Prens Siegfried arasında, koreografisi Terry Baker tarafından yapılan ve özel bir müzik bestesinin eşlik ettiği bir düet."

Duraksıyor, asistanının yazmış olması gereken konuşma kartlarına gözlerini kırıpıştırarak bakıyor, başını kaldırdığında yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, gözleri odanın öbür ucundan Reign'inkilerle birleşiyor.

"Oğlum Reign Harrington tarafından yazıldı."

Kalabalık anında yumuşak soluklarla, şaşkınlık mırıltılarıyla ve bize doğru dönen birkaç kafayla tepki veriyor. Ona bakmak için dönüyorum ama Reign çenesini hafifçe kaldırıyor, maskenin altındaki ifade okunamıyor.

Yüzünü bana dönüyor. "Hazır mısın Angel?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum ve elini tutuyorum, parmaklarım sanki oraya sığmak için yaratılmışlar gibi onunkilere kayıyor. Odanın ortası temizlenmiş, izleyicilerle çevrili cilalı bir zemin çemberi oluşturulmuştur. Kendi yerimizde duruyoruz.

başlangıç pozisyonları ve orkestranın enstrümanları yükselip dururken uzun bir duraklama olur.

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verirken, ilk nota çiçek açıyor, melankolik ve hassas, piyano başı ağrıyor. Yaylı çalgılar onu takip ediyor, yavaş ve kederli. Bu Çaykovski'nin ya da bir başkasının değil. Bu Reign'in başyapıtı. Biz hareket ederken ona bakıyorum ama o zaten beni izliyor.

Terry'nin koreografisi yıkıcı derecede samimi ve her şeyin farkındayım -kalabalığın, ışıkların, bize sabitlenmiş gözlerin- ve bedenim uğulduyor. İçimin daraldığını, performansın ve Reign'in içinde eridikçe sıcaklığın azaldığını hissediyorum. Müzik yükseliyor ve her şey yok oluyor, geriye sadece o kalıyor. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve nefesi yanağıma değiyor.

Gözlerini benimkilere indiriyor ve ne kadar tahrik olduğumu fark ettiği anı görüyorum. Dudaklarının hafifçe ayrılması ve bakışları derinleşip erimiş ve aç hale gelmeden önce gözlerindeki şaşkın bakış. Bana sarılışını hafifçe sıkılaştırıyor ve nabzım cevap olarak kekeliyor.

Koreografinin içgüdülerimin içinde erimesine izin veriyorum, müzik beni New York'ta hissetmeme asla izin vermediğim yerlere taşıyor. Ve beni son dalışa indirdiğinde, yüzlerimiz ancak bir santim aralıklı, kimse ses çıkarmıyor.

Reign'in gözlerine bakıyorum, artık onu her şeyden çok sevdiğimden eminim ve gözleri yumuşuyor, sanki aklımdaki düşünceleri duyabiliyor. Alkışlar patlıyor ve geride bıraktığımız sessizliğe çarpıyor.

Kalabalığın önünde eğildiğimizde alkışlar hâlâ yankılanıyor ama doğrulduğumuzda bir şeyler değişiyor. Reign'in eli benimkine karşı hafifçe sertleşiyor ve başı kalabalığa doğru dönüyor, gözleri görebildiğim yerin hemen ötesinde bir şeye ya da birine kilitleniyor.

Ona bakıyorum, hareketsizliği kafamı karıştırıyor, ama bir an için tek kelime etmiyor. Çenesi sıkılıyor ve yüz ifadesi bana o sarhoş adamların beni ara sokakta köşeye sıkıştırmaya çalıştığı geceyi hatırlatıyor. Onlardan birinin burada olmasını bekleyerek etrafıma bakınırken tüylerim diken diken oluyor. Sonunda bana döndüğünde sesi sessiz ve görünüşüne göre fazla sakin.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diyor. "Geri döneceğim."

Sonra da tek kelime etmeden yürüyüp gitti. İnsan kalabalığına geri döndüğümde tenimi bir ürperti kaplıyor, kafam karışıyor, Charlie yanımda belirdiğinde hâlâ nefes almaya çalışıyorum.

"İşte orada," diyor gururlu bir gülümsemeyle alkışlayarak. "Bu muhteşemdi, Angelique. Kesinlikle unutulmaz."

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim hâlâ kalabalığı tarıyor, Reign'i arıyor. Cesetlerin arasından geri gelmesini umuyorum.

"Tanışmanı istediğim biri var," diye devam ediyor Charlie. "Bu gece benim misafirim. Gelecek sezon Imperium'a katılacak. Bence çok memnun olacaksın, ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz."

Dalgınca ona doğru dönüyorum ve yanında duran adamı gördüğümde tüm vücudum buz kesiyor.

"Hey, Güvercin," diyor Alec ve ciğerlerim nasıl çalıştığını unutuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ama ona bakarken hareket edemiyorum, bacaklarım donuyor ve görüşüm kenarlardan bulanıklaşmaya başlıyor. Sesi, daha önce oraya bir kez gömülmüş kör, paslı bir bıçak gibi içimi kesiyor.

O burada, tam karşımda duruyor ve bana yaptığı şey hiç olmamış gibi gülümsüyor. Boğazımda safra tadı hissediyorum.

"I-" Sesim titriyor. "Affedersiniz." Dönüp koşuyorum ve arkama bakmıyorum.

Nereye gittiğimi bile bilmiyorum, tek bildiğim Imperium'dan ve Alec'ten uzaklaşmam gerektiği. Pointe ayakkabılarım malikânenin ön basamaklarını öfkeyle inerken çakıl taşlarına çarpıyor, taşlar ayakkabılarımı rahatsız ediyor ve tökezlememe neden oluyor. Bu aptal galaya ayakkabılarımı değiştirerek gelmediğim için içimden kendime lanet ediyorum.

Nefes nefese kalıyorum ama bu yeterli olmuyor. Hiçbir şey yetmiyor. Basamakların dibinde dizlerime vuruyorum ve kusuyorum. Boğazımı yakıyor, şiddetli ve çirkin, gözlerim yaşıyor, rimel yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Hayal ettiğim gibi bir kavuşma olmadı," diyor Alec arkamdan, eski arkadaşlar gibi rahat bir sesle.

Elimin tersiyle ağzımı silerken kanım buza dönüşüyor ve kendimi yavaşça ayağa kalkmaya zorluyorum.

Bölüm 30

Reign

Imperium'un dışında, mermer bir sütunun arkasında yarı korunaklı bir şekilde duruyorum. Arkamda Wendy kayıyor, topukları yumuşak bir şekilde taşa basıyor. Telefonunu havaya kaldırmış, sessizce her şeyi kaydediyor, tıpkı ona söylediğim gibi. Yaptığı pislikten sonra Angelique'e borçlu. Ya bunu yapacaktı ya da Imperium'dan sonsuza dek kovulacaktı.

Angelique elinin tersiyle ağzını siliyor ve kendini ayağa kaldırıyor. Sırtı hâlâ Alec'e dönük, omuzları titriyor ve burada olduğumuzu bilmiyor. Balo salonundan kaçtığı andan beri onu bir şahin gibi izlediğimi bilmiyor.

Babam birkaç gün önce Alec'in adından bahsetti - sürpriz bir konukla ilgili bir saçmalık. O piçin geleceğini düşünmemiştim ama gösterimizden sonra onu kalabalığın içinde gördüğüm an anlamıştım.

Onun için geleceğini biliyordum.

Sonunda onu yerle bir etme şansını elde edeceğimi biliyordum.

"Bu geceki performansın çok güzeldi," dedi Alec, ses tonu rahattı. "Big Apple'daki dublörünün yapabileceğinden çok daha iyi dans ediyorsun. Çok duygusal."

Angelique şimdi onunla yüzleşmek için dönüyor ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekilirken o bir adım daha yaklaşıyor. Onun karşısında vücudunun nasıl titrediğini görebiliyorum ve bu benim ellerimi yumruk yapmama neden oluyor, oraya koşup onu dövmek istiyorum.

"Şirketten ayrıldığını duyduğumda kalbim kırılmıştı," diye devam ediyor. "Sende bir kıvılcım vardı. Gerçek bir yıldız niteliği."

"Benden uzak dur," diye tıslıyor, sesi titriyor ama Alec ilerlemeye devam ediyor.

Maskesini çıkarıp çakıllara fırlatıyor ve ileri atılıp kolunu tutmadan önce ona bakarken yüzündeki çarpık, aç ifadeyi görüyorum.

"O elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun," diye homurdanıyor, yüzüne birkaç santim mesafede. "Reign benimkinin yanında dans etmeyi hak etmiyor."

Dişlerini göstererek ona bakarken gözlerini kısıyor. "Seni de becermesine izin mi verdin?" diye tükürüyor.

Kadın kolunu sallayıp kaçmaya çalışıyor ama adam elini sıkıyor ve kadın çığlık atıyor, tüm bedenimi hareketsiz bırakan panik dolu bir ses.

"Beni becermene asla izin vermem," diye hırlıyor, titriyor. "Şimdi bırak beni!"

Onu geriye doğru itiyor, beni ikiye bölen bir çığlıkla çakıllı yola düşmesine neden oluyor ve zaman duruyor, kemerini çözüp aletini çıkarmasını izlerken görüşümün kenarları kararıyor.

"Hâlâ bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyorsun," diye kükrüyor. "Lanet çeneni kapatma konusunda bir derse daha ihtiyacın var gibi görünüyor."

Başka bir ders, kelimeler kafamın içinde yankılanıyor.

"Her şeyi çek," diye tıslıyorum Wendy'ye, onlara doğru koşarak.

Sanıyeler içinde onlara ulaşıyorum, göğsümdeki öfke şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha sıcak yanıyor. Angelique yerde, geriye doğru sürünmeye çalışıyor, elleri titriyor ve kendini yukarı itmiyor. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim, hiç bu kadar korkmuş görünmemişti.

Yumruğum Alec'in yüzünün yan tarafına, o daha orada olduğumu fark etmeden mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çarpıyor. Yana doğru sendeliyor ve sertçe yere çarpıyor, kan tükürüyor. Angelique elleriyle ağzını kapatarak yolun kenarına doğru koşuyor ama ben durmuyorum. Üzerine tırmandım ve sallamaya başladım.

"Ona dokunabileceğini mi sanıyorsun?"

Çatlak.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?"

Crack.

"Ölmüş olmalıydın, seni lanet korkak."

Burnu eklemlerimin altında kırılıyor, kan koluma ve smokinime sıçırıyor ama umurumda değil. Onun da benim gibi hissetmesini istiyorum.

ona kendini güçsüz ve küçük hissettirdi. Ama Angelique'in çığlıkları sisin içinde bir yerden bana tekrar ulaşıyor.

"Reign-Reign, dur, lütfen-" Sesi son kelimede çatlıyor ve bu beni duraklatan tek şey oluyor.

Alec'e bakarken ellerim titriyor, kan içinde kalıyor ve göğsüm kabarıyor. Kendinde değil, soluk soluğa, yüzü tanınmaz halde kıpkırmızı ve morluklar içinde. Onu yakasından tutup, yüzünü Wendy'ye dönecek şekilde dik tutuyorum ve ön kolumu boğulana kadar boğazına bastırıyorum. Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama onu sertçe sarsıyorum.

"Hayır," diye homurdandım. "Artık başka tarafa bakamazsın."

Alec'in gözleri dalgalanıyor. Sersemlemiş, başı dönüyor, acı ve panik arasında bir yerde, ama yeterince uzaklaşmamış.

"Seni öylece dövüp çekip gideceğimi mi sanıyorsun?" Fısıldıyorum, alçak sesle ve ölümcül. "Hayır. Yaptığın şeyi itiraf edeceksin. Bunu yüksek sesle söyleyeceksin, yoksa yemin ederim suratını dağıtırım."

Boğazı kolumun altında çalışıyor ve konuşabilmesi için baskıyı yeterince azaltıyorum. Öksürüyor, hırıltılı nefes alıyor, ağzının kenarında kan fokurduyor.

"Ne istediğini bilmiyorum-"

Onu tekrar çakıllara çarpıyorum ve kafası sert bir şekilde taşa çarpıyor.

"Yanlış cevap."

"Reign-" Angelique'in sesi arkamdan geliyor. Korkusunu duyabiliyor, acısını hissedebiliyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Alec'in kulağına yaklaşıyorum. "Kameraya ona ne yaptığını söyle, ben de ölümünün çabuk olmasını sağlayayım."

Dudağı titriyor. "Ben-ben yapmadım-"

Yumruğumu kaburgalarına sert ve keskin bir şekilde indiriyorum ve nefesinin kesilmesine neden oluyorum. "Ona ne yaptın?" diye bağıriyorum.

Elimi göğsüne, gözlerini devirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde indiriyorum. Nefesi kesik kesik geliyor.

"Orospu bunu hak etti," diye tükürdü, sesi ıslak ve hışırtilıydı. "Sanki *beni* yönetiyormuş gibi davranmak istedi."

"Devam et," diye hırlayarak onu tekrar itiyorum. "Söyle. Hepsini."

"Onu stüdyoda yere yatırdım." Alec gülüyor, sesi ıslak ve nefes nefese. "Gerçi bakire olduğumu bilmiyordum ama sanırım bu her şeyi daha da güzelleştirdi."

Wendy nefesini içine çekiyor. "Ona tecavüz mü ettin?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Ağzı iğrenç, kanlı bir sırtışıla seğirirken gözleri Angelique'e doğru kayıyor. "Hayır dedi ve ben de durmadım. Buna ne dersiniz deyin."

Öfke içimde patlarken kanım donuyor. Kör edici bir öfke. Ve bir saniye içinde kan elmacık kemiğine bulaşıyor, çakıllara damlıyor ve Wendy'nin soluğunu duyuyorum, açısını değiştiriyor ama kaydı asla durdurmuyor.

Güzel. Benim olana dokunan erkeklere ne yaptığımı dünya görsün.

Parmak eklemlerim artık acıyor ama sadece elini hissettiğimde duruyorum.

-Omzum titriyor.

"Reign," diye fısıldıyor ve aniden yeniden nefes almaya başlıyorum.

Kırmızı, ona tekrar bakabilmem için yeterince soluyor. Çakılların arasında diz çökmüş, rimeli yanaklarına akmış, saçları dağılmış, elbisesi omuzlarından yırtılmış ve dudakları titriyor. Alec'in üzerinden yavaşça kalkıyorum ve ona doğru gidiyorum, vücudum hala öfkeyle gergin. Tuttuğu koluna uzanıyorum ve morlukların oluşmaya başladığını görünce boğazım düğümleniyor.

"Sana bir daha asla zarar vermeyecek," diye fısıldıyorum. "Sana yemin ederim."

Angelique başını sallıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken çiğ eklemlerimi aramızdan kaldırıp nazik bir öpücük konduruyor ve dudaklarına kan bulaşıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Arkamda babamın tanıdık sesini duyuyorum.

Bize doğru fırladı, gözleri vahşiydi. Bakışları Alec'in gevşek bedeninden benim yarılmış eklemlerime sıcıyor ve sonunda Angelique'in üzerine inip onun dağılmış halini görüyor. Tekrar bana baktı, öfkeliydi.

"Reign," dedi, sesini yükselterek. "Ne yaptın sen?"

"Her şeyi hak etti," diyorum, öfkemle kıkırdayarak. "Ve daha fazlasını."

Çenesi kasılıyor ve Angelique'e dönüyor, gözleri bir şeyleri birleştirmeye çalışıyormuş gibi kısılıyor. "Ne oldu?"

"Bana zarar verdi," diye fısıldıyor.

"Yine." "Yine mi?" Gözlerini

kırıştırıyor.

"Big Apple Ballet Company'de bana tecavüz etti," diyor bir süre durakladıktan sonra, sesini bulmuş bir şekilde. "Yardım edeceğimi umarak anneme söyledim ama onu, ailesinin bağışladığı parayı ve şirketi korumak için beni geri çekti."

Babamın tüm yüzü kıpırdamıyor, ben de ona bakarken benimki de öyle.

Onu.

Kendi annesi onu korumadı mı?

Öfkem yeniden alevlendi ve kendi kendime yemin ettim.

Annesi kızını bir şirkete tercih etmediği için acı çekiyor. Para yerine. Bir erkeğe tercih etmediği için.

"Aylarca böyle bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım," diye devam ediyor sesi titreyerek. "Ama oldu. Ve bu gece, eğer Reign olmasaydı, bana yine tecavüz edecekti."

Wendy bir adım öne çıkıp telefonunu kaldırıyor. "Her şeyi kaydettim."

Charlie hâlâ yerde hırıltılı bir şekilde yatan ve ağzından kan sızan Alec'e bakıyor.

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldanıyor, elini yüzüne sürüyor. "Bu adamı buraya ben davet ettim. Onu gördüğüne çok sevineceğini düşünmüştüm. Onun-" sesi çatlar.

"Kimse bilmiyordu," diyor yumuşak bir sesle.

Babamın sessizliği bana bakmadan önce uzuyor. "Çıkarın onu buradan," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Onu eve götürün. Bununla ben ilgileneneğim."

Kıpırdamıyorum. "Yani-?"

Babam adam öldürebilir mi?

"Polisi arayacağım," diyor ceketinden telefonunu çıkararak. "Yasal işlem başlatılacak. Bu, Büyük Elma Balesi'nde olduğu gibi halının altına süpürülmeyecek. Bu sefer olmaz."

Telefonunun ekranını kaydirdi ve acil durum numarasını çevirmeye başladı.

Hat.

"Bayan Wu, lütfen benimle kalın. Eminim polis video kaydınızı görmek isteyecektir," diyor Wendy'ye, Angelique'e tekrar bakmadan önce, yüzü pişmanlık ve suçlulukla çarpılmış. "Özür dilerim, Angelique. Doğduğun gün babana seni kendi çocuğummuşsun gibi koruyacağıma söz vermiştim. Onu davet etmemin senin için sorun olup olmadığını sormalıyım."

"Sorun değil," diyor ama sesi son kelimedede kırılıyor ve hepimiz sorun olmadığını biliyoruz.

Elini tutup onu arabamı park ettiğim yere götürüyorum ve Alec'i babam ve Wendy ile birlikte yerde bırakıyorum. Ama bunun onu son görüşüm olmadığını biliyorum. Çünkü onu bir daha gördüğümde, onu bitirmemi engelleyecek kimse olmayacak.

Bölüm 31

Angelique

Eve dönüş yolunda Reign'in yanında sessizce otururken dünya etrafımda bulanıklaşıyor, uyuşmuş ve bitkin bir halde, ağaçların arasından kıvrılan yolun ya da dikiz aynasında bizi takip eden gölgelerin farkında bile değilim.

Elbisem terden kaskatı kesilmiş tenime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor ve Reign'i tutarken ellerim titremeye devam ediyor. Ama hissedemiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Zihnim çok uzaklarda, arabanın, arazinin ve tüm bunların üzerinde bir yerlerde yüzüyor.

Evin önüne geldiğimizde Reign arabayı park ediyor ama hareket etmiyor. Onun yerine koltuğunda dönüp sessizce bana bakıyor, sanki yanlış bir şey söylerse paramparça olacağımdan korkuyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Bu yalan karşısında gözlerinin bir an için nasıl kısıldığını görüyorum ama sonunda başını sallıyor. "Hadi," diyor usulca. "İçeri girelim."

Arabadan inmeme yardım ediyor ama tüm bu süre boyunca bana dokunmuyor, onun yerine yakınımda durmayı tercih ediyor ve bu tam da korktuğum şey. Artık Alec'in bana ne yaptığını bildiğine göre, ben de yükü olan ve vücudu hasarlı sayılan başka bir kızım.

Elimde pointe ayakkabılarım, onun yanında taş basamakları çıkıp ön kapıdan geçiyorum. Derim uğulduyor, sanki soyulmuş ve soğukta bırakılmış gibiyim. İçeride her şey aynı görünüyor ama hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Bakışlarını tutuyorum, soruları olduğunu biliyorum ama bu gece ona verecek bir cevabım olduğunu sanmıyorum, bu yüzden başka tarafa bakıyorum.

"Ben sadece... Bir duşla ihtiyacım var," diyorum, sesimi dengede tutmaya zorlayarak. "Onu üzerimden atmam lazım."

Reign beni inceliyor, gözleri satır aralarını okuyormuş gibi her santimimde geziniyor ama soru sormuyor. Bir kez başını salladı ve gitmeme izin verdi.

Kapı yumuşak bir klik sesiyle arkamdan kapanıyor ve kilit, parçalanmadan önce göğsümün sıkışmasına neden olan bir sonlulukla yerine oturuyor. Sırtımı kapıya dayıyorum ve yere çöküyorum, bacaklarım sanki içim boşaltılmış gibi altımda katlanıyor.

Hıçkırıkları ben durduramadan ciğerlerimden kopup gidiyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüp kendi içime kıvrılıyorum, sessizliğin içinde ağlarken omuzlarım titriyor. Sessiz olmaya çalışıyorum-Hayır. Sessiz olmalıyım çünkü Reign hemen dışarıda ve bu kısmı duymasını istemiyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. Bu halimi değil.

Titreyen ellerimle duş düğmelerine uzanıyorum ve suyu açıp sonuna kadar ısıtıyorum. Buhar boşluğu dolduruyor, aynanın etrafında kıvrılıyor, hava hızla yoğunlaşıyor ve boğucu hale geliyor.

Elbisemi yavaşça çıkarıyorum, omuzlarımdan kaymasına ve ayaklarımdan dibinde birikmesine izin veriyorum. Sırada korse var, sonra sütyenim ve iç çamaşırlarım. Parça parça, çınlıplak kalana kadar, her santimim yanlış hissediyor.

Akıntıya adım atıyorum ve sıcaklık tenimi ısıtırıyor, haşlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir süre orada durup yanmasına izin veriyorum ama bu yeterli olmuyor. Lif kabağıma uzanıyorum, fileye vücut yıkama suyu döküyorum ve sertçe keseliyorum.

Göğsümü, karnımı ve kollarımı ovuyorum. Üst kolumda, Alec'in beni tuttuğu yerde oluşan morlukları, deri çığışıp pembeleşene kadar keseliyorum. Acı anıların önüne geçene kadar ovalıyorum. Onun hissi - elleri ve sesi- sürtünme ve sıcaklığın acısının altına gömülene kadar. Ama yine de işe yaramıyor. Ne kadar sert ovarsam ovayım, o hâlâ orada.

Gözlerim bulanıklaşırken cildim yanıyor ve lif kabağını kenara fırlatıyorum, bunu yaparken çıkıntının üzerindeki usturayı görüyorum. Sisinden göz kırparak ona bakıyorum, kalbim kulaklarımda sessizce gümbürdüyor ve sonra hiç düşünmeden ona uzanıyorum.

Parmaklarım onu sarıyor ve sanki suyun altında kayıyormuşum gibi garip bir sakinlik çöküyor üzerime. Duşun dibine oturduğumda buhar tenime yapışıyor, su sırtımdan akıyor ve bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Bıçağı bileğime bastırıp yavaşça çekerken parmaklarım titriyor, keskin, ani acının tadını çıkarıyorum.

Kesik neredeyse anında kızarıyor, çok derin ama bir şekilde yeterince derin olmayan kalın bir çizgi. Kan akarken bir rahatlama hissediyorum, sanki sonunda doğru bir şey yapmışım gibi. Sanki basınç valfini bulmuş ve nefes alabilecek kadar açmışım gibi. Suyun kanı temizleyişini izliyorum, pembe spiraller kanalizasyonun etrafında dönüyor.

Belki bensiz daha iyi olurlar. Belki de ben çok fazlayım. Reign... Lando... Herkes. Belki de taşıdığım ağırlık onlar ve benim için çok fazla. Belki de ben asla ortadan kalkmayan bir problemim. Belki de bu dünyanın artık bana ihtiyacı yoktur. Ve belki, sadece belki. Artık bunu yapmak istemiyorum.

Titreyen bir elle bıçağı tekrar tenime bastırıyorum ve bu sefer acı daha kötü, ama devam ediyorum çünkü her şey içimdeki bu ağrıdan daha iyi. Her şey bedenime ait değilmişim gibi hissetmekten daha iyidir.

Her şey ben olmaktan daha iyidir.



Bornozumu belimden gevşekçe kıvrarak etrafıma sarıyorum. Buklelerim sırlıklam olmuş, yüzüme ve boynuma yapışmış, omurgamın kıvrımından aşağıya sürekli su damlıyor ve cildim çok sert fırçaladığım için acıyor, ama bunu gerçekten hissetmiyorum. Bileğimdeki ağırlık ve kanın sıcaklığı dışında çok az şey hissediyorum. Kolumun altından, elimden aşağıya düzenli bir şekilde damlıyor ve ben yürürken fayansın üzerinde küçük kırmızı izler bırakıyor. Onları izliyorum ama Onları kaydettirme. Benimkilere benzemiyorlar.

Banyo kapısını açıyorum ve gözlerim Reign'inkilerle buluşuyor. Karşı duvara yaslanmış, bir ayağını rahatça arkasına atmış, elleri ceplerinde, sanki uzun zamandır orada duruyormuş gibi. Gözlerini kaldırıp benimkilere bakarken konuşmuyor, arıyor ve sonra gözlerimi elime indiriyor.

Duvarı itip bana doğru yürümeden önce vücudu kayıyor, ifadesi okunmuyor. Elimi nazikçe avucunun içine alırken izin istemiyor, parmakları kana rağmen sabit ve kolunu geri çekiyor.

Sonunda ařađı baktım. Kesikler dūřündūđūmden daha derin, cūbbenin kenarında kırmızı bir parıltı var, kan tembel yaylar çizerek ařađı iniyor. Acıması gerekirdi ama acımiyor. Hiçbir řey acıtmıyor. Reign incelerken kařları çatılıyor. Sonra tek kelime etmeden beni banyoya geri götürüyor, elimi hiç bırakmıyor.

Makyaj masasının önünde diz çöküyor ve beyaz bir ilk yardım çantası çıkarıyor, sakince açıyor, elleri sanki bu onun için kas hafızasıymış gibi hareket ediyor. Gazlı bez, antiseptik, steri-strip ve bant çıkardı.

"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor sessizce, ama çalışırken bana bakmıyor, derimdeki kanı özenle siliyor, antiseptik yakıyor.

Cevap vermiyorum. Bileğimi nazikçe sıkıyor, iki parmağıyla kesiğin etrafındaki deriyi birbirine bastırıyor ve kapalı tutmak için steri-strip uyguluyor.

"Bunu yapacak kadar derin kesmemişsin," diye mırıldanıyor. "Eğer amacın buysa."

Elindeki pamuğun üzerinde kan birikirken sessiz kalıyorum. Ben kapalı tuvalet kapağına oturmuş, bornozuma sarınmış, saçlarım omuzlarıma damlarken hemen değiştiriyor.

Derin ve ağır bir iç çekiyor, hayal kırıklığı kenarlarına yapışıyor. "Sen yatağa girer girmez evdeki keskin olan her şeyi kaldırıyorum," diyor.

Ve ben hâlâ bir şey söylemeyince çenesi geriliyor. Sonra yavaşça yere çöküyor, kıçının üzerine sertçe iniyor, bacakları bükülmüş, kolları dizlerinin üzerine sarkmış. Kapıyı açtığımdan beri ilk kez bana bakıyor. Gözleri yorgun ve kan çanağı gibiydi. Ama sessiz, yalvaran bir çaresizlik var.

"Lütfen konuş benimle, Angel."

Bu lakap göğsümdede bir şeylerin çatlamasına neden oluyor. Hemen cevap vermiyorum ama o orada duruyor, bekliyor. Her zaman yaptığı gibi.

"Melek," diyor tekrar, bu sefer daha yumuşak. Bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor, çenesi kendini tutmaya çalışıyormuş gibi esniyor.

"Yok oluyormuşum gibi hissediyorum," diyorum sonunda, sesim gerçeğin etrafında çatlıyor. "Sanki camdan ve kederden yapılmışım ve her şeye dokunmak acı veriyor."

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve bana doğru uzandı, elleri yüzümün iki yanına yerleşti. Başparmakları gözlerimin altını okşuyor ve o tekrar yapana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile.

"Hâlâ buradasın," diye fısıldıyor. "Ve sen de buna inanana kadar sana tutunmaya devam edeceğim."

Bölüm 32

Reign

Angelique tuvalet kapağında otururken yarı canlı görünüyor, sıırıslıklam, kanlı ve boş gözlü, nemli tenine yapışan bir bornoza sarınmış. Bukleleri yüzünün etrafına damlayan teller halinde sarkıyor ve orada otururken gözlerini kırpmıyor ya da konuşmuyor, zar zor nefes alıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış.

Banyoda yerde duruyorum, kollarımı dizlerine dayamış, ona bakıyorum, bir yaşam belirtisi ya da buzda bir çatlak bekliyorum. Herhangi bir şey. Ama sessizlikten ve duş başlığından hala damlayan suyun alçak tınısından ve göğsümde giderek artan acıdan başka bir şey yok. O burada, karşımda ama onu hiç bu kadar uzakta gördüğümü sanmıyorum.

Kendine yaptığı kesikler beni korkutuyor. Onu öldürecek kadar derin değiller. Kullandığı ustura o kadar ileri gidemez ama arkasındaki niyet... midemi bulandıran da bu. Bir şeyleri sona erdirmek istemiş. Hayatını değilse bile, hala içinde kalmak için savaşılan bir parçasını ve bunu nasıl düzeltereğimi ya da onu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Tek bildiğim onu bu şekilde bırakamayacağım.

Birkaç dakika sonra yerden kalkıp ayağa kalkıyorum, uzanıp onun güzel elini tutuyorum, direnmeyince rahatlıyorum. Onu koridorda yönlendirmeme izin veriyor ve yatak odasına ulaştığımızda yorganı geri çekip içeri girmesine yardım ediyorum.

Bir kukla gibi hareket ediyor, sanki ruhu artık tam olarak bedeninin içinde değil. Yanına sürünerek giriyorum ve kolumu beline dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Karanlıkta uzun bir süre öylece yatıyoruz, bedenlerimiz birbirine yapışmış, tek ses dışarıdaki ağaçların arasından esen rüzgâr ve evin ara sıra çıkardığı gıcırtilar.

Aniden nefesi kesiliyor ve sonra hıçkırıklar başlıyor, sert, hızlı ve kontrol edilemez. Tüm vücudu titriyor, sanki bana yapışmış gibi

Boğuluyor ve onu su üstünde tutan tek şey benim. Parmakları gömleğimi yumrukluyor ve ben onu sessizce tutarken yüzü göğsüme gömülüyor.

Yüzümü saçlarına gömüyorum, onu içime çekiyorum, kollarımda çözülürken bile kendimi vücudunun sıcaklığına sabitliyorum. Bunu ondan almak için her şeyimi verirdim - bu anı onu içten dışa doğru canlı canlı yiyordu. Hıçkırıkları yavaşlamadan önce uzun bir süre ağlıyor ve tutuşunun nasıl gevşediğini ve nefes alış verişinin küçük, titrek nefeslerle nasıl düzleştiğini fark ediyorum.

Tatlı kızım uyuyana kadar ağıladı.

Orada, onun etrafında kıvrılmış, karanlıkta tamamen uyanık, kalbim içten dışa doğru parçalanmış halde kalıyorum. Tavana bakıyorum, ama tek görebildiğim onun yüzü ve bu gece nasıl görüldüğü. Sanki biri bir kibrit çakmış ve onun son parçasını da uçurmuş gibiydi. Ama ben onu geri istiyorum. Tekrar gülmesini, dünya ona aitmiş gibi dans etmesini, beni en başta ona aşık eden güzelliğiyle dünyayı yırtıp geçmesini istiyorum. Onun sadece nefes almasını değil, yaşamasını istiyorum ve ondan bir parça daha koparmasına izin vermeden önce bu dünyayı yakıp kül edeceğim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça kendimi ondan kurtarıyorum, sonra da odadan çıkıyorum. Sonraki bir saat boyunca evi sessizce aradım, çekmeceleri açtım, dolapları karıştırdım, her karanlık köşede ona zarar verebilecek kadar keskin bir şey aradım. Jiletler. Makaslar. Bıçaklar. Kırdığım fincanın kırık parçasını bile buldum. Hepsini bir çöp kutusuna atıyorum - sonuncusunu bile - sonra dolabıma taşıyorum ve en yüksek rafa, gözden ve elden uzak bir yere koyuyorum.

Angelique'in odasından gelen bir gümbürtü duyuyorum ve koridorda koşarak kapısını açıyorum, yataktan çıkarken telefonunun yatak odasının zeminine düştüğünü görüyorum, bornozu arkasından geliyor.

"Angel?" Fısıldıyorum, o yaklaşırken kenara çekiliyorum, çıplak ayakları ahşap zeminde ses çıkarmadan ilerliyor.

Koridora çıkıp beni geçtiğinde, yarı kapalı gözlerini ve boş ifadesini o zaman görüyorum.

Uyurgezer gibi.

Yine de şaşırmadım. En son yaptığından bu yana epey zaman geçmişti, ama ben de ona bunu yapmasını bekliyordum.

Alec'le olanlardan sonra bunun olacağından emindim.

Odama dönüp yatağı girerken onu takip ediyorum, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi battaniyeyi üzerine çekiyor. Sanki ait olduğu yer orasıymış gibi. Odayı geçip yanına kaymadan önce bir saniye orada durup bakıyorum. Vücudu içgüdüsel olarak benimkini buluyor, yanıma kıvrılıyor. Uzun bir süre onu izliyorum, bilinçaltının güvenliğe ihtiyaç duyduğunda neden onu hep buraya getirdiğini merak ediyorum.

Bana.

Elimi hafifçe beline koyuyorum, parmaklarım bornozunun yumuşak kumaşını okşuyor ve gözlerimi kapatıyorum. Neye ihtiyacı varsa, kalmayı seçmeye devam ettiği sürece hepsine sahip olabilir.



Uyandığımda saat erkendi ve bir an için önceki geceyi unutuyorum. Alec'i, kanı, morlukları, Angelique'in şarapnel gibi içimi parçalayan hıçkırıklarının sesini unutuyorum. Ama hatırladığımda aşağıya bakıyorum ve onun hâlâ burada, kolumun altında, yanağını göğsüme bastırmış, düzgün ve yavaş nefes aldığını görerek rahatlıyorum.

Güneş ışığı, teninin sıcak kahverengisine altın rengi ışınlar saçıyor ve bornozunun açık kaldığı omzunun kıvrımını aydınlatıyor. Onu izlerken göğsüm sıkışıyor, onu uyandırmamaya dikkat ederek uzanıp yanağından bir bukleyi kaydırıyorum.

Ama küçük bir nefes dudaklarından kaçarken, kirpikleri tenine çarpıyor. Gözleri yavaşça açılıyor ve sanki gerçek olup olmadığından emin değilmişim gibi uzun bir süre bana göz kırpmıyor, sonra bakışları yumuşuyor.

"Selam," diye fısıldıyorum, gözlerinin ne kadar şişmiş olduğuna dikkat ederek. "Merhaba," diye fısıldıyor.

Yavaşça eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Hâlâ burada mısın, Angel?

Angelique beni öperek cevap veriyor, eli göğsümü buluyor, parmakları gömleğimin kumaşı üzerinde kıvrılıyor, sanki ihtiyacı varmış gibi

kalbimin atışını avucunun altında hissediyorum. Çenesini eğip onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden ve o da dudaklarını ayırıp beni içeri alıyor.

Vücudu daha da yaklaşıyor, yumuşak ve aç, ve elim beline doğru kayıyor, burnunun kenarının altından kayıyor. Beni dün geceki duştan dolayı sıcak ve hassas ve parmaklarım sırtının küçük kısmını sıyırdığında, hala nasıl hissedeceğini yeniden öğreniyormuş gibi titrek bir nefes veriyor.

Birlikte yavaşça hareket ediyoruz, uzuvlar birbirine karışıyor, ağızlar yavaş, saygılı öpücüklerde buluşuyor. Burnu omuzlarından sıyrıyorum, boynundan aşağı bir çizgi öperken düşmesine izin veriyorum, kalp atışlarının ağızımın altında çırpındığını hissettiğimde duraklıyorum. Benim tarafımdan önemsenmenin, sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamasına ihtiyacım var. Her şeyi hissetmesini istiyorum. Ellerimin her fırçasını. Her nefesi. Ona her tapınışımı.

Onu tamamen bırakmadan komodeye doğru uzanıyorum, teması bir saniyeden fazla kesmiyorum. Çekmeceyi açıp prezervatif kutusunu çıkarırken beni izliyor, folyo paket düşük ışık altında parlıyor.

Dişlerimle yırtarak açıyorum, boxerımı aşağı itiyorum ve tek elimle prezervatifi takıyorum. Bakışları kısa bir süre düşüyor, sonra tekrar yüzüme atıyor, yanakları kızarıyor. Tekrar kalçalarının arasına yerleşiyorum ve ellerim yüzünü çevreliyor, başparmaklarım çenesini sıyrıyor, öpüşme derinleşene kadar ağızlarımız tekrar tekrar birbirine yapışıyor, dili kontrolümü parçalayan nazik bir vuruşla benimkini fırçalıyor.

Sikim çoktan sertleşti; ihtiyaçtan ağırlaştı, kalınlaştı ve dibinde zonklıyor, başı hassaslaştı, ağrıyor. Onun içinde olmadığım her saniye dayanılmaz ama yine de kendimi yavaş hareket etmeye, dikkat etmeye zorluyorum çünkü bu serbest kalmakla ilgili değil. Onunla ilgili.

Bizimle ilgili.

Kendimi onun girişine yönlendiriyorum, sikimin başını onun kaygan amına sürtüyorum ve yumuşak bir şekilde nefes alıyor, kalçaları beni karşılamak için yukarı doğru eğiliyor. Ben santim santim içeri girerken o benim için o kadar hazır ki, etrafımı saran sıcaklığı ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar sıkı.

"Siktir," diye homurdanıyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor. O kadar sıcak ve ıslak ki. Etrafımda gerilirken vücudunun her çırpınışını hissedebiliyorum, amcığı gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi beni kavırıyor.

İnliyor, ben daha derine ittikçe nefesi kesiliyor ve parmakları sanki yeniden bütün hissetmek için içine gömülmeme ihtiyacı varmış gibi omuzlarımı tırmalıyor. Yavaşça dibe iniyorum, bir süre orada duruyorum, alnım onunkine değiyor.

O her şeyim.

Onun içinde hareket etmek yavaş bir işkence, mükemmel bir işkence. Duvarları her itişte geriliyor ve ben onun içinde kalınlaşıyorum, onu altımda titretecek şekilde açıyorum. Bacakları belime dolanıyor, beni daha derine çekiyor ve ben bunu omurgama kadar hissediyorum - bu çiğ, ağrıyan ihtiyacı.

Telaşsız bir ritim buluyoruz, kalçalarım derin ve amaçlı bir şekilde yuvarlanıyor ve yemin ederim, içindeki o mükemmel noktaya her sürüklendiğimde titrediğini hissediyorum. Adımın yumuşak bir iniltiyle dudaklarından döküldüğünü duyduğumda kendimi kaybediyorum.

Onu tekrar tekrar öpüyorum, ağızlarımız nefesler arasında fırçalanıyor. Sikim yavaş ve güçlü bir şekilde içine giriyor, sanki tenine kazıdığım bir söz gibi.

"Yanımdayım," diye fısıldıyorum, dudaklarım şakağını okşuyor. "Ben buradayım."

Boşaldığında inliyor, vücudu etrafımda kenetleniyor, yüzü boynuma gömülüyor. Altımda parçalandığını, kollarımda çözüldüğünü hissediyorum ve hemen ardından bırakıyorum - boğazımda alçak sesle inliyor, hareketsiz kalmadan önce bir, iki kez daha itiyorum, içine sertçe boşalırken derinlere gömülüyorum.

Nefes alış verişimiz düzeldikçe uzun bir süre hareket etmiyoruz. Sırtımdan aşağı tembel desenler çiziyor ve ben bir elimle başının arkasını okşarken, diğer elimle kalçasını rahatlatıcı daireler çizerek okşuyorum.

Kelimeler şu anda işe yaramaz gibi geliyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Onlar sadece bedenlerimiz arasında zaten konuşulmuş olan gerçeği sulandırır. Beni sevdiğini yüksek sesle söylemesine gerek yok ama bunu şimdi hissediyorum. Belki de her şeyden sonra korktuğu için söylemedi ama ben bildiğini biliyorum. Bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum.

Her ikisi de sessizlikte, hiçbir şeyin her şeyi ifade etmek için söylenmesine gerek olmadığı yerde.



ANGELIQUE kanepeye kıvrılmış, battaniyeye sarınmış, dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Televizyonda değersiz bir randevu programı oynuyor, parlak ışıklar boş yüzünde titreşiyor, ama gerçekten izlemediğini söyleyebilirim.

Her şeyi denedim. Bu sabah ona kahvaltı hazırladım, öğle yemeğinden sonra ona piyano çaldım, saçlarını, omzunu, parmaklarını, ulaşabildiğim her yerini öptüm, sadece benim için hala her şey demek olduğunu hatırlatmak için. Ama o bana sadece belli belirsiz başını sallıyor.

-Eskiden olduğu şeyin hayaletleri.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkardığımda midem sıkışıyor.

DETECTİVE POWELL:



Bu gece serbest bırakılıyor. Sabaha JFK uçağıyla dönecek. New York'ta olanlar için suçlamalar burada geçerli değil. İngiltere buna dokunamaz.

Ekrana bir saniye uzun süre bakıyorum, sonra ona bakıyorum. Angelique fark etmedi. Hâlâ orada oturuyor, gözlerini kırpmıyor, ellerini battaniyenin altında sıkıp açıyor, sanki vücudu bile artık ne yapacağını bilmiyor, ben de telefonumun kilidini açıp Lando'ya hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

BEN:



Misafirhanede sana ihtiyacım var. Onunla kal. Soru sorma.

Cevabı saniyeler sonra geldi.

LANDO:



Yola çıkıyorum.

Telefonu bir kenara bırakıyorum, gözlerim hala ona kilitli, ama o bana bakmıyor. Yanına gidip şakağına bir öpücük konduruyorum ve elimi buklelerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum.

Yavaşça başını sallıyor ama beni gerçekten duymadığını biliyorum.

Paltomu alıp kapıya yöneldiğimde ellerim çoktan yumruk haline gelmişti. Çünkü bu gece, ilk seferinde yapmam gereken şeyi bitirene kadar geri dönmeyeceğim.

Bölüm 33

Reign

Polis karakolunun karşısındaki sokakta, iki binanın arasındaki gölgede bekliyorum, kapüşonum yukarıda, siyah beyzbol şapkam gözlerimi kapatıyor. Başım eğik ve ellerim montumun ceplerinde. Soğuk içeri girerken kırk iki dakikadır burada duruyorum ama hissetmiyorum. Tek hissettiğim gözlerimin arkasındaki sabit nabız, bir geri sayım gibi.

Angelique misafirhanede güvende. Lando onunla birlikte, şükürler olsun, dikkat dağıtmakta üstüne yok. Telefonum avucumun içinde vızıldıyor ve ekrana bakıp Terry'nin adının bana doğru yanıp söndüğünü görünce cevap veriyorum.

"Ne?" Homurdanıyorum.

"Karar nedir?" diye soruyor, huysuzluğumdan etkilenmeden. "Sence hazır olacak mı?"

"Bunu söylemek için çok erken," diye mırıldanıyorum, gözlerim hâlâ ön kapılarda. "Cehennemini yaşadı. Bırakın seyirci karşısına çıkmayı, günü bile içine kapanmadan zar zor geçirebiliyor."

Bir duraksama oldu.

"Evet," diyor sonunda. "Mantıklı. Provaları erteleyeceğim ve ona nefes alması için birkaç gün daha vermek üzere sırayı değiştireceğim."

"Ona bir hafta verin," diye düzeltiyorum. "O zamana kadar daha iyi bir cevabım olur." "Pekâlâ." Bir duraklama daha. "Sen iyi misin?"

İstasyonun kapıları kayarak açılıyor ve Alec, dün gece kırdığım için burnu sargılı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum; sanırım o hiç gülümseyemeyene kadar biraz daha kırmam gerekecek. Kolayca yürüyor, Imperium'un dışında ne olduğunu göstermek için bir topallama bile yok.

Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

Başka bir şey söylemeden Terry'nin telefonunu kapatıyorum ve Alec'in karşıdan karşıya geçişini izliyorum. Dedektif Powell'a göre, tecavüz ABD'de gerçekleştiği için İngiliz polisi bu konuda ona dokunamazmış. Yapabilecekleri tek şey onu kamuya açık alanda ahlaksızlık ve cinsel saldırıya teşebbüsle suçlamaktı. Wendy'nin videosu onu kapıdan içeri soktu ama hücreden içeri sokamadı. Ve bu bile bir uyarıya indirgendi.

Bir uyarı. Sebep olduğu onca acıya karşılık aldığı tek şey bu.

Adalet sistemi bir şaka, işte buradayım, ona kendi versiyonum olan bir uyarı vermek üzereyim. Her ne kadar o piçi öldürmek istesem de, bu çok kolay olurdu. Yapmak üzere olduğum şey için onu canlı istiyorum. Ve bunu hayatının geri kalanında her gün hissedeceğinden emin olacağım. Çünkü bu geceden sonra, Alec bir daha asla dans edemeyecek.

Meleğime yaşattıklarından sonra en azından bunu hak ediyor.

Gölgelerden sıyrılıp onu takip ediyorum, ana yoldan sapıyor ve iki bina arasındaki dar bir yaya yoluna giriyor - bir tarafta inşaat çitleri, diğer tarafta grafiti kaplı tuğlalar. Sessiz ve boş; ne yapmak üzere olduğumu görecektanık yok.

Aptal piç.

Tam arkasına gelene kadar beni duymadı. "Hey, sik suratlı."

Yumruğumun burnuna çarptığını görmek için tam zamanında döndü. Yumruğun etkisiyle sendeleyerek geriye savruldu, güneş gözlüğü kafasından fırladı, burnundan kan fışkırırken kendini duvarda buldu ve acı içinde haykırdı.

Gözleri benimkileri buluyor ve ben olduğumu anlayınca dönüyor. "Reign!?"

Bir yumruk daha -daha sert- bu sefer karnına. Hırıltılı bir homurtuyla iki büklüm oluyor, ben de onu yakasından tutup arkasındaki tuğla duvara çarpıyorum, kafası duvara çarpıyor.

"Öylece çekip gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?" Tıslıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Reign-Reign dostum, yapma, bunu yapmak istemezsin."

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum, içimden fışkıran kahkahayı tutamıyorum. "Uykusunda senin adını haykırdığını ve durman için yalvardığını duyduğum günden beri bunu istiyorum."

Geri çekilmesi için yeterince uzun bir süre bırakıyorum ve sonra bacağını altından tekmeliyorum. Yere yığıldı, ellerini önüne uzattı.

"Lütfen," diye inliyor, sesi çatlıyor. "Lütfen, dostum-"

Ayağımı kaldırıp dizine indirirken durmuyorum. Çatırtı anında duyuluyor ve çığlığı sokakta yankılanıyor, yüksek ve tiz. Yan tarafına yuvarlanıyor, bacağını tutuyor, hıçkırıyor ve ben yanına çömeliyorum, yakasını tekrar tutuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

"Bir tane daha," diye hırlıyorum. "Diğeriyle eşleşmesi için."

Ayağa kalkıp diğer dizinin üzerinde tepiniyorum ve şimdi daha çaresiz olan çığlığının lezzetli sesine gözlerimi kapatıyorum. Suçlu hissetmiyorum, sadece soğuk ve acımasız bir netlik hissediyorum. Bir daha doğru yürümekte zorlanacak ve kesinlikle bir daha asla dans edemeyecek.

Bir daha asla onun gibi birine dokunmayı düşünemeyecek. Çünkü artık kendi bacaklarına her baktığında beni hatırlayacak. Ona bakıyorum, kırılmış ve betonun üzerinde ağlıyor ve sonra kapüşonumu yukarı çekiyorum, dönüyorum ve tek kelime etmeden uzaklaşıyorum.



Misafirhaneye döndüğümde ay yükselmişti ve yumruklarım kurumuş kanla kaskatı kesilmişti. Angeliqe beni bu halde görmeden önce yıkanmak isteyerek sessizce ön kapıdan içeri süzülüyorum. Televizyonun ışıltısı oturma odasını yumuşak maviyle yıkıyor ve onu kanepede battaniyelerin arasında kıvrılmış uyurken görüyorum, bukleleri minderinin üzerinde dağınık.

Lando kanepenin diğer ucunda, bacaklarını uzatmış bir kadeh şarap içiyor. Beni duyunca omzunun üzerinden bakıyor ve gözleri kanlı ellerime takılınca içkisini indiriyor. Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, gözleri parmak eklemlerimdeki kan kabuğundan hiç ayrılmıyor ve durduğunda bana bakıyor.

"Lütfen bana bunun Alec'in olduğunu söyle."

Bir kez başımı salladım. "Bir daha dans edemeyecek."

Muhtemelen doğru düzgün yürüyemeyecek de.

Çenesi kenetlenirken gözlerinde soğuk bir memnuniyet parlıyor. "Güzel. Birimizin onun intikamını alabilmesine sevindim." Tekrar Angelique'e bakıyor, ifadesi yumuşuyor. "Bugün hiçbir şey yemek istemedi. Onun için endişeleniyorum."

Bakışlarını onun kanepede uyuduğu yere doğru takip ediyorum, dudakları hafifçe aralanmış.

"Kendinde değil," diyor Lando sessizce, kolunu ovuşturarak. "Onu kaybediyormuşuz gibi hissediyorum."

Odaya, kanepeye daha da yaklaşp göğsünün inip kalkmasını izlerken boğazımdaki düğüm geriliyor. Huzurlu görünüyor ama bunun gerçek olmadığını biliyorum. Uyanır uyanmaz ve anıları yıkılır yıkılmaz, kendini yok etme moduna geri dönecek, ama ben onu bundan kurtarmaya kararlıyım.

"Onunla ilgileneceğim," diyorum ama tüm kararlılığımın altında korku var çünkü intikamımı aldım ama onu henüz kurtaramadım. Ve beni en çok korkutan da bu.

Lando'yu maviye boyanmış karanlıkta bırakarak koridorda ilerliyorum. Banyonun kapısı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve ben ceketimi ve gömleğimi çıkarırken suyu açıp sıcak akmasına izin veriyorum. Musluğun altında parmaklarımı esnetirken kurumuş kan parmak eklemlerimde çatlıyor ve Alec'in kalıntılarının giderde pembeye dönüşmesini izliyorum. Derim çiğ ve yer yer yarılmış ama acısı beni rahatsız etmiyor. Gerçekten rahatsız etmiyor.

Ellerimi lavabonun kenarına dayıyorum, başımı eğiyorum, buhar nefes almak acı verene kadar ciğerlerime doluyor. Aynadaki adam artık bana benzemiyor. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor ve bunun nedeni benim uyumamış olmam. Kız tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başladığından beri. Alnımı soğuk aynaya bastırıp gözlerimi kapatıyorum.

Onu korudun. Önemli olan da bu.

Tutunduğum ses buydu, mantıklı gibi görünen ses. Ama altında diğer ses var, ona her baktığımda ve arkamda hiçbir şey görmediğimde boğmaya çalıştığım, kabul etmek istemediğim şeyi fısıldayan ses.

Onu kaybediyorsun.

Ve bu sefer, eğer giderse... geri gelmeyecek. Geçen seferki gibi değil - New York'a gittiğinde ve ben sadece onu kontrol etmek için şehirde olmak için bahaneler bulduğumda. Onu gölgelerden izlediğim, kendimi onu sevmediğime ikna ettiğim zamanki gibi değil çünkü benim olmayan birini istemek çok acı veriyordu.

Hayır. Bu sefer sadece ülkeyi terk etmekle kalmayacak, bu dünyayı da terk edecekti ve eğer onu kaybedersem... Bundan da geri dönemeyeceğim.



Oturma odasına döndüğümde ANGELIQUE hâlâ uyuyordu, televizyonun titreşimi teninde oynayıyordu. Lando kapıda, gitmek için giyinmiş, beni fark ettiğinde dışarı çıkmadan önce bana el sallıyor.

Uyandırmamaya dikkat ederek yanına diz çöküyorum ve bir süre onu izliyorum. Kirpikleri arada bir kırpışıyor, sanki rüya görüyormuş gibi - umarım iyi bir şeyler görüyordur. Elini yanağının altına sıkıştırmış, ben de dikkatlice uzanıp parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

Ardından suçluluk duygusu geliyor, çünkü keşke onu öldürseydim diyorum. Kendim için değil, onun içine geri koymak istediğim huzur için. Ama bunu yapsaydım, hapse girme ve onu bir daha görememe riskini almış olurum ve Angelique'in yanımda olmadığı bir dünyada hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

Başımı eğip bandajlı bileğini öperek kıpırdanmasına ama uyanmamasına neden oluyorum.

"Ben hâlâ buradayım," diye fısıldıyorum tenine. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Sen dönüş yolunu bulana kadar."

Parmakları benimkilerin etrafında daha sıkı kıvrılıyor, en küçük bir sıkışma - içgüdüsel ama yine de bilinçsiz - ve bu beni mahvediyor. Titrek bir nefes veriyorum ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça kalkıyorum. Sonra eğilip bir kolumu dizlerinin altından, diğerini de sırtına dolayarak onu göğsüme doğru kıvrıyorum. Sanki oraya aitmiş gibi başını bana yaslıyor, çünkü ait ve belki de artık emin olduğum tek şey bu.

Onu koridorda taşırken bukleleri çeneme değiyor, vücudu kollarımda sıcak ve ağırlıksız. Yüzümü saçlarına bastırıyorum ve

Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açmadan, karanlıkta odayı geçmeden ve onu yavaşça yatağa yatırmadan önce onu içime çekiyor, kokusuyla topraklanıyorum. Yumuşak bir ses çıkarıyor, kaşları seğıriyor ama uyanmıyor. Yanına kayıyorum, battaniyeleri yukarı çekiyorum ve vücudumu onunkinin etrafında kıvrarak onu göğsüme sokuyorum.

Kolum beline dolanıyor, onu kendime doğru bastırıyorum ve günler sonra ilk kez içimdeki fırtına diniyor. Gözlerimi kapattığımda hızla uykuya dalıyorum, çünkü ona bu şekilde sarılmak hâlâ anlamlı gelen tek şey.

Bölüm 34

Angelique

Bu sabah ev sessizdi, çok sessiz. Reign, Imperium'daki bir yönetim kurulu toplantısına gitmek için ayrıldı, sadece birkaç saatliğine gideceğini iddia etti ve Lando, Reign tam çıkarken elinde sadece iki kahve ve bir poşet hamur işiyle kapıda belirdi.

Takibe aldıkları çok açık, bunu takdir etmediğimden değil, ama insanların beni kırılğan biriymişim gibi izlemeleri çok yorucu. Sanki paramparça olmamı bekliyorlarmış gibi. Belki de tamamen parçalanmanın eşiğindeyim ama bunu bana sürekli hatırlatmalarına ihtiyacım yok.

Kanepeye kıvrılıyorum, battaniyemi bir koza gibi etrafıma sarıyorum, son iki gecedir uyuduğum aynı büyük boy sweatshirt ve şortu giydiğim gerçeğini görmezden geliyorum. Haberler ekranda yanıp sönüyor ama pek dikkat etmiyorum.

Arka tarafta, Fransız kapılarının yanında, telefonunu kulağına dayamış, usulca gülerek yürüyen Lando'nun sesini duyuyorum.

"Eğer oraya gelip sana ne kadar iyi olduğumu göstermemi istiyorsan-"

Konuşmayı kesiyor ve kısa bir süre sonra tekrar gülüyor, alçak sesle ve sıcak bir şekilde. "O zaman tüm hafta sonu için programını temizlesen iyi olur bebeğim."

Gözlerimi kırptırıyorum.

Bunu dinlememeliydim.

Battaniyeyi daha sıkı çekip koltuk minderlerine gömölüyorum, televizyonun sesinin onu bastırmasına izin veriyorum ama telefonum titrediğinde doğrulup sehpayı bakıyorum. Ekranımda, Büyük Elma'daki ofisinde karşımda oturduğu günden beri görmediğim bir isim yanıyor: Anne.

Bir an öylece oturup gelen çağrıya bakıyorum, tenim buz gibi oluyor. Görmezden gelmeli ve numarayı engellemeliyim ama başparmağım bana ihanet ediyor, cevaplamak için ekranda kayıyor.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "...Alo?"

"Peki, şimdi mutlu musun?" Sesi kırılmış, bana kızgın olduğu belli olan birinin tonu.

"Ne?"

"İstediyini aldın, değil mi?" diye tersliyor. "Alec artık lanet bir sakat. Yardım almadan ayakta bile duramıyor. Bir daha düz bir çizgide yürüyebilirse şanslı, ama asla dans edemeyecek."

Boğazım düğümlenirken kalbim sıkışıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Acı bir kahkaha atar. "Aptal numarası yapma, Angelique. Küçük erkek arkadaşının ne yaptığını çok iyi biliyorsun. İki diz kapağını da paramparça etti ve onu bir polis karakolunun dışında kan gölünün içinde bıraktı," diye bağıyor. "Ailesi benim en büyük bağışçılarımı. Az önce işime mal oldun."

Nefesim ciğerlerimi emici bir yumruk gibi terk ediyor. "He-Reign bunu benim için mi yaptı?" Fısıldıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum.

"Tanrım, acınacak haldesin." Sesi tiksintiyle kesiliyor. "Zavallı küçük bir kurbanmışsın gibi davranıyorsun ama tek yaptığın ardında yıkım bırakmak. Hep öyle yaptın."

Sesim titriyor. "Sen neden bahsediyorsun ki? Alec *tecavüz etti* Bana. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Peki, şimdi o kırıldı ve bu dava saçmalığını sürdürmeye devam edersen senin geleceğin de öyle. Alec bana bunu düşündüğünü söyledi, o yüzden sana bedava bir tavsiyede bulunmama izin ver sevgilim, yapma."

Ağzım açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Alec'in tecavüzü kabul ettiğine dair elimde video kanıtı olduğu için Reign bana tecavüz suçlamasında bulunmaktan bahsediyordu ama ikimiz de bunun uzun bir süreç olacağını ve Alec'in ailesinin parasıyla umduğumuz gibi sonuçlanmayabileceğini biliyoruz.

"Devam et. Mahkemede kendini rezil et," diye devam ediyor. "Reign'i de yanında götür. Gerçekten babasının öylece duracağını mı sanıyorsun? Charlie Harrington'ın altın oğlunun şirketine skandal davet eden bir travma vakasıyla çıkmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Sözlerinin beni etkilediğini bilmesini istemediğim için sessiz kalırken gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.

"Aptal olma, Angelique," diye bitiriyor. "Eğer bu yasal savaşa devam etmeyi aklından bile geçirirsen, Alec ona yaptıkları için Reign'in peşine düşer. Geri çekil yoksa ikiniz de her şeyi kaybedersiniz."

Hat kesiliyor ve ben orada donmuş bir şekilde oturuyorum. Kulaklarımdaki çınlama ve göğsümü kör bir bıçak gibi kesen sesinin yankısı dışında hiçbir şey duyamıyorum.

Reign bunu benim için yaptı. Alec'i o kadar kötü dövdü ki bir daha asla yürüyemeyebilir ve şimdi annem onun geleceğini tehdit ediyor. Hepsi benim yüzümden. Elim kucağıma düşüyor, telefon parmaklarımdan kayıyor ve donuk bir gümbürtüyle haliya çarpıyor.

Seçeneklerim basit. Alec'in bana tecavüz etmesine izin verip Reign'i korumak ya da Alec'in peşinden gidip Reign'i de benimle birlikte aşağı çekmek. Her iki durumda da kaybedeceğim. Yavaş yavaş soğuk ve boş bir şeyin içine batıyormuşum gibi hissederken bir iki dakika daha duvara bakıyorum, ta ki içimden bir şey kopana kadar.

Savaşmayı hiç istemediğim bu lanet savaştan çıkmam gerekiyor.

Koltuktan kalkıp otomatik pilotta odanın içinde ilerliyorum. Uzuvarım ağırlaşıyor ama onları ileri doğru itiyorum, omzumun üzerinden sessizce Fransız kapılarına bakıyorum, Lando hâlâ dışarıda, telefonunu kulağına dayamış avluyu arşınlarken bıyık altından gülüyor.

"Eğer koreografinin şimdi seksi olduğunu düşünüyorsan, bir de çıplak halimi görene kadar bekle," diye mırıldanıyor.

Doğruca yatak odama gidip kapıyı arkamdan kapatırken beni fark etmiyor. Parmaklarım titreyerek gömleğimi çıkarıyorum ve odada keskin bir şey var mı diye tarıyorum ama Reign her çekmeceyi ve her rafı çoktan temizlemiş.

Yalnızca...

Bakışlarım komodinin üzerinde titreyen muma takılıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ve yanındaki gümüş çakmağı kapıyorum. Birkaç kez tıkladığımda elimde titriyor, sonra küçük alevi çıplak kaburgalarıma doğru tutuyorum. Sıcaklık beni ürkütüyor ama orada, tam tenimin üzerinde tutuyorum çünkü yanmaya ihtiyacım var. Bundan daha kötü acıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Ama ellerim çok titriyor ve sabit tutamıyorum, alev sönüyor.

"Lanet olsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, tekrar denerken, artık çaresizim.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve çakmak parmaklarımdan kayarak yere düşüyor, o sırada gözlerim yukarı fırlıyor ve Reign'in kapıda durduğunu görüyorum, göğsü kabarmış, gözleri geniş ve çılgınca. Botları çamur içinde, sanki tüm araziye koşarak geçmiş gibi. Gözleri çakmağa, sonra çıplak kaburgalarım -pembe ve kızarmış- takılıyor ve tüm yüzünün rengi soluyor.

"Kahretsin," diye nefes alarak odaya daldı.

Çakmağı aldı ve tek kelime etmeden cebine soktu, sonra bana döndü. Belimi nazikçe kavrarken elleri titriyor, gözleri kendimi yakmaya çalıştığım yeri tarıyor.

"Sen..." Sesi zar zor duyuluyor.

Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Ama denedim."

Sanki saatlerdir nefesini tutuyormuş gibi nefes veriyor ve iki koluyla beni sararak göğsüne çekiyor. Ona gömülüyorum, beni orada tutmasına izin veriyorum, rahatlatıcı bir sakinlik beni ele geçiriyor. Lando kapıda belirdiğinde ağır ayak sesleri koridorda yankılanıyor, telefon hâlâ elinde.

"O-" Manzarayı görünce donup kalıyor. "Seni en az otuz kere aradım," diye homurdanıyor Reign.

"Kahretsin. Özür dilerim. Ben bir şey duymadım. Uyuduğumu sanıyordum. Terry ile telefondaydım ve-"

Reign kafasını kaldırmıyor. "Çık dışarı."

Lando hareketsiz kalır. "Reign-"

"Çık dışarı dedim!" diye kükrer, sesi düzensizdir, kenarlardan kırılır.

Lando irkiliyor ama itiraz etmiyor, kapı aralığından geri çekiliyor, gözlerini kocaman açıyor ve başka bir şey söylemeden koridorda kayboluyor. Ön kapının kapandığını duyuyorum, sadece ben ve Reign tekrar bir arada kalıyoruz.

"Seni kaybedemem," diye fısıldıyor. "Bir daha olmaz. Bu şekilde olmaz."

Ve bu kelimelerle ilgili bir şey - o kadar yumuşak ve o kadar içten - parçalanmak istememe neden oluyor. Kolları etrafımda sıkılaşıyor, beni tutuyor

O kadar yakın ki göğsündeki titremeyi hissediyorum ve o zaman korktuğunu anlıyorum. Sadece kızgın ya da öfkeli değil. Dehşete düşmüştü.

Dudakları başımın üst kısmını sıyrıyor. "Biriyle konuşman gerek," diyor, sesi temkinli.

Göğsüm sıkışıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bir terapist," diye mırıldanıyor. "Sadece konuşabileceğin biri.

Nasıl yardım edeceğini bilen biri. Ben olmayan biri."

Bu son kısım bir tokat gibi geliyor ve boğazımın sıkıldığını hissediyorum.

Ben olmayan biri.

Gerçekten bunu demek istiyor. Ben çok fazlayım ve o yorgun çünkü beni sevmek onun asla kabul etmediği bir yük. Yanmışım gibi ondan uzaklaşıyorum - neredeyse kendimi yaktığımdan daha kötü. Elleri ölü bir ağırlık gibi bedenimden düşüyor.

Bir adım geri atıyorum, kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyor. "Vay canına," diye nefes alıyorum. "Tamam."

Bu değişim kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çatıyor. "Angel-"

"Hayır, anlıyorum," diye araya girdim, sesim titriyordu. "Galadan beri hasar kontrolü yapıyorsun. Alec'i eşek sudan gelinceye kadar dövdün, benimle ilgilenдин, her gece beni yatağa taşıdın ve şimdi bunu aştın. Çok kırıldım, değil mi? Tutunacak çok şey var."

Çenesi gerilir. "Ben öyle demedim-"

"Ama kastettiğin buydu." Sesim kesiliyor. "Benim bu halimle başka birinin ilgilenmesini istiyorsun çünkü arkamı temizlemeye devam edemezsin."

"Bu hiç adil değil."

"Hayır, adil olmayan benim dağılmamdan rahatsız olmuyormuş gibi davranman ve sonra da yorulduğun için acımı başkasına yüklememi istemen."

"Senden bıkmadım," diye tersliyor. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

Sertçe nefes verip bir elini saçlarında gezdirirken ona bakıyorum, titriyorum. "Senin için yeterli olmak istemediğimi mi sanıyorsun? Hiç denemediğimi mi sanıyorsun? Senin için kanımı akıtabilirim. Senin için kanımı *akıttım*. Ama kendini yok edişini izlemek, bunu durduramamak, nasıl yapacağını bilememek? Bu beni öldürüyor, Angel."

"Şey, Reign," diyorum, fısıldarken sesim çatlıyor. "İyi olduğum tek şey bu, o yüzden belki de izlememelisin."

Gözlerini kırıştırıyor, gözlerinde acı parlıyor ama ben yine de ona sırtımı dönüp evden çıkıyorum.

Bölüm 35

Reign

Odasının ortasında **duruyorum**, o çıktıktan sonra bile kokusu hala havada asılı. Son sözleri kafamın içinde serseri kurşunlar gibi sekerken göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim zar zor çalışıyor.

'Belki de izlememelisin', sanki kafamı çevirsem öleceğimi bilmiyormuş gibi.

İki elimi saçlarımın arasında gezdirirken yağmurun çatıya vuran sesini duyuyorum. Dışarı fırladığımda ön kapı ardına kadar açıldı ve sağanak yağmurun arasından, bahçelere doğru giden patikada kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları kamburlaşmış bir şekilde yürüyen silüetini fark ettim.

"Angelique." Sesim sert, yırtık ama arkasını dönmüyor.

Ona hızla yetişiyorum, botlarım su birikintilerine çarpıyor ve üst kolunu tutuyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu nazikçe göğsüme çekiyorum ve kollarımla onu bir mengene gibi sarıyorum.

"Beni bırakıp gitmene izin vermeyeceğim," diye bağıriyorum yağmurun gürültüsü arasında. "Bir daha olmaz."

"Bırak beni," diye boğuluyor, sesi gözyaşlarıyla ıslanmış. "Lütfen, Reign, bırak beni-"

"Hayır." Onu daha sıkı tutuyorum, bir elimle başının arkasını kavriyorum. "Acı çekiyorsun ve bunu anlıyorum. Ama şu anda seni hayatta hissettiren tek şey acıysa... o zaman bunun bir parçası olmama izin ver. Eskisi gibi güvenli bir şekilde yapmana yardım edeyim. Bunu tek başına yapma."

Bana bakıyor -gözleri kızarmış, ıslanmış kirpikleri birbirine yapışmış, yağmur yanaklarından gözyaşı gibi süzülüyor- ve ben de ağzımı onunkine çarpıyorum. Öpüşürken irkilerek nefes nefese kalıyor, ama sonra o da aynı çaresizlikle beni öpüyor ve sıırıslıkam gömleğimi iki yumruğuyla kavriyor.

Aramızda yağmur yağıyor, dudaklarımız kayıyor ve çarpışıyor ve bunda hassas bir şey yok. İçimizde tuttuğumuz ve sakladığımız her şey bir anda dışarı dökülüyor. Ve sonunda geri çekildiğimde, ikimiz de nefessiz kaldık.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve fısıldıyorum, "Şu anda iyi olmak zorunda değilsin ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Dudakları aralanıyor ve ondan henüz vazgeçmediğimi tahmin etmemiş gibi nefesi kesiliyor. Sonunda başını sallayana kadar aramızda sessizlik uzuyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip bizi geri döndürdüğümde ellerim hala titriyor ve onu düzgün bir şekilde ilgilenebileceğim eve doğru götürüyorum.

Onu kapıya doğru bastırmadan önce zar zor ön kapıdan geçiyoruz, ellerimi başının iki yanına koymuş, içimdeki fırtınayı kontrol altına almaya çalışıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, dudakları aralanıyor, gözleri şimdiden o tanıdık çekimle parlıyor - korku ve ihtiyacın eşit parçaları.

"Bunu istediğine emin misin?" Sesi alçak, gırtlaktan geliyor.

Başını sallıyor, sonra yutkunuyor. "Bunun dışında bir şey hissetmeye ihtiyacım var... bu."

Onu koridorda yönlendiriyorum, her adımda aramızdaki gerilimin tırmanmasına izin veriyorum. Yatak odama girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi çeviriyorum, içimde vahşi bir şey yerleşiyor. Burası bizim alanımız. Kimse giremez ve benden başka kimse ona dokunamaz.

Yatağın ayakucunda duruyor, ıslak gömleği vücuduna yapışmış, buklelerinden yağmur damlıyor. Paltomu çıkarıp bir kenara atıyorum ve bıçağımı almak için çekmeceye uzanıyorum. Kapağını açtığımda bıçak lamba ışığında parlıyor.

Bacaklarının arasına diz çöktüğümde titriyor. "Otur," diyorum.

İtaat ediyor, ellerim yatağın kenarını kavrarken ellerimi kalçalarında gezdiriyor, tenindeki titremeyi hissediyorum. Gömleğini yavaşça yukarı kaldırıp çıplak karnını öperken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, yumuşak ve sıcak, sonra kestiği kolunu kaldırıp dudaklarımı iyileşmiş yara izlerine bastırıyorum ve tekrar titremesine neden oluyorum.

"Bunu özledim," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Her şeyini. Kırık parçalarını bile."

O zaman ona bakıyorum ve çoktan nefesi kesilmiş. Gözleri karanlık, dudakları ayırık ve gözbebekleri uyarılma ve savunmasızlıkla genişlemiş. Ve kahretsin... hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden başını sallıyor ve bıçağı uyluğunun iç kısmına, dizinin hemen üstüne getirip soğuk metali düz bir şekilde tenine bastırıyorum. Beklentiyle nefesi kesiliyor, heyecanı yüz hatlarında yanıp sönüyor.

Yavaşça bıçağı eğiyorum ve sığ bir kesik atıyorum. Nefes nefese kalıyor, başı geriye düşüyor, kalçaları yanlarıma doğru seğiriyor. Elleri çarşafı yumrukluyor, tüm vücudu bu duyguya doğru eğiliyor. Dilim kanın yanındaki deride geziniyor. O kadar yakın ki inlemeye başlıyor.

"Yine," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

Daha yükseğe kayıyorum, kalçasının yan tarafını ortaya çıkarmak için gömleğini kaldırıyorum - geçen seferden kalma silik yara izi hala görünüyor. Oraya bir öpücük konduruyorum ve sonra bir santim yukarısına yeni bir çizgi çekiyorum. Nefesi şimdi daha sert geliyor, kalçaları öne doğru sarsılırken uylukları etrafımda kenetleniyor.

"Böyle çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Sadece benim için kanıyorsun.

Bana acını veriyorsun."

Gözlerinde yaşlar oluşuyor ama düşmüyorlar. Her bir uyluğunu, kesiklerin arasındaki boşluğu, altımda titreyen yumuşak eti öpüyorum. Ve üzerine çıktığımda, yatağa uzanıyor, saçları yastığa çarpıyor, dudakları ayırık, şaşkın ve istekli. Bıçağı elime alarak yavaşça üzerine çıktım ve kaburgalarını ortaya çıkarmak için tişörtünü yukarı çektim.

"Bu..." Sesim alçak, neredeyse hırıltılı. "Bu, kimsenin kalmayacağını düşünen versiyonun için."

Kaburgalarının altına sığ bir çizgi çektiğimde inliyor. Dudakları titreyerek omuzlarıma tutunmadan önce kırık bir hıçkırık ve birbirine karışmış bir nefes bırakıyor.

"Nefes alamıyorum," diye fısıldıyor.

"Güvendesin." Bıçağı komodinin üzerine bırakıyorum. "Sen benimsin."

Elleri yüzümü buluyor, beni aşağı çekiyor ve alnımız birbirine değiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor. "Sana aşığım, Reign."

Zaman duruyor ve yüzünü görebilecek kadar geri çekildiğimde içimdeki her şey hareketsiz kalıyor. Gözleri ıslak, korku dolu ama bir o kadar da güven dolu.

"Tekrar söyle."

"Seni
seviyorum."

Ağzım onun kine çarpıyor ve onu açlıktan ölüyormuşum gibi öpüyorum. Altımda eriyor, dudakları çaresiz, elleri sırtımı pençeliyor. Onu tekrar nefesi kesilene kadar öpüyorum ve bu sefer bıçaktan değil, ihtiyaçtan. Aşağı kayıyorum, şortunu çıkarıyorum ve kendimi ait olabileceğim tek yermiş gibi bacaklarının arasına gömmeden önce bir prezervatif takıyorum.

Ona sahip olduğumda, bu nazik değil. İçine girdiğimde sırtı kavisleniyor, elleri kalçalarını kavrayarak onu geniş ve bana açık tutuyor, topukları sırtımın küçük kısmına batıyor. Çok derine giriyorum, o kadar derine ve hepsini alıyor, tekrar tekrar, sanki açlıktan ölüyormuş gibi. İyi bir kız gibi. Nefesi kesiliyor, ben onu yatağı gıcırdatacak kadar sert sikerken boğazından nefes nefese kalıyor.

Vücudu benimkinin altında yanıyor, yağmurdan dolayı hala nemli, tepeden tırnağa kızarmış, saçları yastıkların üzerinde bir taç gibi dalgalanıyor. Ağzını açmış, adımını inliyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Göğüsleri her sert darbeye hareket ediyor, kızarmış ve mükemmel, sanki ellerime sığmak için yaratılmışlar ve tırnakları sırtımı tırmalıyor, sanki kendini bir şeye -birine- bağlamak için çaresizmiş gibi -Tamamen dağılmadan önce. Bacaklarının titremesine ve parmaklarının sanki altımda çözülüyormuş gibi çarşafı pençelemesine neden olan o mükemmel noktaya girdiğimde bir hıçkırık çıkarıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Boğazına doğru homurdanıyorum, daha derine ve daha sert itiyorum. "O benim. Sen benimsin."

Angelique haykırıyor, başını sallıyor, zar zor nefes alabiliyor. "Evet-Reign-fuck-evet."

Yer değiştiriyorum, dizlerini omuzlarıma asıyorum ve daha sert bir şekilde içine giriyorum, yatak başlığı çarpana kadar onu yatağa vuruyorum

duvara karşı. Vücudu altımda kasılırken yüksek sesle çığlık atıyor, sikimin etrafında kenetleniyor, orgazmı onu vururken gözleri geri dönüyor.

Ama vazgeçmiyorum. İnemeleri çaresiz küçük sızlanmalara dönüşene, kalçaları kontrolsüzce seğirirken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülene kadar onu her saniye beceriyorum. Sonunda yavaşladığımda, bunun nedeni tükenmiş olmam değil. Çünkü bu sefer yavaşça tekrar parçalandığını hissetmek istiyorum.

Onu çekip çeviriyorum, dört ayak üzerine sürüklüyorum ve sıırıslıklam gömleğini yırtıyorum. Titreyen kolları onu zar zor ayakta tutuyor ama başını kaldırıp ıslak kirpikleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor. Ve lanet olsun, neredeyse boşalıyordum. Tekrar içeri itiyorum ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor, kalçalarımı ona doğru yuvarlarken alnı çarşafıya bastırıyor, şimdi derin ve yavaş, farklı bir şekilde cezalandırıyor.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?" Mırıldanıyorum, bir elim belini kavırıyor, diğeri omurgasından yukarı kayarak boğazını sarıyor. "Bu şekilde ne kadar mükemmel olduğunu hissediyor musun?"

İnliyor ve duvarları tekrar titriyor.

Öne eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Beni mahvediyorsun, Angel. Her seferinde."

Ve baskı sonunda kırıldığında ve boğuk bir iniltiyle içine döküldüğümde, kalçalar sarsıldığında, kaslar sıkıca kilitlendiğinde, gömülü kalıyorum. Onu orada tutuyorum, nefesim kesiliyor, göğsümü sırtına bastırıyorum, saçları tenimize yapışıyor.

Birlikte yere yığılıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, kalplerimiz savaş tamtamları gibi çarpıyor. Yavaşça şakağını, sonra yanağını ve son olarak da çenesini öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum Angel. Her zaman sevdim," diye fısıldıyorum kızarmış tenine karşı.



Yanımda kıvrılmış yatarken, vücudu terden kayganlaşmış, kızarmış ve titrerken NEFESİ HÂLÂ YUMUŞAK YUMUŞAK TİTRİYOR. Buklelerini yüzünden geriye doğru okşuyorum, her sığ nefes alışında göğsünün yükselip alçalmasını izliyorum.

Beni sevdiğini söyledi. Sonunda söyledi.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve yavaşça yataktan kayıyorum. Kirpikleri titriyor ama kıpırdamıyor, nefesinin altında adımlarını mırıldanıyor.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyorum ve tekrar sakinleşiyor.

Banyoda prezervatifi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum, ardından bir leğene ılık su doldurup antiseptik ve taze pamuk pedleri toplayarak hepsini yatak odasına taşıyorum. Angelique şimdi yataktan beni izliyor, gözleri açık ama hala biraz şaşkın.

"Kötüler mi?" diye soruyor usulca, sesi titrek.

Her şeyi komodinin üzerine koyup yanına diz çökerken "Hayır," diye mırıldandım. "Ama yine de onları temizleyeceğim."

Başını sallıyor ve önce uyluğunun iç kısmındaki kesiğe ulaşabilmem için yana kayıyor. Pamuğu ılık suya batırıyorum ve kurumuş kanı cildinden temizliyorum, henüz kesiğe doğrudan dokunmamaya dikkat ediyorum. Antiseptiği yaklaştırdığımda tıslıyor ama durup dizinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyorum.

Tekrar başını sallıyor, ben yavaşça çalışırken kendini destekliyor. Tüm bu süre boyunca fısıltının biraz üzerinde konuşuyorum, cevap vermesi gerekmeyen şeyler mırıldanıyorum.

"Bu gece çok iyidim."

"Sandığından daha güçlüsün."

"Seninle gurur duyuyorum."

Sonuncusuna ulaştığımda -kaburgalarının altındakine- duruyorum ve elimi hafifçe yanına koyuyorum. Yanındaki deriyi öpüyorum ve o da titreyerek nefes veriyor.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." Ona bakıyorum, gazlı bezi son kesiğe hafifçe bastırırken bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana her seferinde ihtiyacın olanı vereceğim. Neye benzediğinin önemi yok."

Dudağı titriyor ama ağlamıyor. "Benden bı k a c a ğ ı n ı düşünmüştüm," diye itiraf ediyor.

"Beni terk edeceğini düşünmüştüm," diye karşılık veriyorum. "Görünüşe göre ikimiz de yanılmışız."

Yaralarını temizlemeyi bitirdiğimde, yorganı üzerine rtüyorum ve yanına tırmanıyorum, kollarımı beline dolayıp onu kendime ekiyorım. Başıını göğsüme yaslıyor, tam kalbimin üzerine.

"Beni seviyor musun?" Sadece tekrar duymak için mırıldanıyorum. Tenime karşı başını sallıyor.

"Seni seviyorum."

Elim battaniyenin altında onunkini buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyoruz.

"O zaman yarın bunu tekrar söylemek için burada olmanı sağlamak için cehennem gibi savaşacağım."

Bölüm 36

Angelique

Mezarlık hatırladığımdan daha sessiz, daha soğuk. Otobüsten iniyorum ve tanıdık patikadan aşağı inerken paltomu daha sıkı sarıyorum, parmaklarımı kollarımın içine sokuyorum. Botlarım ıslak zemine batıyor, sabahın erken saatlerinin sessizliğinde sesler yükseliyor, bulutlar yukarıda alçak ve gri asılı duruyor, sanki gökyüzü bile bu günün yasını tutuyor.

Beş yıl önce bugün babam vefat etti ve onu buraya gömdüm. Reign ve Lando'ya bunu yalnız yapmam gerektiğini ve daha sonra prova için Imperium'da buluşacağımızı söyledim ama babamın gömülü olduğu iki yaşlı meşe ağacına giden virajı döndüğümde olduğum yerde donup kaldım.

Beyaz-sarı saçları, belirgin geniş omuzları, uzun siyah paltosunun rüzgârda hafifçe dalgalanışı gözümün önüne geliyor. En yakın ağacın arkasına geçip gövdesinden dışarı bakıyorum, Reign'i izlerken kalbim güm güm atıyor. Mezar taşının önünde hareketsiz duruyor, elinde küçük bir kadife çiçeği buketi var - babamın en sevdiği çiçek. Bu manzara ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

"Tekrar merhaba Elijah," diye mırıldanıyor. "Uzun zaman oldu."

Ben nefesimi sabit tutmaya çalışırken rüzgâr tepemdeki dalları hışırdatarak yön değiştiriyor.

"Bunun benim için olduğu kadar senin için de tuhaf olup olmadığını gerçekten bilmiyorum," diye devam ediyor. "Seni burada ziyaret ettiğimde kızın hakkında seninle hiç konuştuğumu sanmıyorum." Duraksıyor. "Ama o... o benim her şeyim."

Nefesim kesiliyor, ellerim ağaç kabuğuna sürtünüyor.

"Muhtemelen bunu zaten bildiğini biliyorum. Nerede olursan ol. Sadece söylemek istedim..." Boğazını temizliyor. "Acı çekiyor. Hem de çok. Ama

Onunla ilgileneceğim. Bunu atlatması için ne gerekiyorsa yapacağım. Yemin ederim."

Uzun bir süre sessiz kalır, sonra elindeki bukete bakar ve diz çökerek çiçekleri dikkatlice yere bırakır. Bırakmadan önce parmakları etiketin kenarını okşuyor. Sonra ayağa kalkıp geri çekiliyor ve mezara son bir kez bakıyor.

"Teşekkür ederim... onun için."

Dönüp uzaklaşıyor, ceketini rüzgârda arkasından savruluyor ve ben ağacın arkasından çıkmadan önce tamamen gözden kaybolmasını bekliyorum, bacaklarım altımda titriyor ve gözlerim yanıyor.

İlerliyorum ve iki meşe ağacının arasında durup bakımlı mezar taşına bakıyorum.

ELIJAH SINCLAIR

Sevgi dolu bir baba. Sadık Dansçı. Çok erken gitti.

GÖZLERİM taşın dibinde duran Reign buketine takıldı. Babam her zaman kadife çiçeklerinin küçük güneşlere benzediğini söyler ve annemin bahçeye başka bir çiçek ekmesine izin vermezdi. Boşandıktan sonra bile bahçede canlı kalmasını sağladığı tek bitki buydu.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak özenle hazırlanmış düzenlemeye bakıyorum. Sapların etrafına basit siyah bir kurdele bağlanmış ama gözlerim kurdeleye iliştilmiş küçük beyaz etikete kazınmış el yazısına takılıyor. Okuyabilmek için eğilip etiketi yukarı kaldırıyorum.

Bana kendisinden en önemli parçayı bırakan ADAM İÇİN.

-R.

Taşın önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazımda yükselen yumrunun etrafında YUTKUNUYORUM, toprağın soğuğu kemiklerime sızıyor. Bir rüzgârı rüzgârı ağaçlarını yukarı itiyor,

Dallar sanki onlar da yas tutuyormuş gibi gıcırıyor. Elimi mezar taşının tepesine koyuyorum, kendimi topraklıyorum.

"Merhaba baba," diye fısıldıyorum. "Ölüm günün kutlu olsun. Kulağa yanlış geliyor, değil mi?" Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir nefes alıyorum. "Başka ne denir bilmiyorum."

Rüzgâr buklelerimi yüzümden kaldırırken parmaklarımı adının yivlerinde gezdiriyor, gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Başka birinin geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldadım. "Ama... bu yıl zaten bir ziyaretçin vardı."

Onunla bir süre sessizce oturuyorum, sessizliğin beni ele geçirmesine izin veriyorum, sonra yavaşça kelimeler geliyor.

"İşler... kötü. Tüm bunları nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Bazı günler uyanıyorum ve bir ya da iki saat iyi hissediyorum, ama diğer günler, bugün olduğu gibi, tüm bunların amacının ne olduğunu merak ediyorum."

Gözlerim yanıyor ama gözyaşlarımı silmiyorum.

"Seni özlüyorum. Seni şimdi her zamankinden daha çok özlüyorum. Ve bana ne yapacağımı söylemek için burada olmandan nefret ediyorum. Bu acıyı nasıl durduracağımı bilmiyorum." Sesim son kelimedede kesiliyor. "Bana yapılan her şey yüzünden boğuluyormuşum gibi hissetmeden nasıl nefes alacağımı bilmiyorum."

Uzanıp Reign'in bıraktığı kurdeleye dokunuyorum, elim titriyor.

"Reign inanılmazdı. Lando da öyle. İkisi de beni bir arada tutmak için çok uğraşıyor ama onlara bu şekilde yaslanmaya devam edemem. Ne kadar korktuklarını, sadece varlığımla bile onları ne kadar kırdığımı görebiliyorum."

Gözyaşları düşüyor, soğuk havaya karşı ılık.

"Annem bile bana inanmıyor," diye fısıldıyorum. "Bana bağışlamak için aradı. Tacizcimi savunmak için. Bana her şeyi mahvettiğimi söylemek için." Acı acı gülüyorum. "Beni en çok sevmesi gereken kişi nasıl olur da beni hiç sevmez?"

Paltomu daha sıkı tutuyorum, sanki sadece kumaşla kendimi bir arada tutabilirmişim gibi.

"Çok yorgunum baba. Deniyorum, gerçekten. Ama yaşama isteğimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Kulağa dramatik geldiğini biliyorum ve belki de

Ama olanları düşünmeden duramıyorum. Asla düzeltilemeyecek şekilde kırılmışım gibi hissetmeyi bırakamıyorum."

Rüzgâr yeniden hızlanıyor ve öne doğru kıvrılıp alnımı soğuk taşa dayıyorum, ısınmaya çalışırken o gibi davranıyorum.

"Reign'i seviyorum," diye fısıldıyorum. "Tanrım, onu çok seviyorum ve onu terk edersem parçalanacağını biliyorum. Ama bazen... bazen sanki çoktan gitmişim gibi geliyor. Ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. O bunu hak etmiyor."

Ardından gelen sessizlik rahatlatıcı değil, ağır.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldıyorum. "Çünkü belki burada olsaydın, kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim."

Dik oturup yanaklarımdaki yaşları silerken boğazımdan bir hıçkırık süzülüyor.

"Sanırım sadece hoşça kal demeye geldim," diye tekrar fısıldıyorum. "Ve yakında görüşürüz."

Elimdeki şakayık buketini Reign'in aranjmanının yanına bırakıyorum ve ayağa kalkıp arkama bakmadan uzaklaşmadan önce mezar taşını öpüyorum. Ben de geldiğim yoldan gitmiyorum, çünkü eve dönmüyorum.

Bölüm 37

Reign

Angelique provalara bir saat geç kaldı. Saatler önce burada olmalıydı. Mezarlıktan sonra doğruca buraya geleceğine söz vermişti ve bu sabah erkenden oraya gitmek için ayrıldı. Imperium'daki prova koridorunu adımlarken, dikkatimi çekmeye çalışan sahne ekibini görmezden gelirken, nabzım daha sert atarken dışarısı karanlık.

Burada olacağına söz vermişti. Bugün bu provayı yapmamızın tek nedeni o çünkü açılış gecesinden önce son bir kez pas de trois yapmak istediğini söyledi ve ben de ona inandım. Ona inanmam gerekiyordu.

"Hey, Angelique'i gördün mü?" Dansçılardan birine sordum.

Başını salladı. "Hayır. Dünden beri görmedim."

Arkamı dönüyorum, gözlerim koridoru tararken Lando'nun bana doğru koştuğunu görüyorum, yüzünün tüm rengi gitmiş.

"Reign-" diye boğuk bir sesle telefonunu havada sallıyor. "Bana bir şey gönderdi. Sanırım bir veda mesajı."

Midem o kadar şiddetli düşüyor ki sendeliyorum. Ekranı bana doğru itiyor, ama kelimeleri okumuyorum bile çünkü '*özür dilerim*' ile bitmesi bana yeterince şey anlatıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

Ellerim titreyerek spor çantamı karıştırıyorum, telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum. Ondan gelen bir cevapsız arama ve bir sesli mesaj var. Oynat tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüğümde nabzım tekliyor, sesi çatırdayarak canlanırken nefesimi tutuyorum.

"Hey..."

Uzun bir duraklama oluyor ve onun titrek ve düzensiz nefes alışını duyabiliyorum.

"Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum. Sadece teşekkür etmek istedim. Her şey için. Beni sevdiğin için. Kaldığın için. Buna değmeyeceğimi düşündüğümde benim için savaştığın için."

Sesi kesiliyor ve tekrar konuştuğunda fısıltıdan öteye geçemiyor.

"Kendimi güvende hissetmemi sağladın... istendiğimi... kendime dayanamadığım zamanlarda bile. Ama artık bunu yapamam, Reign. Çok yoruldum. Seni de kendimle birlikte aşağı çekiyormuşum gibi hissediyorum ve artık acı çekmenin sebebi ben olamam."

Yumuşak bir hıçkırık çıkarırken bir duraklama daha.

"Seni seviyorum. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Ama acının dinmesini istiyorum. Ben sadece... Özür dilerim. Lütfen benden nefret etme."

Mesaj onun ağlama sesiyle kesiliyor ve gözlerim kıpkırmızı oluyor.

"Siktir!" Kükrüyorum, sesim yaralı bir hayvan gibi içimden kopuyor, telefonum yere düşerken prova stüdyosunda yankılanıyor.

"Nereye gitmiş olabilir?" Lando yanımda panikliyor. "Nereye gidebilir ki, sence misafirhanede midir?"

"Emlak güvenliğini ara," diye homurdanıyorum, onu çoktan arka çıkışa doğru sürüklüyorum.

Kapılardan dışarıda yağın yağmura doğru fırladık ve arabayı geri vitesle takıp Imperium otoparkından çıkmadan önce kemerini bağlamasını beklemedim, lastiklerin altından çakıllar fışkırıyordu.

Lando hâlâ panik içinde nefes almaya çalışıyor. "Hadi, hadi..." diye mırıldanıyor telefonda. "Evet, merhaba, ben Lando Harrington. Angelique Sinclair'in şu anda konukevinde olup olmadığını kontrol edebilir misiniz? Bu acil bir durum."

Lando dehşete kapılmış gözlerle bana bakmadan önce diğer hatta sonsuzluk gibi gelen bir duraklama oluyor.

"Bu sabahtan sonra bir daha geri dönmedi," diye fısıldıyor.

Paniğimin on kat arttığını hissederek onu yere bırakıyorum.

"Nerede o, Reign?" Lando koltuğunda dönerek soruyor. "Düşün. Nereye gitmiş olabilir? Sence hâlâ babasının mezarında mıdır? Köprü mü? İstasyonda-"

Göğsüm daralırken parmaklarım direksiyonda sıkılaşıyor. Bunu daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum.

Köprü.

Marlow Köprüsü. Babasının en sevdiği yer. Oturduğumuz, güvenimizi ve sevgimizi yeniden inşa ettiğimiz noktalara bakan köprü. Suyun yüksek, hızlı ve soğuk aktığı yer. Yakınında oturduğumuz tüm zamanları düşündüğümde kanım buza dönüşüyor ve her seferinde tek kelime etmeden köprüye bakıyordu.

"Köprüde," diye fısıldadım. "Ne?"

Arabayı köşeden o kadar hızlı döndürüyorum ki neredeyse çekişi kaybediyoruz. "Lanet olası köprüde. 999'u ara!"

Lando elleri titreyerek telefonunu arıyor. "Arıyorum, arıyorum."

Sanki cehennem bizi kovalıyormuş, her kırmızı ışık ve her yavaş yavaş lanet bir engelmiş gibi şehrin içinden uçuyoruz. Yine de Thames Nehri'ne paralel uzanan dar şeride gelene kadar durmuyorum.

"Birini gönderdiklerini söylüyor," diyor Lando, sesi panikten incelmış. "Ama on dakika dediler, belki daha fazla."

"Lanet olası on dakikamız yok," diye bağıriyorum, kalbim göğsümde yarılmak üzere.

Sonra çıkıntıda silüetini görüyorum, kollarını hafifçe açmış ve yaklaştıkça gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyorum, sanki sonunda huzur bulmuş gibi.

Lando yanımda soluk soluğa kalıyor.

"Oh, Tanrım-" Ama ben çoktan kapıdan

çıkılmışım.

"Angelique!" Çığlık atarak ona doğru koşuyorum. "Sakın buna cüret etme!"

Sarsılıyor, vücudu kaskatı kesilirken gözleri şak diye açılıyor. Hafifçe dönüyor, rüzgâr ve yağmur buklelerini yüzüne savuruyor.

"Beni sensiz bir dünyada yaşatmaya cüret etme," diye bağıriyorum, sesim paramparça oluyor. "Zaten benimkinde zar zor hayatta kalıyorum."

Dudakları titreyerek ayrılıyor. "Bensiz daha iyi olacaksın Reign," diyor sesi titreyerek. "Ben sadece senin hayat hikâyesinin tamamlayıcı sayfalarıyım. Senin için iyi olan birini bulacaksın. Sevmesi ya da anlaması o kadar da zor olmayan birini. O kadar da kırık olmayan birini."

Gölmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkarak öne doğru sendeledim ve yağmurdan sırlıklam olmuş, elleri titreyen bir halde betonun üzerine dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sen asla ek sayfalar olamazsın, Angelique," diye nefes alıyorum. "Bütün olay örgüsü sensin."

Uzun bir süre bana bakıyor, yağmur gözyaşları gibi yanaklarından süzölüyor ve sonra usulca gülümsüyor.

"Biliyor musun..." diyor sessizce, bakışlarını tekrar suya çevirerek. "Sanırım adımı ilk kez söyledin."

Uzaklarda bir yerde şimşekler çakıyor ve o irkiliyor, benim ciğerlerim sıkışırken çıkıntıda yalpalıyor.

"Angel," diye yalvarıyorum. "Bana geri dön. Lütfen bebeğim, bana geri dön. beni."

Lando'nun arkamdaki kaldırıma vuran ayak seslerini zar zor duyuyorum.

Kulaklarımdaki kan uğultusunu **b a s t ı r m a y a** çalışıyorum ama sonra sesi geceyi bir bıçak gibi kesiyor.

"Eğer atlarsan," diye bağılıyor, "Yemin ederim Angelique, her gece sana seans yapacağım ve asla huzurlu bir ölümden sonra yaşamayacağından emin olacağım."

Ses tonundaki katıksız çaresizlik içimi parçalıyor. Aniden ona doğru dönüyor, irkilmiş, gözleri geniş, ıslak ve inançsızlık dolu.

"Burada olmamanız gerekiyordu," diye haykırıyor. "İkinizin de beni burada bulmaması gerekiyordu."

Lando ona doğru pervasızca yürümeye başlamıştı bile, çünkü korku tüm ihtiyatı yok etmişti ve ben onu durduramayacak kadar yıpranmıştım.

"Sen bundan daha güçlüsün!" diye bağılıyor.

"Hayır, değilim!" Sesi o kadar çığ geliyor ki ona benzemiyor; bağırarak yerine bir feryat gibi çıkıyor. "Burada güçsüzüm!" diye bağılıyor, iki parmağını şakaklarına sokarak.

"Yaşadıklarımın başa çıkamıyorum. Annemin umursamadığı ve dünyadaki diğer her şeyin onun gözünde benden daha önemli olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyorum." Şimdi daha sert hıçkırıyor, omuzları şiddetle titriyor ve istemeden de olsa uçurumdan düşecek diye çok korkuyorum.

Sonraki kelimeleri boğuluyormuş gibi soluk soluğa söylüyor. "Sadece var olmanın bile Reign'i tehlikeye attığı gerçeğiyle başa çıkamıyorum."

Kalbim... lanet olası kalbim göğsümde parçalanıyor, çünkü onun acı çektiğini biliyordum. Bunu gördüm ve ona sarıldım. Ama bu? Bu derinlik? Onu sadece kırık değil, sevmek için de tehlikeli olduğuna ikna eden bu karanlık? Bunu bilmiyordum.

Lando yine de geri adım atmıyor. Sesi çatlıyor ama gözleri onunkilere kilitleniyor.

"Sevgiyi özgürce vermesi gereken insanlardan istemek seni zayıf yapmaz!" Vahşi, acı bir kahkaha atıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Eğer bu konuda birine güveneceksen, bana güven! Öz b a b a m beni sevmiyor, annem beni terk etti ve kardeşim sadece senin yüzünden benimle yeniden konuşmaya başladı!"

Ona dönüyorum, suçluluk duygusu içimi delip geçiyor.

Bakışları benimkini kesiyor. "İnkâr etmeye çalışma bile," diye homurdanıyor.

Ve lanet olsun, o haklı. Tartışacak enerjim yok çünkü o kesinlikle haklı. Yıllarımı Lando'yu dışlayarak geçirdim ve sessizliğimin asla olmaması gereken bir anlama gelmesine izin verdim. Kendini her zaman güvende hissetmesi gereken tek yerde görünmez hissetmesine neden oldum. Boğazım nasıl söyleyeceğimi bilmediğim kelimelerle dolup taşıyor. Özür dilemek yeterli gelmiyor. Hiçbir şey yetmiyor.

Lando şimdi ona bakıyor, sesi hariç içindeki her şey yumuşuyor. "Hayatımda değişmeyen tek şey sensin, Angelique."

Yavaşça öne doğru bir adım atıyor, kirpiklerinden yağmur damlıyor, sesi titriyor. "Lütfen bunu yapma." Çıkıntıya ulaşana kadar devam ediyor, elini tutması için ona uzatıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Lütfen beni de terk etme. Seni değil."

Yağmur şimdi daha sert yağıyor, üçümüzü de sıırıslam ediyor ama ben hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Kalbim boğazımda, beni boğuyor, ben onun geri gelmesi için dua ederken. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamıyor ama sonra aniden doğrudan bana bakıyor.

"Lütfen, Angel..." Fısıldıyorum. "Bebeğim, lütfen."

Bana son bağıymışım gibi bakarken nefesimi tutuyorum ve sonunda Lando'nun elini tuttuğunda boğuk bir nefes veriyorum, topuklarımin üzerinde arkama yaslanıp Lando'nun onu sıkıca kavrayıp aşağı indirmesini izliyorum.

Ayakları yere değ er değ mez onu g  gs ne çekiyor, kollarını bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıyor ve kadın yüzünü onun omzuna gömüp hıçkırıyor. Başı ı eğiyor, nefes nefese, ellerim kendi kalçalarımı kavırıyor, rahatlama o kadar büyük ki beni parçalıyor. Çünkü onu kaybetmemize bir saniye kalmıştı.

Bir saniye.

Yağmur dinerken soğuk rüzgâr etrafımızı sarıyor ama tek duyduğum onun zayıf olduğunu, onsuz daha iyi olacağımızı söyleyen sesinin yankısı. Ayağa kalkıyorum, yavaşça hareket ediyorum ve tam yanlarına gelene kadar her seferinde bir adım atıyorum. Lando ba ının üzerinden bana bakıp başını sallıyor, gözleri kızarmış ve ya larla ıslanmış. Onu hiç böyle ağlarken gördüğümü sanmıyorum.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum.

Angelique başını kaldırıyor, bukleleri birbirine karışmış ve ıslak, yüzü lekeli, ama gözleri her zamanki gibi benimkileri buluyor. Tereddüt ediyor, parmakları hâlâ Lando'nun ceketine yapışmış. Sonra nihayet bırakıyor ve bana doğru sendeliyor, ben de onu hemen yakalıyorum.

Kollarım onu istediğimden daha sıkı sarıyor. Bırakırsam yok olacak diye korkuyorum, sanki bu hala uyanamadı ım bir kabusmu  gibi. G  gs me gömülüyor ve şakağını öpüyorum, hayatım buna bağlıymış gibi ona sarılıyorum.

" z r dilerim," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor.

" z r dileme," diye mırıldanıyorum. "Canını yaktı ım için özür dileme."

Başını sallıyor, şimdi daha çok ağlıyor. "Beni böyle g rmeni istemedim."

"O zaman beni hiç tanı mıyorsun," diye fısıldıyorum, ona bakabilecek kadar geri çekilerek. "  nk  seni gömülü görmektense kırılmış görmeyi tercih ederim."

Dudakları titriyor ve gözleri tekrar doluyor. İki ba parma ımla yanaklarını okşuyor, gözyaşlarını siliyorum ama yine de gelmeye devam ediyorlar. Sorun değil. Ne kadar sürerse sürsün her birini sileceğim.

" lmek istiyorsun," diyorum sessizce, "ama yaşamana ihtiya ım var." Gözlerini kapatıyor.

"Yanımda uyanmana ve benimle d v  mene ihtiya ım var. Benimle prova yapmana ve tekrar g lmene. Ve bunun şu anda çok zor olduğunu biliyorum Angel... ama hiçbir yere gitmiyorum."

Sesim çatlıyor.

"Seni terk etmiyorum. O yüzden lütfen beni bırakma. Sakın pes etme." Gözlerini tekrar açıyor, gözlerindeki suçluluk duygusu kalbimi sızlatıyor,

Elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum. "Hadi eve gidelim."

Bana doğru başını sallıyor ve ben de toparlanmaya çalışır gibi yüzünü silen Lando'ya bakıyorum.

"Geliyor musun?" Uzaktan gelen siren sesleri yaklaşırken soruyorum.

Titrek bir nefes veriyor ve başını sallıyor. "Evet."

Angelique'i arabaya doğru götürüyorum, bir kolum onu sıkıca sarıyor, başı omzuma yaslanıyor. O çıkıntıdan uzaklaştığımız her adım küçük bir mucize gibi geliyor ama bunun bitmediğini biliyorum. Bu gece bir uyarı atışıydı ve bir sonrakinin ölümcül olmasına izin vermeyeceğim. Eğer her lanet gün onunla karanlık arasında durmak zorunda kalırsam -Yapacağım. Bu beni öldürse bile.



ANGELIQUE yanımdaki yolcu koltuğunda kıvrılmış oturuyor, Lando'nun spor çantasından ona uzattığı büyük boy kapüşonlunun altında dizlerini göğsüne çekmiş. Köprüden ayrıldığımızdan beri çok az konuştu. Başını cama yaslamış, gözleri odaklanmamış, malikâneye doğru geri dönerken sokak lambalarının titreyerek geçişini izliyor.

Arabadaki sessizlik gergin değil, bitkin. Lando da arka koltukta sessiz, sadece onun nefes almasına izin veriyor. Ama uzun yola girdiğimizde ve araba nihayet konukevinin önünde durduğunda, motoru durdurup ona bakıyorum. Hâlâ burada değilmiş gibi camdan dışarı bakıyordu. Sanki o çıkıntıdan hiç inmemiş gibi. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve yavaşça göz kırpıp bana doğru dönüyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum, sesimi alçak tutarak. "Ama sana bir şey sormak istiyorum. Sadece bir şey."

Zar zor başını sallıyor ve ben de elini nazikçe sıkıyorum. "Biriyle konuşmayı düşünür müsün?"

Kaşları kırışıyor ve nefesimi tutuyorum, ama geçen seferki gibi geri çekilmiyor ya da saldırmıyor.

"Senden bıktığımız için değil," diyorum, sesim sert. "Seninle başa çıkamadığımız için de değil. Ama biz profesyonel değiliz Angel. En sevdiğimiz insani koli bandı ve biraz panikle yamamaya çalışan iki kırık aptalız sadece."

Nefes nefese kaldı. Tam olarak bir kahkaha değil ama yakın.

Lando çenesini koltuğun arkasına dayıyor. "Bu gece ödümü kopardın," diyor nazikçe. "Ve eğer bir şeyin yardımcı olabileceği en küçük bir şans bile varsa... biraz bile... dener misin?"

Gözleri gurur ve utançla, korku ve bitkinlikle dolu bir şekilde aramızda gidip geliyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, sesi kısık. "Deneyeceğim."

İimdeki rahatlama o kadar hızlı ki neredeyse koltuğuma yığılıyorum. Lando arkamdan boğuk bir ses çıkartıyor, sanki kendi hıçkırıklarını tutuyormuş gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum nazikçe.

Yüzünü tekrar çeviriyor ama gözlerindeki parıltıyı görmeden önce değil. Ve bu sefer, bunun v a z g e  m e k istediği için olmadığını biliyorum. Çünkü uzun zamandır ilk kez kendisi için savaşmaya hazır olabilir.

İçeri girdiğimizde, pencerelere vuran rüzgâr dışında misafirhane sessiz. Kapıyı arkamızdan kilitliyorum, verandanın ışığını kapatıyorum ve Lando kendini kanepeye atarken karanlıkta koridorda ilerlerken elini elimde tutuyorum.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, onu banyoya götürürken. "Bırak yardım edeyim."

Bir kez başını sallıyor, ben duşu açıp buharın mekânı doldurmasına izin verirken tartışamayacak kadar yorgun. Arkamdan soyunuyor ve arkamı döndüğümde, gözleri kapalı, kollarını kendine sarmış bir şekilde spreyin içine giriyor.

Kıyafetlerimi çıkarıp ona katılıyorum ve dik durmak için ellerime ihtiyacı varmış gibi bana yaslanmasına izin veriyorum. Saçlarını nazikçe yıkıyorum, alnı bana yaslanırken parmaklarım ıslak bukleleri tarıyor.

omzuma. Ben başının tepesine bir öpücük kondururken o yavaş ve sabit nefesler alıyor.

"Seni tutuyorum," diye fısıldıyorum. Öyle de yapıyorum. Bana ihtiyacı olduğu sürece.

Bana izin verdiği sürece.

Dışarı çıktığımızda, bulabildiğim en yumuşak havluyla onu dikkatlice kuruluyorum, uzun siyah tişörtlerimden birini ve bir çift boxer giydiriyorum. Bunların içinde inanılmaz derecede küçük görünüyor ve ona sevimli deme isteğimi bastırıyorum. Onu yatağıma götürüyorum ve fiziksel olmaktan çok zihinsel bir yorgunluktan gözleri kapanırken yatağa yatırıyorum.

Yatağın kenarına oturup nefes alışını izliyorum, göğsünün inip kalkışını sayıyorum, gölgeler içinde yüzünün çizgilerini ezberliyorum. Dakikalar geçiyor. Sonra saatler. Sonunda onun yanına uzanıyorum ama uyumuyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, bir elim hafifçe karnına dayanıyor, sadece nefesinin ritmini hissetmek için.

Korku asla tamamen gitmiyor, çünkü ışığın gözlerini ne kadar hızlı terk edebildiğini gördüm. "İyi "den "gitti "ye geçişin ne kadar hızlı olabileceğini. Bu yüzden bütün gece uyanık kalıyorum, dışarıdaki fırtınayı dinlerken sevdiğim kızın onu tutmak için dünyayı parçalayacağım yatakta uyumasını izliyorum ve inanmadığım bir Tanrı'ya güneş doğduğunda hala burada olması için dua ediyorum.

Hala kalmayı seçiyor.

Bölüm 38

Angelique

Sanki biri kafatasıma tokmakla vurmuş gibi hissettiren bir baş ağrısıyla **uyanıyorum**. Gözlerimi açtığımda batıyor, ağlamaktan şişmiş ve bir süre orada yatıp tavana bakarak ağrının gözlerimin arkasına yerleşmesine izin veriyorum.

Dün kafamda parça parça tekrarlanıyor. Babamın ölüm yıldönümünde ezici bir pes etme duygusuyla uyanmıştım. Hayatın benim için daha iyi olduğu bir dünya hayal edemiyordum ve umutsuzca tüm acıların sona ermesini istiyordum. Reign ve Lando benim için gelmemiş olsalardı bugün hiç uyanamayabilirdim.

Sessiz bir ses sabahki sisi dağıttı. "Günaydın."

Başımı yavaşça çeviriyorum ve Reign'i odanın köşesindeki bir sandalyede otururken buluyorum. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve saçları dağınıktı. Cehenneme sürüklenmiş gibi görünüyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, yavaşça doğruluyorum. Etrafımı saran battaniyeleri daha sıkı sararken, muhtemelen ne kadar küçük ve zavallı görüldüğümün aniden farkına vararak utanç duyuyorum. "Uyudun mu?"

Cevap vermiyor, onun yerine bana yorgun, orantısız bir gülümseme veriyor. Göğsümün ağrmasına neden olan türden. Bakışlarımı indiriyorum ve battaniyenin kenarıyla oynuyorum, parmaklarımın arasında bir ipliği çekiştiriyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak beni izliyor.

Bir omzumu silkiyorum, gözlerimi aşağı indiriyorum. "Saçma mı? Aptalca mı? Utanmış mı? Adını siz koyun, muhtemelen hissediyordumdur."

Yanımda otururken yatak kayıyor, eli benimkine uzanıyor. Başparmağı yavaşça parmak eklemlerimin üzerinden geçerek beni topraklıyor.

"Utanacak ya da aptalca hissedecek bir şey yok," diyor nazikçe. "Şu anda sadece biraz yardıma ihtiyacın var ve bu anlaşılabilir bir durum."

Çoğu kişiden daha fazla şey yaşadın." Duraksıyor. "Hâlâ biriyle konuşmaya açık mısın?"

Boğazım düğümleniyor ve hemen cevap vermeyip bakışlarımın odanın içinde gezinmesine izin veriyorum. Bir yanım hâlâ kaçıp saklanmak istiyor. Yeterince uzun süre uyursam, hayatımın acısız bir versiyonunda uyanacakmışım gibi davranmak.

Ama dün gece Reign'in sesindeki korkuyu ve Lando'nun bana uzandığında elinin nasıl titrediğini hatırlıyorum. Onlara tekrar böyle bir şey yaşatamam. Ve belki... belki de denemek böyle bir şeydir. Güzel ya da şiirsel değil ama yine de bir başlangıç.

Sonunda başımı sallıyorum ve Reign bunca zamandır içinde tuttuğu sessiz nefesini veriyor, başını sallayarak karşılık veriyor, küçük bir gülümseme ağzının kenarını rahatlatıyor.

"Tamam o zaman," diyor. "Hadi hazırlanalım. İlk randevunuz bir saat içinde."



ARABA YOLCULUĞU SESSİZ ve ben ellerim kucağımda, parmaklarım birbirine dolanmış, içim dışıma çıkmıyormuş gibi nefes almaya çalışarak oturuyorum. Reign'in sürücü koltuğundan sık sık bana baktığını hissedebiliyorum, her zaman yaptığı o koruyucu şekilde - baskı yapmadan ama varlığının her zerresiyle.

Dünden beri gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor ve şu anda bile aramızdaki bağın konsol boyunca uzandığını, beni sabitlediğini hissedebiliyorum.

"Hâlâ iyi misin?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum.

"Evet."

Bu bir yalan, çünkü iyi hissetmiyorum. İçinden çıkamayacağım bir şeyin içine giriyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir kez oturup her şeyi yüksek sesle söylediğimde, onu sakladığım kilitli kutuya geri sokamayacağım. Bana deli damgası vuracaklar, hayatımın sonuna kadar steril beyaz bir akıl hastanesine gönderecekler ve beni daha da kötüleştirecek haplarla besleyecekler.

Bir tırnağımı koparıyorum. "Ya oraya girersem ve konuşmazsam?"

Reign kısa bir süre bakar, sonra tekrar yola döner. "O zaman konuşmayacaksın. Oturur ve nefes alırsın. İlk sefer için bu kadar yeter."

Küçük, kuru bir kahkaha attım. "Bunu daha önce yapmışsın gibi konuşuyorsun."

Bunu laf olsun diye söyledim ama ona baktığımda gülümsemiyordu. Hemen bir şey de söylemiyor ve bu sessizlik göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Bekle," diye mırıldanıyorum. "Öyle mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Evet. Annem gittikten sonra babam Lando ve beni terapiye gönderdi. İkimiz de çok öfkeliydik ve sanırım başka ne yapacağını bilmiyordu."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Yardıma oldu mu?"

Reign düşünürken çenesi hafifçe kayıyor. "Lando'ya yardımcı oldu," diyor bir süre sonra. "Bana da yardımcı oldu... sadece hemen değil. O zamanlar yardım istememiştim. İyileştirilmek istemiyordum. Sadece annemi geri istedim."

Parmaklarımı kucağımda sıkıca birbirine bastırıyorum. Bu tür bir özlemin nasıl bir his olduğunu bilirim. Kaburgalarınızın etrafını saran ve nefes alamayana kadar sıkın türden. Gitmiş bir ebeveyni istemek - gitmeyi seçmiş ya da kalamamış olsunlar - bir yara izi bırakır.

"Ya bana ne olduğunu sorarlarsa?" diye fısıldayana kadar aramızda bir sessizlik oluyor.

"Sen cevap vermeye hazır olana kadar beklerler." Duraksıyor. "Hızını sen belirleyeceksin, Angel."

Bunu söyleme şekli bana bir kez olsun bana yapılanların merhametine kalmadığımı hissettiriyor. Marlow'un bu sabah ne kadar huzurlu görüldüğünü fark ederek pencereden dışarı bakıyorum.

"Bu arada..." Boğazını temizliyor. "Babamdan açılış gecesini iki hafta ertelemesini istedim."

Başım ona doğru döndü, gözlerim irileşti. "Ne?"

"Başka nedenler de vardı," diyor hemen. "Ekibin ışıklandırma üzerinde yeniden çalışmak için zamana ihtiyacı vardı ve birkaç kostüm hazır değildi. Ama olanlardan sonra senin biraz zamana ihtiyacın olduğunu da söyledim."

Ciğerlerimdeki hava aynı anda hem genişliyor hem de daralıyor. Kuğu Kraliçesi görevimden istifa etmeyi ve Wendy'ye bırakmayı planlıyordum. Imperium ve Reign'in ailesinin

Ama şu anda çıkıp sahneye çıkarsam her şeyi mahvedeceğimi biliyorum.

"Kızgın mıydı?" diye sordum.

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ yolda. "Hayır. Ama kızmış olsa bile bu tartışmaya açık bir konu değildi."

Parmaklarımı bükerek tekrar kucağıma bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Nefes alman için sana zaman kazandıracaksa tüm dünyayı geri itebilirim."



Sağlık kliniğinin küçük özel otoparkına giriyoruz. Bina eski taş ve camdan yapılmış, önünde Briar Hill Terapi Merkezi yazan kayrak bir tabela var. Tabelaya bakarken midem bulanıyor ve kalbim hızlanıyor.

Reign arabayı park ediyor ve bana bakmak için dönüyor, bir kolunu direksiyona dayıyor. "İçeri yalnız girmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Ama gerçek şu ki, bu tek başıma yapmam gereken tek şey. İyileşmek için yüzleşmem gereken tek şey. Kapının koluna uzanıyorum ama elinin benimkine kaydığını hissedince duraklıyorum.

"Sadece geldiğin için cesur olduğunu bilmeni istiyorum," diyor. "Henüz hissetmesen bile."

Sözleri göğsüme yerleşiyor, sıcak ve ağır. "Beni bekleyecek misin?" diye soruyorum, sesim kısık.

Elimi nazikçe sıkıyor. "Her zaman."



Check-in yaptırdığımda masanın arkasındaki kadın bana nazik bir gülümseme verirken bekleme odasında YUMUŞAK UPBEAT MÜZİK çalıyor, ancak üzerime kapanıyormuş gibi hissettiren duvarların sessiz renklerine odaklandığım için ne söylediğini gerçekten fark etmiyorum.

Cam kenarına oturuyorum ve camdan Reign'i izliyorum. Arabasının kaputuna yaslanmış, sigara içiyor, gözleri bir nöbetçi gibi girişte. Birkaç dakika sonra, dalgalı siyah saçları ve sıcak kahverengi gözleri olan uzun boylu bir kadın olan terapist kapıya geliyor ve adımı söyleyerek bana sıcak bir gülümseme veriyor. Gülümsemesine karşılık veriyorum ve ayağa kalkıyorum, bacaklarım sanki başka birine aitmiş gibi hissediyor ve arkamdan kapıyı kapatırken onu ofise kadar takip ediyorum.

Ofisi hiç de beklediğim gibi değil. Yumuşak güneş ışığı tül perdelerin arasından sıcak fildişi rengine boyanmış soluk duvarlara ve yerde boylu boyunca uzanan pelüş krem rengi bir halıya dökülüyor. Bir difüzörden okaliptüs kokusu yayılıyor ve birkaç yapraklı bitki pencere kenarına dizilmiş.

Kanepe yumuşak, tereyağlı bej bir kumaşla döşenmiş ve oturduğumda anında vücudumu sarıyor. Soğuk masalar ya da tik tak eden saatler yok. Ofisi neredeyse davetkâr. Hayal ettiğim steril beyaz duvarlar ve mobilyalara hiç benzemiyor.

Terapist karşımda, uyumlu bir koltukta oturuyor. Zarif bir kadın, dalgalı kahverengi saçları gevşek bir düğümle geriye doğru toplanmış ve sıcak, nazik gözleri yargılamadan benimkilerle buluşuyor. Elinde bir not defteri ya da pano olmadığını görünce şaşıyorum. Orada öylece oturmuş, benimle sıradan bir sohbete dalmaya hazırmış gibi görünüyor.

"Ben Talia," diyor nazikçe. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Angelique."

Ona küçük bir baş selamı veriyorum, koltuğa daha da gömülürken parmaklarım kollarımın eteklerine kıvrılıyor.

Başını hafifçe eğiyor, sesi alçak ve sabit. "Duyduğuma göre zor zamanlar geçiriyormuşsun?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve anında gözlerim doluyor. Sanki bu tek cümle içimde saklı tutmaya çalıştığım bir şeyi açığa çıkardı ve kendimi durduramadan ağlamaya başladım.

Ona her şeyi anlattım. Tecavüzü, New York'u, annemi, kesimi, çakmağı, köprüyü. Taşıdığım her parçalanmış, utanç verici parça ve o tüm zaman boyunca dikkatle dinliyor, sanki her kelimeyi elinde tutuyor çünkü ne kadar ağır olduklarını biliyor.

Ve bir noktada onun da ağladığını fark ediyorum. Parmakları bir gözünün altını okşuyor ve küçük, ağlamaklı bir gülümseme sunuyor. Ve garip bir şekilde... bu yardımcı oluyor. Bir kez olsun dağılan tek kişi olmamak iyi geliyor. Bitirdiğimde uzun bir süre sessizce oturuyoruz, kucağımdaki mendiller nemli ve buruşuk. Ağlamaktan başım ağrıyor ama günlerdir -belki de haftalardır- ilk kez göğsüm çatlayacak kadar dolu hissetmiyorum.

Talia öne doğru eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Çok fazla şey taşıyorsun," diyor, sesi hâlâ sıcak ama kederli. "Ve ben onu taşımana yardım etmek istiyorum. Her seferinde bir parça."

Yavaşça başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kalın. Tekrar gülümsüyor ve bu gülümsemede bir şey bana çapa gibi geliyor. Ayağa kalkıyor, masasına doğru yürüyor ve elinde ince deri bir defter ve bana uzattığı elastik bir bantla geri dönüyor.

"Dürtü geldiğinde," diyor bileğimi işaret ederek, "önce elastik bandı kullanmayı dene."

Ondan alıyorum, bileğime geçiriyorum, sonra bandı geri çekmeden önce yüzüne bakıyorum. Derime sertçe yapışıyor ve acısı kısa sürüyor -daha önce kendime verdiğim acının yakınından bile geçmiyor- ama beni sarmaldan çıkarabilecek kadar ani.

"Ve sonra yazmanı istiyorum," diye devam ediyor deftere dokunarak. "Hissettiğin ya da yüksek sesle söyleyemediğin her şeyi."

"Neden?" diye soruyorum. diye soruyorum.

"Çünkü seni neyin tetiklediğini takip etmemize yardımcı oluyor. Bir kez öğrendiğimizde, o anların etrafında sınırlar oluşturmak için çalışabiliriz. Amacımız cezalandırmak değil, korumak."

Deftere bakıyorum, parmak uçlarım yıpranmış deri kapağının üzerinde geziniyor.

"Ama Angelique," diye ekliyor nazikçe, "eğer bir şeyler çok fazla gelirse, beni aramanı istiyorum. Acil seanslar için her zaman müsaitim. Her zaman. Gece ya da gündüz."

Ona bakıyorum ve ağızım titrek bir gülümsemeye dönüşüyor. Ciddi olduğunu hissedebiliyorum. Uzanıp parmaklarını benimkilere doluyor ve sessizce sıkıyor, sonra saate bakıyor.

Bakışlarını takip ediyorum, saatin çoktan geçtiğini görünce şaşırıyorum. "Reign önümüzdeki iki hafta boyunca her gün için rezervasyon yaptırdı. Ondan sonra hangi temponun sana uygun olduğunu göreceğiz."

Gözlerim biraz açılıyor ama buna şaşırmamalıyım çünkü tabii ki böyle bir şey yapardı.

Boğazımı temizliyorum, sesim hâlâ titriyor. "Bana... ilaç mı vereceksin?"

Talia sandalyesinde arkasına yaslanıp başını hafifçe sallarken tereddüt etmez. "Hayır. Daha sonra bu yolu keşfetmek istediğine karar vermezsen olmaz. Ama şu anda? Bence bunu ilaçsız da yapabilirsin."

Gözlerimi kırptırdım. "Gerçekten mi?"

"Sen kırık değilsin, Angelique. Travma yaşadın. Derin, hayatını değiştiren bir travma. Ama benimle paylaştığın her şey, ilaç kullanmadan da bu işi yapabilecek kadar güçlü olduğunu gösteriyor... eğer istediğin buysa."

Sözlerinin ağırlığının üzerime çökmesine izin vererek bir süre öylece oturuyorum. Bana duyduğu güvenin, hala açık olduğunu bile fark etmediğim çatlaklara bu kadar çabuk yerleşmesi garip. Tekrar yavaşça başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Belki de rahatlama.

"Yarın, eğer hazırsan, annen hakkında konuşmamızı istiyorum. Sadece yaptıklarını değil, kendini nasıl gördüğünü, nasıl sevdiğini ve nasıl acı çektiğini de."

Annemden bahsetmek bile boğazımın düğümlenmesine neden oluyor ama yine başımı sallıyorum, bu sefer daha sert. "Tamam."

Talia bana son bir kez yumuşakça gülümsüyor, sonra sandalyesinden kalkıp kapıya doğru yürüyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. Eşyalarımı yavaşça topluyorum, her şeyin ağırlığı hala kemiklerimde, ama içeri girdiğimden biraz daha hafif hissediyorum.

Dışarı çıktığımda Reign hâlâ arabasının kaputuna yaslanmıştı. Beni görür görmez hemen doğruldu, anahtarlarını bir elinden diğerine savurdu.

"Nasıl gitti?" diye soruyor endişeyle.

Ona doğru yürüyüp kollarımı beline doladığımda, yüzümü göğsüne bastırıp nefes alırken hemen cevap vermiyorum

onun sakinleştirici kokusunda.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor saçlarıma
doğru. "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım olacağım."

Bölüm 39

Angelique

Sadece yedi gün içinde bu kadar çok şeyin değişebilmesi çok tuhaf. Bir hafta önce, Marlow Köprüsü'nde ayak parmaklarımla uçları çıkıntıdan sarkarken ve kalbim zar zor atarken duruyordum. Çoktan vedalaşmış ve burada benim için bir şey kalmadığına karar vermiştim.

Ama şimdi yavaş yavaş iyileşiyorum, hayata tutunuyorum, yeniden nefes almayı öğreniyorum. Mükemmel değil, çünkü hala rastgele ağladığım anlar oluyor ve hala kabuslardan ter içinde uyanıyorum, ama artık boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum. Nefesimi tutacak kadar da olsa su yüzüne çıktığımı hissediyorum.

Son yedi gündür günlük terapi seanslarının yaptığı da buydu. Her biri zor ve dehşet vericiydi ama aynı zamanda bana biraz daha netlik kazandırdı. Ve bugün, uzun zamandır ilk kez, yıllardır hissetmediğim bir şey hissediyorum: umut.

Dizüstü bilgisayarımın ekranında parlayan e-postaya bakıyorum, parmaklarım trackpad'in üzerinde geziniyor. Charlie'nin benim için bulduğu avukatın adı en üstte kalın harflerle yazıyor. New York'un en iyilerinden biri, acımasız çapraz sorguları ve tacizcilerin sadece bir tokatla kurtulmasına izin vermemesiyle tanınıyor.

"Kazanabileceğimizden emin," diye yüksek sesle fısıldıyorum, herkesten çok kendime.

Reign yanımda, aynı e-postayı tararken kalçasının sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda. Bütün hafta boyunca yanımdan hiç ayrılmadı ve bazen onu beni izlerken yakalıyorum, sanki çok uzun süre göz kırparsa yok olacaktım gibi. Bu birkaç gün önce olsaydı, belki yapardım, ama şu anda çok kızgınım. Adalet istiyorum.

"Charlie gerçekten başardı," diye mırıldanıyorum, halihazırda hazırlanmakta olan yasal şikayetin taslağına göz atıyorum.

Avukat sadece Alec'e karşı bir dava açmıyor. Anneme ve şirkete karşı da ağır ihmal, güvenli bir çalışma ortamı sağlamama, suiistimali bildirdiği için misilleme olarak haksız fesih ve belgelenmiş yırtıcı davranış geçmişİ olan bir çalışanı kasıtlı olarak işte tutma gerekçeleriyle yasal işlem başlatıyor.

Reign sessizce, "Her zaman böyle yapar," diyor.

Başımı sallıyorum, sonra minderlere yaslanıp yavaşça nefes veriyorum.

"Bu işe devam etmek konusunda kendini hâlâ iyi hissediyor musun?" diye soruyor nazikçe.

Ona baktım. "Evet. Zamanı geldi."

Eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "O zaman sonuna kadar gideriz."

Alec hakkında bulabildiği her şeyi çoktan bir araya getirmiş ve Charlie de yeminli ifadenin tamamını hazırlamama yardım etmişti. Reign, Alec'in geçmişini, mali durumunu, seyahatlerini, yaşadığı her ilişkiyi araştırması için babasının özel bir dedektif tutmasını bile sağladı. Bu artık sadece benimle ilgili değil. Tüm bu dava Alec'in incittiği ve karanlıkta bıraktığı her kız için.

Reign'in başparmağı benimkine değiyor. "Özel dedektif, beş yıl önce bir yaz seminerinde ona karşı cinsel suistimal şikâyetinde bulunan bir kız buldu. Üstü kapatılmış ama kız konuşmak istiyor."

Daha dik oturuyorum. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Senin yaptıklarını izlemenin ona cesaret verdiğini söylüyor."

Boğazım düğümleniyor. "Sence daha fazlası olacak mı?"

Tereddüt ediyor, sonra biraz daha yaklaşıyor. "Özel dedektif ikinci bir kurban bulmuş olabileceğini düşünüyor. Üç yıl önce The Big Apple Company'den bir kız. Sezon ortasında aniden ayrılmış, hiçbir uyarıda bulunmamış, nedenini de söylememiş ama izini bulmuş ve konuşmayı kabul etmiş."

Üç yıl önce mi? Üç yıl önce hâlâ şirketteydim. Baş dansçı olduğum yıl, yani bahsettiği kız Alec'in benden önceki partneri Simone olmalı.

Midem bulanıyor. "O iyi mi?"

"Biraz temkinli," diye itiraf ediyor. "Halka açılıp açılmayacağından emin olmadığını ama artık sessiz kalmak istemediğini söyledi. O istedi

Çünkü karar vermeden önce senin sözlerini okumak istiyor.

"Bunu ona gönder," diye fısıldıyorum. "Yalnız olmadığını bilmeyi hak ediyor."

Reign başını sallar. "Çoktan yaptım."

Önümüzde kararın dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum ve bunun yaratacağı dalgalanma etkisini hayal ediyorum. Bir gerçek başka bir gerçeği doğuruyor. Sessizliği bozmak için tek bir ses yeter ve ben uzun zamandır sesimi yükseltmenin bana ve değer verdiklerime ne yapacağından korkuyordum ama şimdi anlıyorum ki sessiz kalmanın en başından beri ne yaptığından korkmalıyım.

Bu sadece beni canlı canlı yemiyordu; aldığı her şeyin onda kalmasına izin veriyordu, ama artık değil. Kanepeyi itip ayağa kalkıyorum, uzun ve titrek bir nefes alırken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Reign beni izliyor, bekliyor.

"Onunla tanışmak istiyorum," diyorum. "Eğer gelirse, orada olmak istiyorum. Yüzümü görmesini istiyorum. O zamanlar bilmediğim şeyi bilmesini istiyorum."

"Hayatta kaldığını," diyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim yine acıyor. "Evet. Hayatta kaldığını ve hayatta kalmanın sessiz kalmak anlamına gelmediğini."

O da ayağa kalkıyor ve beni kendine çekiyor. Çenesi başımın tepesine yaslanıyor ve ben de gözlerimi göğsüne doğru kapatarak bir süre daha onun güvenliğini içime çekiyorum. Önümdekilerin kolay olmayacağını biliyorum. Davalar, manşetler, çapraz sorgular, Alec'in hukuk ekibi tarafından çamurda sürüklenmek - annemin beni uyardığı her şey. Ama ilk defa kaçmak istemiyorum. Yerimde durmak istiyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Çok gurur duyuyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yüzümü gömleğinin içine daha da bastırarak bunun iliklerime işlemesine izin veriyorum. Onun gururu ve benimki.

Bir süre bu şekilde kalıyoruz, oturma odasının sessizliğinde kollarımız birbirimize sarılmış, her şeyin ağırlığı nihayet değişmeye başlıyor. Gitmemişti ama yeniden dağıtılmıştı. Daha hafif.

Sonra geri çekilip bakışlarıyla buluştuğumda, sesimde çok uzun zamandır kendimde duymadığım bir ateş var.

"Hadi onu indirelim."

Reign'in dudakları yarım bir sırıtışla kıvrılıyor. "Oh, yapacağız."

Bölüm 40

Reign

Babamın Imperium'daki ofisi yıllardır hiç değişmedi. Hâlâ eski vernik ve espresso kokuyor, hâlâ aynı maun mobilyalar ve yarıya kadar çekilmiş ağır perdeler var.

Devasa masasının karşısındaki deri koltuğa oturuyorum, ellerimi kucağımda kenetliyorum. Lando yanımda, kolçağın üzerine tünemiş. Kırpılmış bir süveter giyiyor - parlak kiraz kırmızısı, ağır maun mobilyalarla çatışıyor ama ona yakışıyor.

Babamız masasının arkasında duruyor ve kalın bir paket dolusu tadilat notunu okuyor. Gümüş kalemi ara sıra kâğıdı çiziyor ama gözleri benimkilerle buluşmak için kalkmıyor. Ona gerçekten bakmak için zaman ayırıyorum ve ona ne kadar benzediğimi fark ediyorum. Aynı kemik yapısına ve beyaz-sarı saçlara sahibiz, gerçi onunkiler artık gümüş rengine boyanmış. Gözleri benimkinden daha koyu, buz yerine çelik. Boğazımı temizliyorum ve sonunda başını kaldırıp bakıyor.

"Konuşmamız gerek."

Kaşları kalktı. "Eğer bu Wendy'nin son dakika kostüm değişiklikleriyle ilgiliyse, ben çoktan onayladım."

"Mesele o değil."

Lando omuzlarımdaki gerginliği hissederek yanıma doğru kayıyor.

Babam gözlerini kısıyor. "O zaman mesele ne?"

Yavaşça nefes alıyorum. "Kararımı verdim."

Yüzü bir parça geriliyor. "Devam et."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Açılış gecesi benim son performansım olacak." Lando'nun kafası bana doğru döndü.

"Bekle, ne?"

Gözlerimi babamızdan ayırmıyorum. "Dans etmeyi bırakıyorum. Temelli olarak."

Odaya giyotin gibi bir sessizlik çöküyor.

Babam masanın arkasında doğruldu. "Bu bir şaka."

"Değil."

"Yirmi altı yaşında bile değilsin. Kaç dansçının senin vücuduna, senin eğitimine, senin sahne duruşuna sahip olmak için adam öldüreceğini biliyor musun?"

"Ve ben bu şirkete her şeyimi verdim," diye araya giriyorum. "Zamanımı, bedenimi, hatta akıl sağlığımı. Ama artık sahneye aşık değilim ve sırf senin mirasını korumak için sahneye çıkmaya devam etmeyeceğim."

Lando gözlerini kırpıştırıyor, sessizliğe gömülüyor. Babam patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Sadece... ne yapmak istiyorsun? Çekip gitmek mi?"

"Hayır." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Hâlâ Imperium'u yönetmek istiyorum ama baş dansçı olarak değil."

Ters ters bakıyor. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

"Beste yapmak. Imperium ile daha fazla şey inşa etmek, perdenin diğer tarafından yaratmak istiyorum. Kalbim artık spot ışıkları altında değil."

Alay ediyor. "Bu şirketi kalbimle mi kurduğumu sanıyorsun?" Acı bir kahkaha atıyorum. "Hayır. Sen kontrol üzerine kurdun."

Çenesi sıkıştı. "Yani, dans etmeyi bıraktın, tamam. Ama bu şirketi yönetmek tamamen farklı bir canavar."

"Biliyorum, bu yüzden yalnız yapmıyorum." Lando'nun başı yavaşça bana döndü. "Imperium'u Lando'yla birlikte yönetmek istiyorum."

Ciğerlerindeki havayı söküp atmışım gibi hareketsiz kalıyor ve babamızın ifadesi bir anda soğuktan küçümsemeye dönüşüyor.

"Bu bir seçenek değil."

"Neden olmasın?"

Yenileme paketini masanın üzerine fırlatıyor. "Nedenini zaten biliyorsun."

"Söyle."

"Söylememi mi istiyorsun?" Dudakları kıvrılıyor. "Çünkü o eşcinsel. Çünkü işin derinliğini ya da disiplini anlamıyor. O içgüdülere sahip değil."

Lando ılık çalar. "Bütün bunları kiminle seviştiğimden mi anladın?" Babamın gözleri ona dikildi. "Ses tonuna dikkat et."

Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyenin ayakları geriye sürtünüyor.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Lando her lanet gün buradaydı. Sıkı çalışıyor ve daha da sıkı antrenman yapıyor. Imperium'u bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı."

"O imaja sahip değil," diye tersliyor babam. "Senin var."

"Ve sen sadece bunu önemsedin, ama artık imaj yeterli değil. Bu şirketin geleceği sanattan ve empatiden anlayan insanlara bağlı."

Lando da ayağa kalkıyor, yüzü solgun, elleri iki yanında kenetlenmiş.

"Senden onay istemiyorum," diyorum. "Sana planı anlatıyorum. Lando açılış gecesinden sonra Angelique'in yanında liderliği devralacak. Ve zamanı geldiğinde, benimle eşit olarak benim yanımda ortak sahip olacak. Imperium'u onunla birlikte inşa etmeye devam edeceğim, ama eğer bunun arkasında duramayacaksan - onun değerini anlamaya bile çalışmayacaksan - o zaman Imperium'un hiçbir parçasını istemiyorum."

Babamın gözleri kısıldı. "Her şeyi bir kenara atacaksın. Tıpkı annen gibi."

Ondan bahsedilince irkiliyorum ama devam ediyorum. "Bu aileyi bırakıp gitmeyeceğim," diye tıslıyorum. "Ama artık zevk almadığım bir hayatı da yaşamayacağım."

Ve sonra dönüp dışarı çıkıyorum. Botlarım mermere çarptığında koridor soğuktu.

"Reign!" Lando'nun sesi arkamdan geliyor ve duruyorum.

Bana yetişiyor, ağlamak mı yoksa çığlık atmak mı istediğinden emin değilmiş gibi önümde duruyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Yavaşça nefes veriyorum. "Evet, yaptım."

Yutkunuyor. "Hiç kimsenin ona böyle karşı koyduğunu duymamıştım. Benim için değil."

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." "Neden yapmadın?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çünkü sana her baktığımda annemi görüyordum."

Yüzü düştü.

"Ona benziyorsun," diye itiraf ediyorum. "Onun gözlerine, saçlarına, gülüşüne sahipsin. O gittikten sonra senin yanında olmak acı veriyordu çünkü

Sonra Angelique de gitti ve senin ondan ve New York'taki başarılarından bahsettiğini duyunca bunu yapamadım."

Lando gözyaşlarını tutmaya çalışarak hızla göz kırpmıyor. "Reign..."

"Kızgındım," diyorum. "Ona ve sana. Dürüst olmak gerekirse, her şeye kızgındım ama bunların hiçbirisi senin suçun değildi ve özür dilerim. Mesafe koyduğum ve sana da seni terk etmişim gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri cam gibi. "Gerçekten Imperium'u yönetmeye hazır olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen buranın kalbisin," diyorum. "Buradan ya da benden asla vazgeçmeyen tek kişi."

Titrek bir nefes verdi. Sonra öne atılıyor ve kollarını bana doluyor.

"Hadi burayı yeniden inşa edelim," diye mırıldandı. "Doğru şekilde. Birlikte."

Çocukluğumuzdan beri ilk kez aynı taraftaymışız gibi hissediyorum.

Arkamızda bir boğaz temizliğinin hafif sesini duyuyorum ve arkamı döndüğümde babamın orada durduğunu görüyorum. Artık masasının arkasındaki heybetli figür değildi. Sadece koyu renk yün ceket giymiş, elleri pantolonunun ceplerine gömülmüş, gümüş rengi saçları parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibi hafifçe dağılmış bir adam.

"Reign," diyor, sesi her zamankinden daha alçak, neredeyse... çekingen. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Lando'nun omuzları geriliyor ama uzaklaşmadan önce benimkileri hızlıca sıkıyor. Sessizce başımı sallıyorum ve babam bana doğru yürürken bekliyorum. Önümde duruyor ama önce hiçbir şey söylemiyor, onun yerine yüzümü inceliyor. Sonra yanımdan geçip koridora bakıyor, sanki uzaklarda bir yerde söyleyeceklerini toparlıyormuş gibi.

"Lando'ya söylediklerine kulak misafiri oldum," diyor sonunda. "Ve sanırım sana çok sert davrandım."

Gözlerimi kırpmıyorum, şaşkınlıktan sessizliğe gömülüyorum, çünkü beklediğim onca şey arasında bu onlardan biri değildi.

"Düşündüm ki... annen gittikten sonra, sana bir hedef verirsem - somut bir şey, disiplin ve odaklanma gerektiren bir şey - benim yaptığım gibi dağılmazsın."

Burnundan nefes veriyor, tam olarak gülmüyor. "Küçükken hep çok hareketsizdin. Gözlemci ve gözden kaçırmayı kolay ama unutmaya zor biriydin ve içindeki o sessiz acıyla başka ne yapacağımı bilemedim. Lando terapi gördü ve terapide gelişti. Ama sen..." Gözleri benimkilere kaydı. "Yardım istemedin. Sadece sana veremeyeceğim cevaplar istedin. Ben de onun yerine sana Imperium'u verdim."

Sessizliğe gömüldüm. Bu adamla ne yapacağımı bilmiyorum. -Babamın bu versiyonu. Pişmanlığını kabul eden ve beni gören biri. Arkamızdaki koridora doğru başını sallayıp yürümeye başlıyor ve ben de ellerim ceketimin cebinde, onun yanına düşüyorum.

"Bana kompozisyonlarından bahset," diyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Gala için bestelediğin parçayı dinledim," diyor. "Angelique ile dans ettiğiniz pas de deux sırasında. Şok oldum," diye devam ediyor. "Çok güzeldi... katmanlı ve sofistike. Hatta canlı."

Biraz yavaşladım. "Gerçekten beğendin mi?"

"Sadece hoşuma gitmedi. Ben... gurur duydum." Yürümeyi bıraktı, ben de bıraktım. Bana bakıyor. "Yıllardır bunu pek dile getirmediğimi biliyorum ama gurur duyuyorum. Ve sadece dans için değil. Olaylara bakış açın ve duygularını sese dönüştürebilmen için. Bu nadir bir şey, Reign."

Göğsüm sıkışıyor ama daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar hazırlıksız yakalandığım için bir kez başımı sallıyorum.

Yere bakıyor, tekrar boğazını temizliyor, sanki duygular boğazına garip bir şekilde oturmuş gibi. "Kalbinin attığı yer beste yap m a k s a , olman gereken yer de orası."

Her şey değil. Yıllarca süren baskıyı, sessizliği, kendimi değerli bir şeye dönüştürmeye çalışmamı silmiyor. Ama bu bir başlangıç.

"Teşekkürler," diyorum, sesim sessiz ama gerçek.

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Sahnedan uzaklaştığın için hâlâ deli olduğunu düşünüyorum." Gözlerinde eski ateşinden bir parıltı belirliyor. "Ama belki de sen benden daha cesursun."

Kıkırdıyorum. "Evet, belki."

Omzunu benimkine vuruyor. "Sanırım artık Lando'dan özür dileme vaktim geldi."

Lando'nun kaçtığı yöne doğru tekrar yürümeye başlıyor ve beni Imperium'un salonlarının ortasında, ilk kez seçimlerimin isyan eylemleri olmak zorunda olmadığını hissederek bırakıyor.

Sadece benim olabilirler.

Bölüm 41

Angelique

Soyunma odasının ışığı elektrikle uğulduyor, sinirlerim midemi düğüm düğüm ediyor. Açılış gecesi ve bir şekilde başardım. Aynanın karşısına geçip yanaklarıma yumuşak şeftali rengi bir allık sürüyorum ve rengin cildimde açmasını izliyorum. Bazımı ve göz kalemimi çoktan yapmışım ama dudaklarım kurduğundan balsamıma uzanıp titreyen parmaklarımla bastırıyorum.

Etrafımdaki herkes bir kaos halinde - yüksek sesle gülüyor, mayoları ayarlıyor, topuzları düzeltiyor, saçlara sprey sıkıyor - ama ben sessiz kalıyorum, küçük köşemde kozalaşmış, gürültüyü engellemeye ve nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Mayom çoğunlukla üzerimde, şeffaf file kaplaması arkadan fermuarı açılmış ve kalçalarımın etrafında toplanmış. Hâlâ yalınayağım, pointe ayakkabılarım yanımda; kurdeleleri yeni dikilmiş, parmak uçları yeterince yumuşatılmış. Kalçalarım silik izlerle kaplı ama bu gece onları saklama ihtiyacı hissetmiyorum. Hayatta kalmama yardımcı olan şey için özür dilemeyi bıraktım.

Bu gecenin bir anlamı olmalı.

Rimelimi sürerken arkamda uzun boylu, koyu renk saçlarını topuz yapmış, kaşları hafifçe çatılmış bir adamın yansımasını görüyorum ve donup kalıyorum.

Wendy sanki kalsa mı kaçsa mı bilemiyormuş gibi garip bir şekilde duruyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor ve bir an için ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sonra da kendini tutmaya çalışır gibi kollarını kavuşturuyor.

"Ben sadece-" Sesi biraz çatlıyor. "Sana söylemek istediğim bir şey var. söyle."

Hafifçe döndüm; rimel çubuğu havada durakladı. "Tamam."

Bana bakıyor, sonra yere, sonra tekrar yukarı, cesaretini topluyor. "Sana çok kötü davrandım, bunu biliyorum. Kıskaçtım, kızgındım ve kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissettim. Bu yüzden kafamda senin sorun olduğun bir hikaye yarattım."

Kelime aramızda asılı kalıyor, beklediğimden daha ağır.

"Yaptığım tüm o korkunç şeyleri söylememeliydim," diye ekliyor, bu sefer daha sessiz. "Hiçbiri doğru değildi ve özür dilerim."

Rimeli yavaşça makyaj masasının üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatırken küçük bir gülümseme sunuyorum. Tereddüt ediyor, sonra elimi uzatıyor ama gözleri ön kolumdaki file kolun hafifçe yukarı kaydığı yere takılınca duraksıyor. Gözleri, bazıları solmuş, bazıları ise hala pembe ve iyileşmekte olan yara izlerine takılıyor. Biraz irkiliyor, sanki sonunda benim sadece bir dram ya da travma olmadığımı anlamış gibi. Ben hayatta kalmaya çalışan bir insanım.

Bakışları tekrar benimkine yöneldiğinde sesimi nazik tutuyorum. "Özrünü takdir ediyorum. Ve... galada yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim."

"Bunu senin için yapmadım," diyor çabucak, sesi şimdi bile savunmacı.

Yumuşakça gülüyorum. "Biliyorum."

Yanakları koyu pembe bir renk alıyor ve kızarmasından nefret ediyormuş gibi hemen bakışlarını kaçırıyor. "Ben... makyajımı bitirmeliyim."

Başımı salladım. "Tamam."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak koşar adım uzaklaşıyor. Aynaların arasında kayboluşunu izliyorum ve yarı gülümseyerek başımı sallıyorum, sonra tekrar oturup yansımama bakıyorum. Uzun zamandır ilk defa bana bakan kızıdan nefret etmiyorum.



SAHNE ARKASI içimi saran ve ciğerlerimi daraltan bir gerilimle dolup taşıyor. Perdelerin arkasındaki ışıklar kısık ve

Sahne ekibi gölgelerin arasında sessiz ve odaklanmış bir şekilde ilerliyor. Sahnenin hemen dışında duruyorum, elim Lando'nunkine sıkıca kenetlenmiş, ikimizin de gözleri kapalı, son bir saniye kendimizi yere bırakıyoruz.

"Söyle," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunarak başımı sallıyorum. "Biz hazırız."

"Biz güçlüyüz." "Biz sanatız."

"Ve bu sahneyi yerle bir edeceğiz," diye bitiriyor şiddetle.

Birlikte nefes veriyoruz, birbirimizin ellerini bir kez daha sıkıyoruz. Bu, okuldayken her büyük gösteriden önce yaptığımız bir ritüeldi. Hayallerimizin korkularımızdan daha büyük olduğu zamanlarda. Derin, sabit bir nefes alıyorum ama yanımda bir varlık hissettiğimde duraklıyorum.

"Ciddi misin?" Lando mırıldanıyor ve gözlerimi açtığımda Reign'in kostümünü giymiş bir şekilde yanımda durduğunu görüyorum.

Platin rengi saçları geriye doğru taranmış ve midemi bulandıran o kendine has sırtışı dudaklarını çekiştirmeye başlamış bile. Nefesim utanç verici bir şekilde boğazımda düğümleniyor ve sırtışı büyüyor çünkü ne yaptığını çok iyi biliyor.

Lando kızmış gibi bile davranmıyor. Sadece kendi sırtışıyla gözlerini deviriyor. "Sadece iki saniye sürdü ve şimdiden eriyorsun."

"Erimiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, gerçi tenim şimdiden kızarmaya başladı.

"Doğru," diye kestirip atıyor.

Sahnenin karşısında ona el sallayan Terry'yi görünce bakışları değişiyor ve parlıyor. "Gitmem gerek," diyor Lando, elimi son bir kez sıkarak. "Orada harika ol."

"Denerim."

Ve sonra gitti, Terry'ye doğru adım atarak beni Reign ve aniden tekleyen nabzımla baş başa bıraktı. Reign yavaşça öne doğru adım atıyor, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Gözleri vücudumda geziniyor, yüz ifadesi hafifçe kararıyor.

Kostüm, provadan kalma morluklara, daha dün gece öptüğü morluklara.

Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor, parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve sonra -hiç uyarmadan- dudakları dudaklarımda. Sanki etrafta başka kimse yokmuş gibi, sanki bu an da birazdan gerçekleştireceğimiz an kadar önemliymiş gibi öpüyor beni. Ağzı, dizlerimi sıvı gibi hissettiren bir odaklanmayla benimkine doğru hareket ediyor ve sonunda geri çektiğinde nefesim kesiliyor, tenim şarj edilmiş gibi uğulduyor.

"Hayatının performansına hazır mısın?" diye mırıldanıyor, hâlâ yanağımlı avuçluyor.

Başımı sallıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Sen yanımdayken her şeye hazırım."

Sahne amiri yumuşak bir alkış ve bir başparmak işaretiyle bizi işaret ediyor ve böylece birlikte kanatlara adım atıyoruz.



TIYATRO sessiz ve zifiri karanlık, setin belli belirsiz hatları dışında. Ayaklarım beşinci pozisyonda, kollarım yukarıda, omurgam sanki bir ip beni yıldızlardan çekiyormuş gibi kalkık. Karanlığa bakarken nefesimi ölçülü tutuyorum, gözlerim yavaşça alışıyor. Kulaklarımda kalp atışlarımı ve uzuvlarımdaki titremeyi duyabiliyorum.

Reign'in orada olduğunu bilerek sahneye bakıyorum ve başını gözlerime bakacak kadar kaldırıp göz kırptırıyor ve hayatımın en önemli gecelerinden birinde bile midemin bulanmasına neden oluyor. Bir nefes çekiyorum, zar zor gülümsüyorum ve sonra onun uzaklara baktığını, tam bestesinin ilk akoru başlarken başını eğdiğini izliyorum.

Işıklar yanıp sönüyor ve başlıyoruz. Terry'nin koreografisi kaslarımda nabız gibi atıyor ve her adım, her dönüş bir itiraf gibi geliyor. Odette gibi kederin, ihanetin, neredeyse içinde boğulacağım kadar derine gömülmüş acının hikâyesiyle dans ediyorum. Ama aynı zamanda aşkın, sarılmanın, görülmenin ve iyileşmenin hikâyesini de anlatıyorum.

Reign'in eli belime değiyor ve ben irkilmiyorum. Beni kaldırıyor ve ayağa kalkıyorum, yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum çünkü onun kollarında kırık değilim. Özgürdüm. Birkaç mükemmel saniye için uçuyorum, küçükken yaptığım gibi, babam Çaykovski'yi alkışlarken çoraplarımla oturma odasında zıplarken, bana bir gün baş dansçı olacağımı söylerken.

Beni yere bıraktığında, ona doğru dönüyorum, tekrar ayrılmadan önce başımın bir süre göğsüne düşmesine izin veriyorum, ruhlarımız birbirine bağlıymış gibi dans ediyoruz. Belki de hep öyleydiler.

Müzik yükseliyor ve bedenim bükölüp süzölürken ve yükselirken gözlerimi kapatıyorum. Babamı düşünüyorum, her nereden izliyorsa, ve bahçede döndürdüğu küçük kızı düşünüyorum, sırf ona yapabileceğini söylediği için uçabileceğine inanan kızı.

Reign'i ve Lando'yu düşünüyorum. Yaralarımı kutsalmış gibi öpen çocuğu ve her şeyi bırakmaya hazır olduğumda bile elimi bırakmayan en iyi arkadaşıımı. Son kreşendo gök gürölüsü gibi yükseliyor ve ben son bölümü tüm gücümle zorluyorum. Reign beni bir kez daha kaldırıyor ve son nota kaybolurken beni nazikçe yere indirmeden önce kollarım havada, gözlerim göklerde süzölüyorum.

Alkışlar patlıyor, gürölölü ve şiddetli. Bir dalga gibi üzerime çöküyor ve gözlerimde yükselen yaşlara karşı gözlerimi kırıştırtıyorum. Reign'in eli benimkine kayıyor ve sıkıyor. Ona dönüyorum ve bana sanki gördüğu en nefes kesici şeymişim gibi bakmaya başlıyor.

"Başardın," diye fısıldıyor.

Göğsüm kabarıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşığı süzölüyor. Ona bakıyorum - kırılan her parçanın yerine dikilmesine yardım eden adama. Asla çekip gitmeyen ve bana uçmayı öğreten adama.

"Hayır," diyorum. "Yaptık."

Sonsöz

ANGELIQUE

Şehir bugün sessiz. Belki de sadece saatin erken olmasından ya da göğsümdeki ağırlığın her şeyi susturmasından. New York'taki otel odamızdaki aynanın önünde durmuş, kayrak grisi pantolon takımımın önünü düzeltiyorum. Kumaş yumuşak ve pahalı, ama içimde dikişlerimin zar zor tuttuğunu hissediyorum.

İki yıl. Annemi görmeyeli bu kadar oldu. Alec'i gördüğümünden beri. Bir köprüde durup benim için geriye hiçbir şey kalmadığını düşündüğümünden beri. Ve şimdi, işte buradayım, hayatta kalmanın diğer tarafında.

"Muhteşem görünüyorsun."

Gözlerimi kırıştıırıp Reign'in aynadaki bakışlarıyla karşılaştım. Koyu lacivert ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Platin rengi saçları düzgünce şekillendirilmiş, Patek marka saati ayarlarken ışığı yakalıyor. Her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı. Arkamdan yaklaşıp kollarını belime doluyor ve başımın arkasına bir öpücük konduruyor.

"Hep öyle yapıyorsun," diye mırıldanıyor.

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum ama bunu yaptığım anda dudağım titriyor. Reign hiç tereddüt etmeden beni kendisine çeviriyor, kolları beni asla alışamadığım bir bağlılıkla sarmalıyor. Alnımı göğsüne yaslıyorum, o da bana sıkıca sarılıyor.

"Bundan sonra gidip birbirimize uygun dövmeler yaptırmalıyız," diyor aniden, sesi alaycı. "Kutlamak için."

Sinirlerime rağmen gülüyorum, sesim sulu çıkıyor. "Sanki kazanmak kesin bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor, bakışları değişmiyor. "Sen kazanıyorsun, Angel. Çünkü eğer yapmazsan..." Çenesi

esniyor. "Bu şehri yerle bir edeceğim."
Gözlerimin altını silerek homurdanıyorum.
"Saçmalıyorsun." Sırıttıyor. "Ve beni seviyorsun."
"İstiyorum," diye fısıldadım.



MAHKEME SALONU SOĞUK. Beyaz duvarlar, cilalı ahşap, her sıraya ve köşeye yayılan mırıltılı bir gerilim. Alec tekerlekli sandalyede avukatının yanında oturuyor, çenesi yüksek ama teni solgun, annem de onun yanında, saçının bir teli bile yerinde değil. Bana bakmıyor, bir kez bile, ama umurumda değil.

Avukatım Cassandra Vale mahkemenin önünde duruyor. Kapanış konuşması sessizlikte yankılanırken sesi sakindi.

"Sayın Yargıç, bu dava sadece görevi kötüye kullanmakla ilgili değil, kasıtlı sessizlikle de ilgili. Ortağı ve kıdemlisi Alec Fontaine, profesyonel bir dansçı olan Angelique Sinclair'i manipülasyona ve cinsel zorlamaya maruz bırakmıştır."

Duraklıyor ve dikkatini anneme çevirmeden önce Alec'e tiksintiyle bakıyor.

"Ortaya çıktığında, sadece görmezden gelinmekle kalmadı, kovuldu. Ötekileştirildi. Bir yük olarak görüldü. Big Apple Ballet Company, Alec Fontaine'in önceki şikâyetlerinden haberdardı ve yine de onu maaş bordrosunda tuttu. Müvekkilimin öz annesi ve şirketin yöneticilerinden biri olan Analise Sinclair, müvekkilimi yasal yollara başvurmaktan caydırdı ve bunun yerine faili korudu."

Cassandra yargıca dönerek sözlerine devam eder.

"Sempati istemiyoruz. Hesap verebilirlik talep ediyoruz. İhmal için. Haksız fesih için. Profesyonel bir ortamda istismara yardım ve yataklık ettiği için. Genç bir kadının hayatına verilen onarılamaz zarar için. Sessizlik zamanı sona erdi."

Tek kelime etmeden yanıma oturuyor, elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana küçük bir sıkıyor. yargıç sayfasını sayfasına çeviriyor.

belgeleri, bazı raporları dikkatle incelerken dudaklarını sert bir çizgide bastırdı.

Biz beklerken, at kuyruğumda nazik bir çekiştirme hissediyorum. Arkamı döndüğümde Reign'in minik bir sırıtışla beni izlediğini görüyorum.

"Herkes ayağa kalsın."

Arkamı dönüp ayağa kalkıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki her an bayılabileceğimi düşünüyorum.

"Angelique Sinclair, Alec Fontaine, Analise Sinclair ve Büyük Elma Bale Topluluğu'na karşı..."

Yargıca bakarken nefesimi tutuyorum.

"...Bu mahkeme Alec Fontaine'i birinci dereceden tecavüzden suçlu bulmuştur. Kendisi yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştır ve cinsel suçlu olarak kaydedilecektir. Bay Fontaine'in devlete beş bin dolar para cezası ödemesine ve terapi masrafları da dahil olmak üzere Bayan Angelique Sinclair'in talep edebileceği her türlü tazminatı ödemesine karar verilmiştir."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, dizlerim neredeyse bükülüyor.

"Cezasının tamamlanmasının ardından, dans endüstrisinde herhangi bir sıfatla çalışması kalıcı olarak yasaklanacak."

Başardım, diye düşünüyorum kendi kendime.

"... Analise Sinclair, D sınıfı bir suç olan birinci dereceden adaleti engellemekten suçlu bulunmuştur ve bu vesileyle yedi yıl eyalet hapisanesine mahkûm edilmiştir."

Kendimi bildim bileli ilk kez annemin maskesi bir saniyeliğine düştü.

"...Büyük Elma Bale Şirketi, haksız fesih, ağır ihmal ve çalışanlarını korumada kurumsal başarısızlıktan sorumlu bulundu. Mahkeme, şirketin mağdura ücret kaybı, terapi ve duygusal acıyı kapsayan bir milyon dolar sivil tazminat ödemesine karar verir. Ek olarak 250.000 dolar da cezai tazminat ödenmesine karar verildi. Ayrıca şirket, iç politikalarında, personel eğitiminde ve raporlama prosedürlerinde kapsamlı reformlar yapmakla yükümlü kılındı."

Dönüp Reign'in gözlerine bakıyorum ve onlarda önemli olan her şeyi görüyorum; sevgi, gurur, rahatlama ama en çok da güvenlik.

Koridorda beni kollarına çekiyor ve göğsüne doğru fısıldıyorum, "Hadi gidip şu dövmeği yaptırallım."

Yumuşakça gülüyor.

"Kanatlar mı?" Başımı salladım. "Kanatlar."

Bana en küçük, en emin gülümsemesini veriyor ve vücudumun yıllardır olmadığı şekilde nefes aldığını hissediyorum.

Yargıç tokmağını vurduğunda, icra memurları içeri girdi. Alec kelepçelenip yanımdan geçirildi, çenesi sıkılmıştı, gözleri öfkeden kararmıştı. Bir zamanlar beni iliklerime kadar ürpertecek bir bakışla bana bakıyor ama ben ne ürküyorum ne de başka tarafa bakıyorum. Sırıtiyorum ve yüzünde inançsızlık beliriyor. Gücü gitmişti ve o da bunu biliyordu.

Ardından annem geliyor, bilekleri kelepçeli ve ifadesi boş, sanki hâlâ her şeyin nasıl olup da parmaklarının arasından kayıp gittiğini anlamaya çalışıyor. Ona bakmayı teklif etmiyorum, çünkü ona borçlu değilim.

Cassandra eğiliyor ve elimi sıkıyor. "Çok iyiydin," diye fısıldıyor. "Artık her şey bitti."

Başımı sallıyorum ama Reign'in yanıma kaydığını hissedene kadar ayağa kalkmıyorum, aşınmış zemin cilalı ayakkabılarının altında hafifçe gıcırıyor. Kravatı biraz gevşemiş, saçları biraz dağınık, sanki sabahdan beri elini saçlarında gezdiriyormuş gibi. Kollarında balerin pembesi şakayıklardan oluşan bir buket var, en sevdiğim çiçeklerden, ben küçükken babamın eve getirdiği türden.

Bir an çiçeklere, sonra da ona bakıyorum. "Hatırladın," diye nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Ben her şeyi hatırlarım," diye hatırlatıyor bana. "Sen çiçek açtın, Angelique. Her şeyden sonra bile."

Buketi kollarıma bastırıp öne doğru eğilerek dudaklarını alnıma değdirdiğinde boğazım düğümleniyor. Geri çekildiğinde gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor

sessizce. "Evet," diye

fısıldıyorum. "Ben hazırım."

Teşekkür

Okuyucularıma teşekkür ederim. Bu ister ilk kitabım olsun, ister birçok kitabımdan biri, desteğiniz kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

ARC okuyucularıma, coşku ve açık yüreklilikle geldiğiniz için teşekkür ederim. İlk yorumlarınız, cesaretlendirmeniz ve bu karakterlere olan sevginiz bana yayınlama gücü verdi.

İnanılmaz alfa okuyucum ve yardımcı editörüm Chelsea Braga'ya keskin bakışınız, dürüstlüğünüz ve bu hikâyeye olan inancınız için teşekkür ederim. Beni her doğru yerde daha güçlü olmaya ittin ve sana sonsuz minnettarım.

Hayatımın en karanlık dönemlerinde yanımda olan her bir arkadaşşıma teşekkür ederim. Ben kendimi tutamazken siz beni tuttunuz. Varlığınız, sevginiz ve ışığınız, Lando'nun Angelique'in birine en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında durma şeklini yansıttı. Kim olduğunu biliyorsun. Seni seviyorum. Her zaman.

Ve son olarak, kocama - aşkım, dayanağım, kanatlarım. Bana yeniden uçmayı öğreten kişi olduğun için teşekkür ederim. Travmamın ruhumu kırpmasına asla izin vermediğin için. Bana hayallerimin hala peşinden koşabileceğim şeyler olduğunu hatırlattığın için. Bu kitap -ve sonraki her kitap- sizin sayenizde var oldu.

Yazar Hakkında

Tanisha Headley, ister aydınlık ister karanlık olsun, hikâyeleri her zaman yeniden bütün hissetmeyi öğrenen kırık karakterleri merkeze alan Kanadalı bir aşk romanı yazarıdır. İster küçük bir kasabada yavaş yavaş yanan, ister çarpık, duygusal rollercoaster'lar yazıyor olsun, kitapları iyileşmeyi, kimliği ve sizi harap eden ve yeniden inşa eden aşk türünü keşfediyor.

Kurgusal olamayacak kadar gerçek hissi veren karakterler yaratmadığı zamanlarda Tanisha çok fazla çay içiyor, karamsar çalma listeleri dinliyor ya da onu rahat bırakmayacak bir sonraki hikayenin hayalini kuruyor. Ancak çoğu zaman dağlara tırmanıyor (kelimenin tam anlamıyla), mutfakta dans ediyor ya da kocası ve çocuklarıyla anılar biriktiriyor - gerçek hayattaki aşk hikayesinin en iyi parçaları.

Tanisha Headley hakkında daha fazla bilgi için tanishaheadley.com adresini ziyaret edin



Tanisha Headley tarafından da yazılmıştır

TUZLU SU KAYNAKLARI SERİSİ

Namlunun Altındaki

Kırılmanın Ötesinde

STANDALONLAR

Bana Uçmayı Öğret

İçindekiler

Bana Uçmayı Öğret Telif Hakkı	
Çalma Listesi	
İçerik Uyarıları Adanmışlık	
Epigraf	
1. Angelique	
2. Angelique	
3. Angelique	
4. Reign	
5. Angelique	
6. Angelique	
7. Angelique	
8. Reign	
9. Reign	
10. Reign	
11. Angelique	
12. Reign	
13. Angelique	
14. Reign	
15. Angelique	
16. Reign	
17. Angelique	
18. Reign	
19. Angelique	
20. Reign	
21. Angelique	
22. Angelique	
23. Reign	
24. Angelique	
25. Reign	
26. Reign	
27. Angelique	

[28. Angelique](#)

[29. Angelique](#)

[30. Reign](#)

[31. Angelique](#)

[32. Reign](#)

[33. Reign](#)

[34. Angelique](#)

[35. Reign](#)

[36. Angelique](#)

[37. Reign](#)

[38. Angelique](#)

[39. Angelique](#)

[40. Reign](#)

[41. Angelique](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Tanisha Headley tarafından da yazılmıştır](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

